XVIII. évfolyam 7. szám. **Ára: 1 forint** *1962. február 15.*

Ludas Matyi

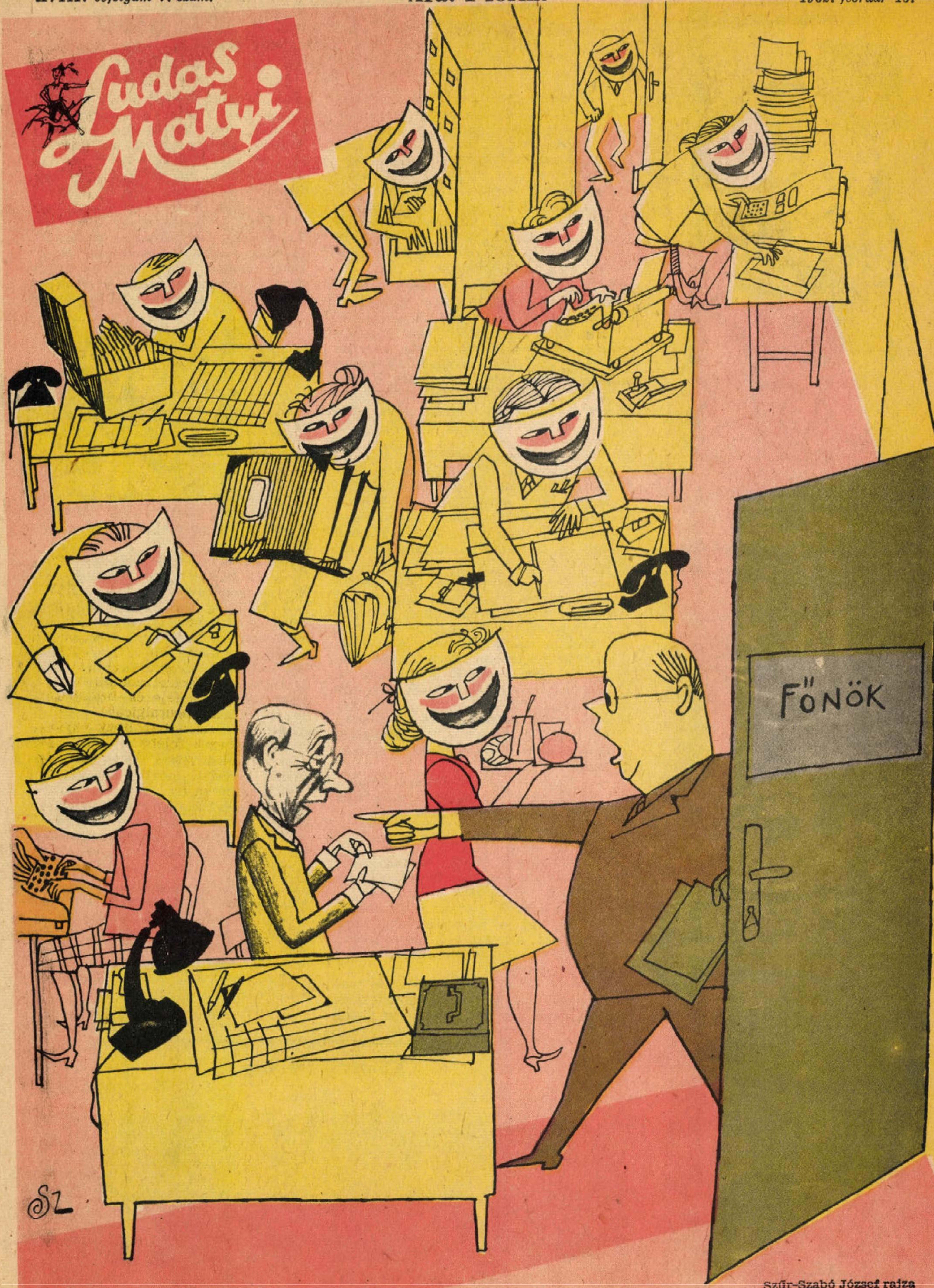

Szűr-Szabó József rajza

— Mindenki elégedett, megint maga az, akinek nem tetszik valami!...

Cipelheti tovább!

Toncz Tibor rajza

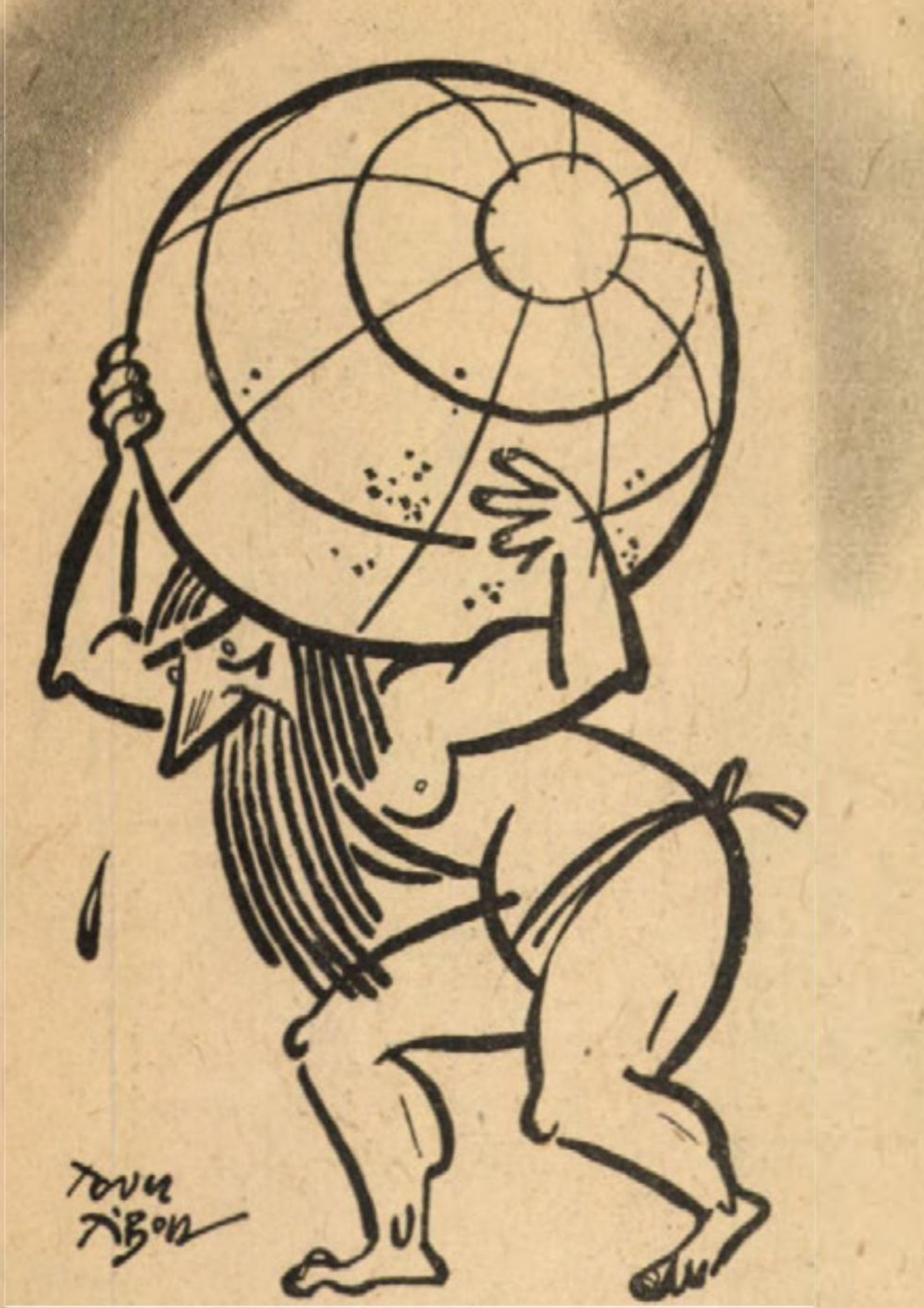

Atlasz: Úgy látszik, vaklárma volt az egész világvége…

Kutyák egymásközt

Schwott Lajos rajza

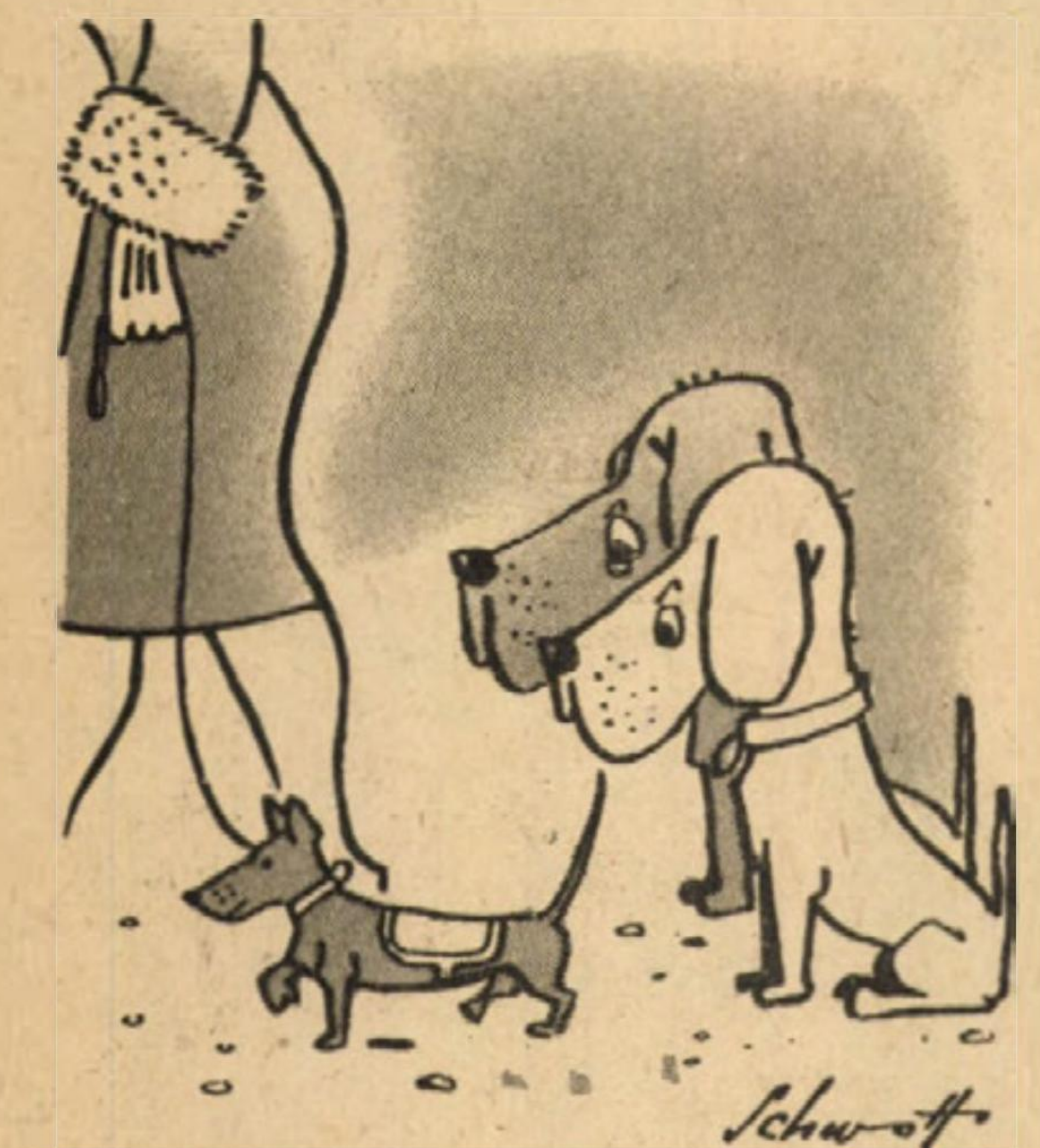

– Nézd, milyen picike!
– Biztosan tranzisztoros!

Dicsekvés

Szepes Magda rajza

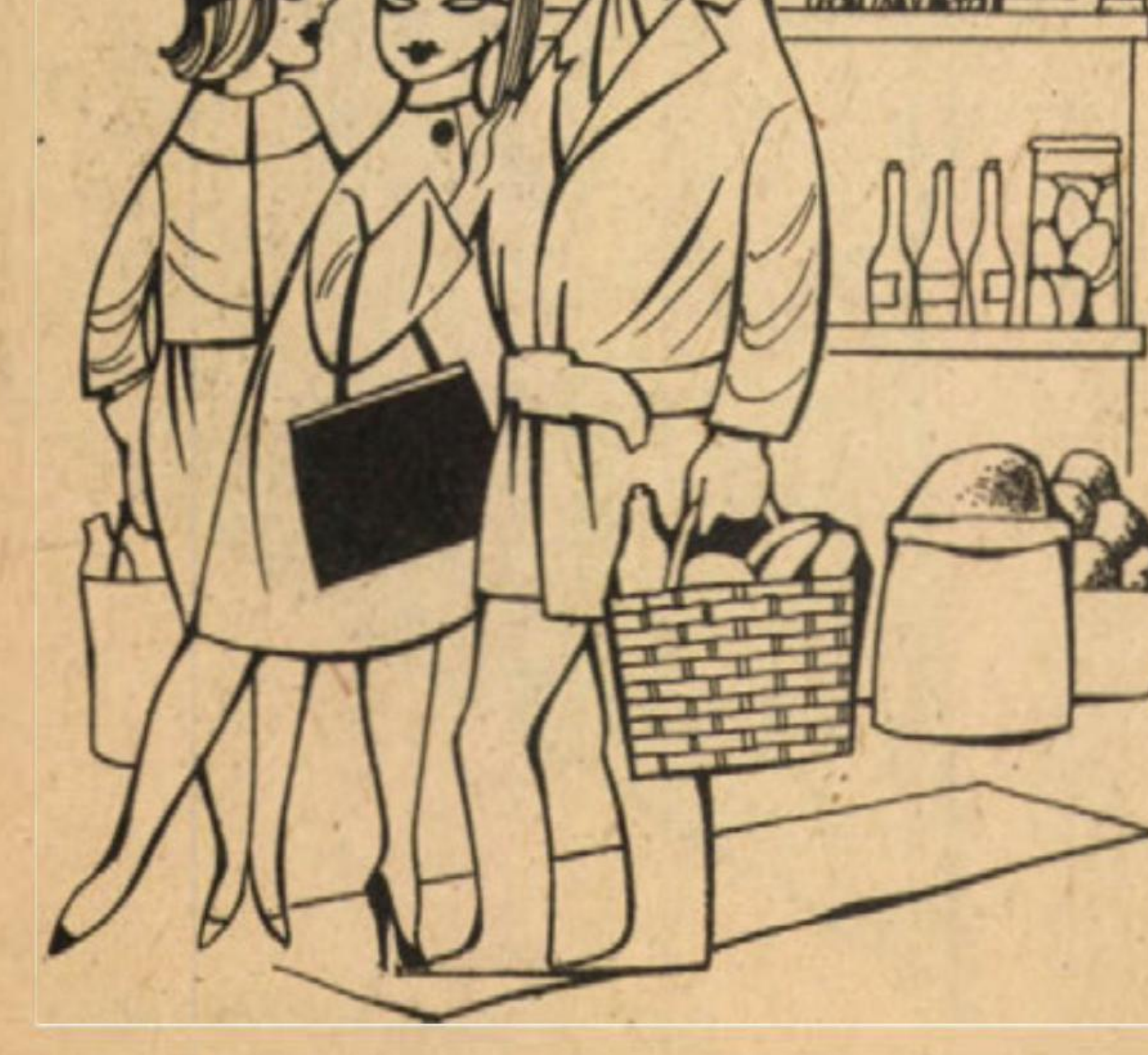

– Nemcsak házias az én Sanyikám, de még a kongói helyzetben is kiismeri magát!

a gépesített kisbíró

Trombitás Mihály még tizenhétben a Piavénál jegyezte el magát a dobbal. mint ezreddobos. Ám egy légnyomástól örökidőkre megsántult, és azután már csak Kappanos főutcáján dobolt reggelenként, vagyis felcsapott kisbírónak. Csakhogy Trombitás Mihály nem afféle botcsinálta kisbíró volt ám, aki kényszeredésből kongatja a kecskebőrt, hanem olyan vérbeli művésze a dobnak, hogy az értő fülű hallgató háta szinte borsódzott a gyönyörűségtől.

Negyvenegynéhány esztendei dobolás után nagy népszerűségben érkezett el Trombitás Mihály kisbíró a hatvanhoz, ám csak a bajsza fakult meg, a művészete nem, a hivatalát eszébe se jutott abbahagyni. Hanem éppen abban az időben nagy változások voltak Kappanoson. Felváltotta a villany a holdvilágot. A tanácselnök behívatta Mihály bácsit, mutatott egy nagy tölcsért, és azt mondta neki:

– Ez a hangos-bemondó, a maga utóda. Mert a világ előre megy, nem hátra, gépesítjük a kisbírót is. Mehet, Mihály bácsi, nyugalomba, nem kell ezután körbejárni a rossz lábával a falut, mert ez a megafon akkorát bömböl. hogy az is meghallja Kappanoson, aki nem akarja.

– Hiszen nem baj az, hadd szóljon az a megafon, ne mondják, hogy mi ellene vagyunk a haladásnak – hagyták helyben a kappanosiak.

Csak másnap reggel, mikor nem hangzott fel Trombitás Mihály híres dobszólója, akkor értették meg, hogy itt nem babra megy ám a játék, más szóval: vagy Mihály, vagy a megafon. Erre aztán összesúgtak, és még aznap este meglátogatták a szegreakasztott dobbal szomorkodó kisbírót, s megkérdezték:

– Akarsz-e nekünk dobolni, Mihály?

– Ugyan, miért dobolnék én nektek? – kérdezte a kisbíró sötéten.

– Truccból!

– Azt lehet!

És Trombitás Mihály másnap reggel megverte a dobot, csak dacból, tekintve, hogy nem tett közhírré semmit.

– Ez a beszéd, Mihály! Ide húzd a fülembe, ni! – ujjongott Juhos Jani bácsi, aki negyven év alatt jobban megszokta a reggeli dobpergést, mint a déli harangszót.

Mihály pedig truccolt azután is rendületlenül. Sok helyen megtapsolták, és hovatovább úgy festett az egész, mint valami pogány szertartás. A kéretlen dobszó híre eljutott a megyéhez is, ahonnan orrára koppintottak a tanácselnöknek, hogy intézze el már a dolgot így vagy úgy, mert ezen mulat mindenki. Behívatták hát Mihályt a tanácsházára, hogy hagyja abba a dobolást, mert eljárnak ellene.

– Úgy? – veresedett el Mihály. – Hát mondja meg nekem az elnök elvtárs, hogy tud-e harmonikázni? Nem? Akkor tanuljon meg, és harmonikázza végig a főutcát, ha kedve tartja, mert nem tiltja azt a törvény. És a dobolást se tiltja, mert a dob nekem most már nem hivatali tárgy, hanem muzsika, amivel akkor muzsikálok, amikor akarok!

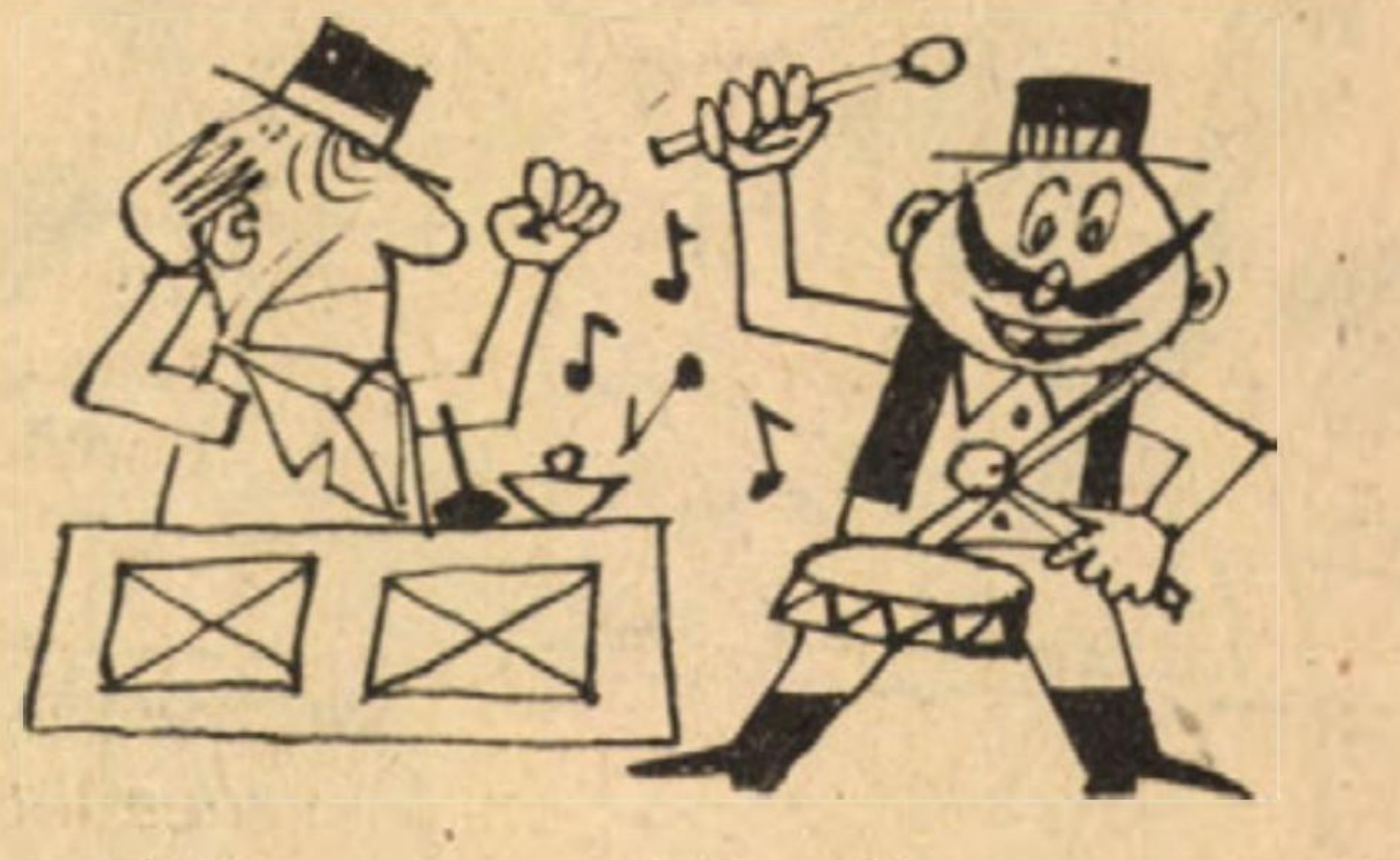

Ám, ebben a döntő pillanatban a tanácselnök fejében valami nagy-nagy világosság gyulladt:

– Nahát, ha maga is úgy, én is úgy! Vegye tudomásul, Trombitás Mihály, hogy ezennel vissza van helyezve a hivatalába, és mától kezdve köteles minden közlendőt dobszóval közhírré tenni, de csakis ide bele a megafonba!

Így történt, hogy másnap, mint valami égből csöppent harangszó riasztotta Kappanost Trombitás Mihály zengzetes dobolása a megafonból. A nagyszerű dobpergés szaknyelven szólva egy érett művész kiforrott produkciója volt.

– Ki hitte volna, hogy még mikrofonba is dobol majd ez a Mihály?! – mondta megilletődve Juhos Jani bácsi.

– Megérdemli, hiszen mindig nagy tehetség volt – hagyták helyben mások is.

S míg Mihály bácsi pályája csúcsára érve, a tanácsháza padlásán közleményeket olvasott fel, a tanácselnök is megelégedetten gyújtott rá egy cigarettára. Hiszen ő sem kis dolgot cselekedett. Úgy tette rendbe az ügyeket Kappanoson, hogy a haladás is jóllakott és a hagyomány is megmaradt.

Fülöp György

Kemény tréning

Gyulai Líviusz rajza

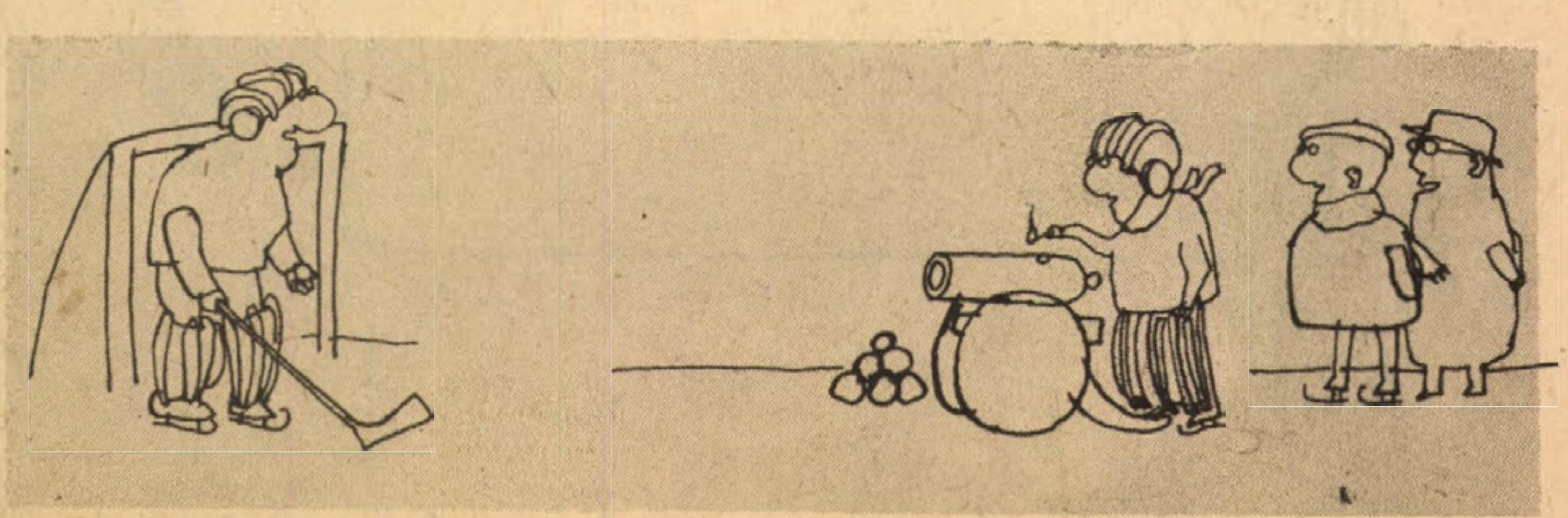

APRÓ dolgok

Véletlenül megnéztem a „Májusi fagy” című filmet, amely úgy végződik, hogy Klári, a hősnő, felmegy egy fiú albérleti szobájába, pedig nem is azt a fiút szereti, hanem Miskát.

A furcsa véletlen folytán Miska ugyanabban a házban, sőt, ugyanabban a lakásban tölti az éjszakát, csak egy másik szobában, a főbérlőnővel.

Hajnalban véletlenül mind a ketten ugyanabban az időben mennek ki a fürdőszobába, és ott megdöbbenve néznek egymásra.

A véletlenek minő összejátszása!

Az utolsó képsorban látjuk, amint az üres hajnali utcán mennek, mendegélnek valamerre: a lány az egyik járdán, a fiú a másikon, de ahogy vándorolnak, egyre közelebb és közelebb kerülnek egymáshoz.

Itt véget is ér a film. A többit rábízzák az igen tisztelt nézőkre. Amikor kifelé mentünk a moziból, valaki azt kérdezte: Vajon mi lesz velük?

Nos, én megmondom: az utca végén találkozni fognak egymással, és Miska így szól Klárikához:

— Na, mit szólsz ehhez a véletlen sorozathoz? Hát nem fantasztikus?! Épp aznap és épp ott és épp akkor!..,

Mire Klári könnyes szemmel:

— Miskám, most kellene vennünk egy lottót... Nem csodálkoznék, ha véletlenül ráhibáznánk egy öttalálatosra...

És kéz a kézben elindulnak szelvényt venni.

*

A Népszabadság „Gyerekeknek” rovatában olvastam a következő versbe szedett találós kérdést:

„Fekete tenger
hullámzik,
tenger fenekén
színarany bokor
virágzik.”

Mi ez?

Várjunk csak... Tehát a színarany bokor a hullámos fekete tenger fenekén virágzik... Az nem lehet más, mint... Nem tudom... Úgy látszik, abszolute semmi érzékem a szimbólumokhoz... Azazhogy... Megvan! Aranygyűrű egy tintásüvegben!... Sajnos, ez nem stimmel, mert a gyűrű csak ritkán virágzik, és főleg nem bokor. Hát akkor? Megvan! Bokor, az németül Strauch. Tehát Strauch, a virágoskedvű aranyműves, bokros teendői ellenére, a hullámzó Fekete tenger fenekén sétál, mint békaember.

Valószínűleg ez a helyes válasz. Nem lehet más.

Gyorsan megnéztem a megfejtést:

„Éjszaka, pásztortűz.”

Puff neki, erre nem gondoltam! Gyerek legyen a talpán, aki ezt kisüti. Ajánlom, hogy a rovatnak ezentúl ne az legyen a címe, hogy „Gyerekeknek”, hanem az, hogy „Csodagyerekeknek”.

M. Gy.

Jószomszédság

Erdei Sándor rajza

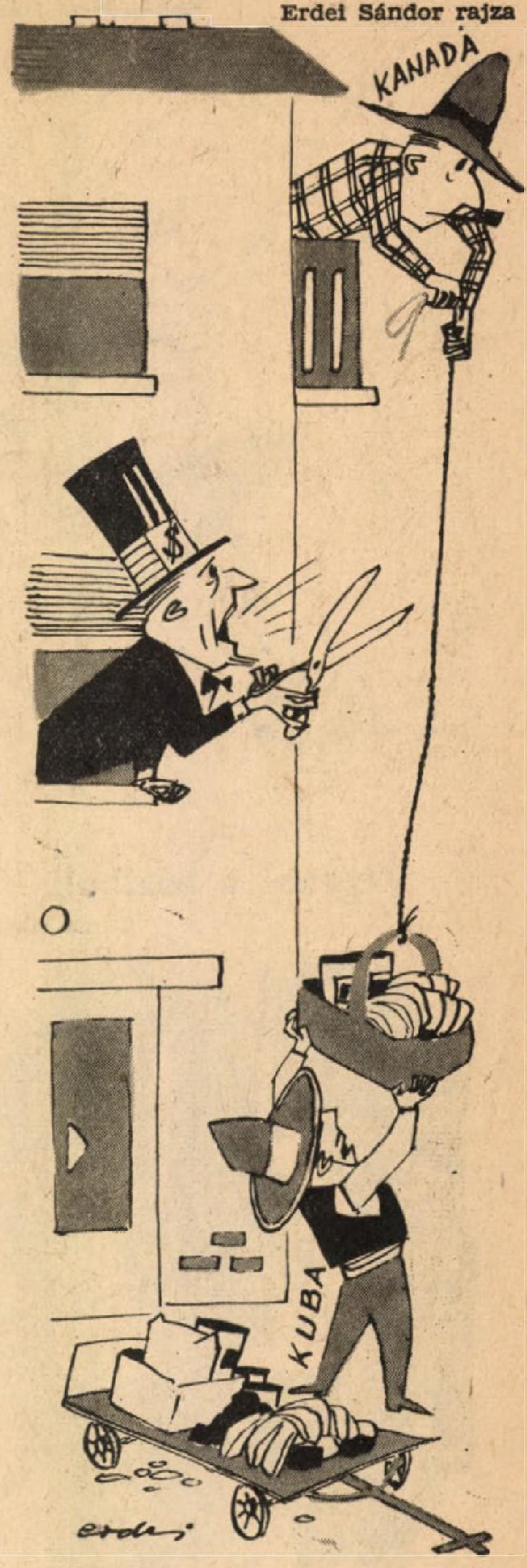

– Barátságosan felkérem, ne vásároljon Kubától!

Albérlet

Balázs-Piri Balázs rajza

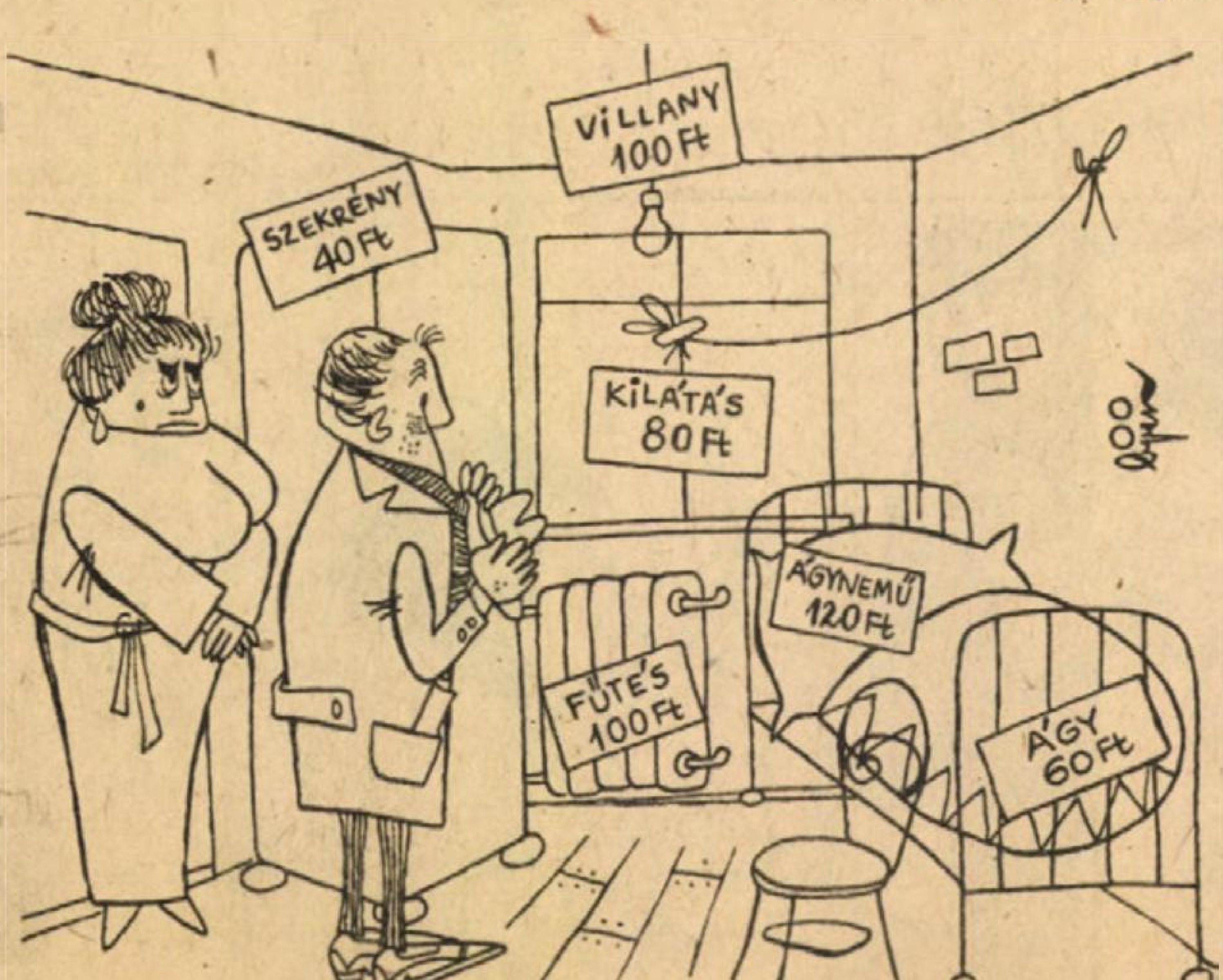

Szép kis eset

Mészáros András rajza

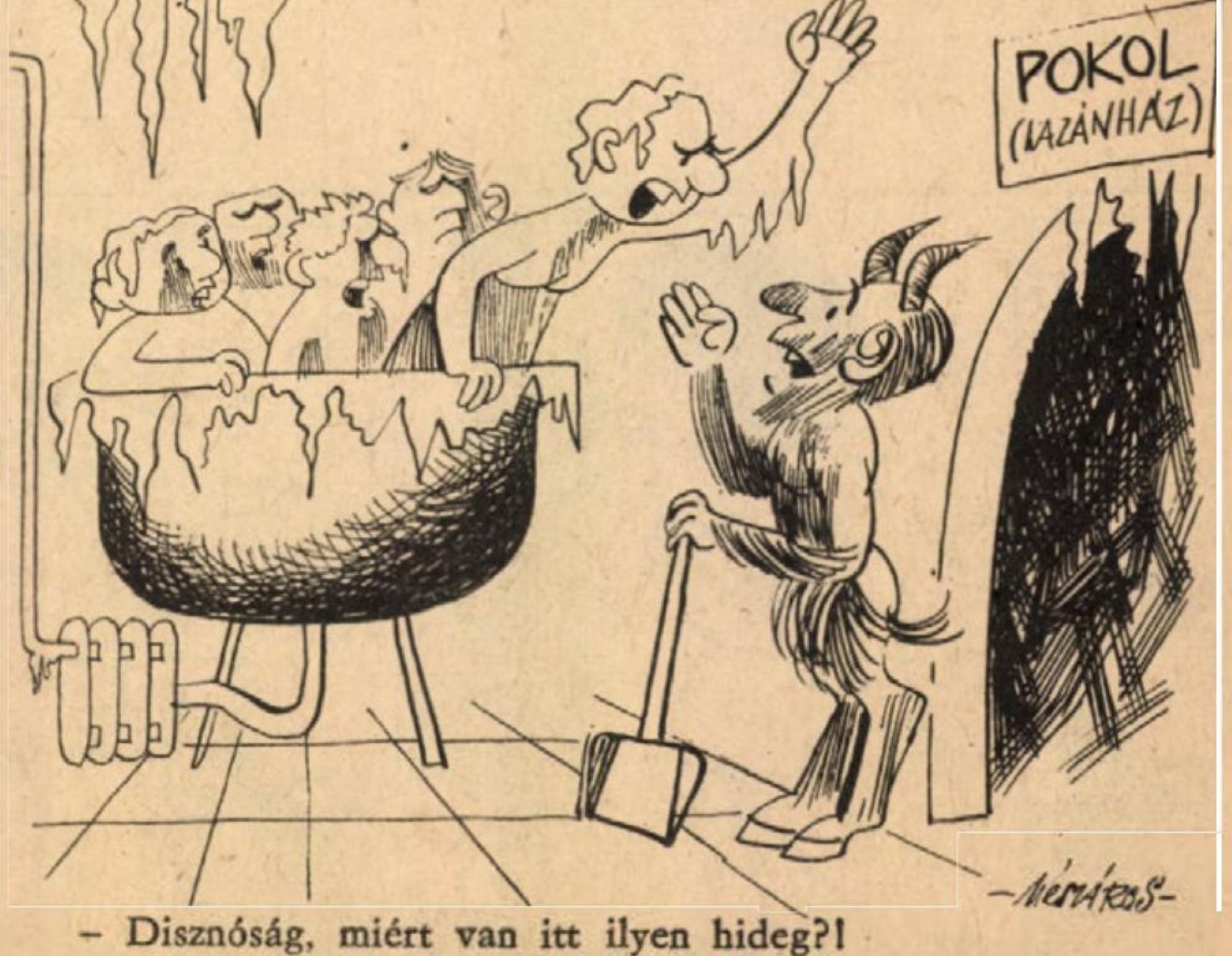

– Disznóság, miért van itt ilyen hideg?!
– Ja, kérem, a házkezelőség vette át a központi fűtést.

Színházi keljfeljancsi

Balázs-Piri Balázs rajza

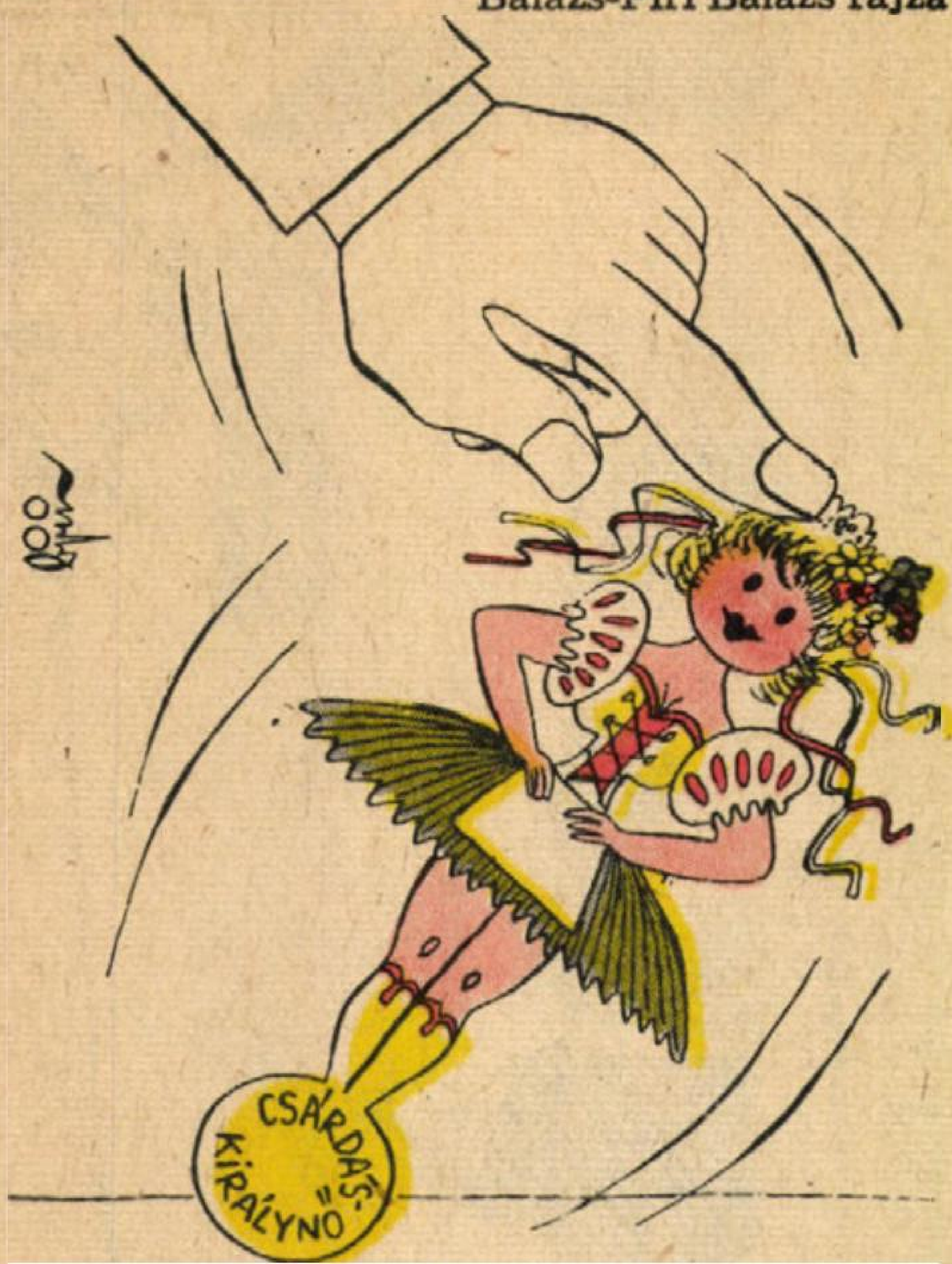

Végetért a házibuli

Toncz Tibor rajza

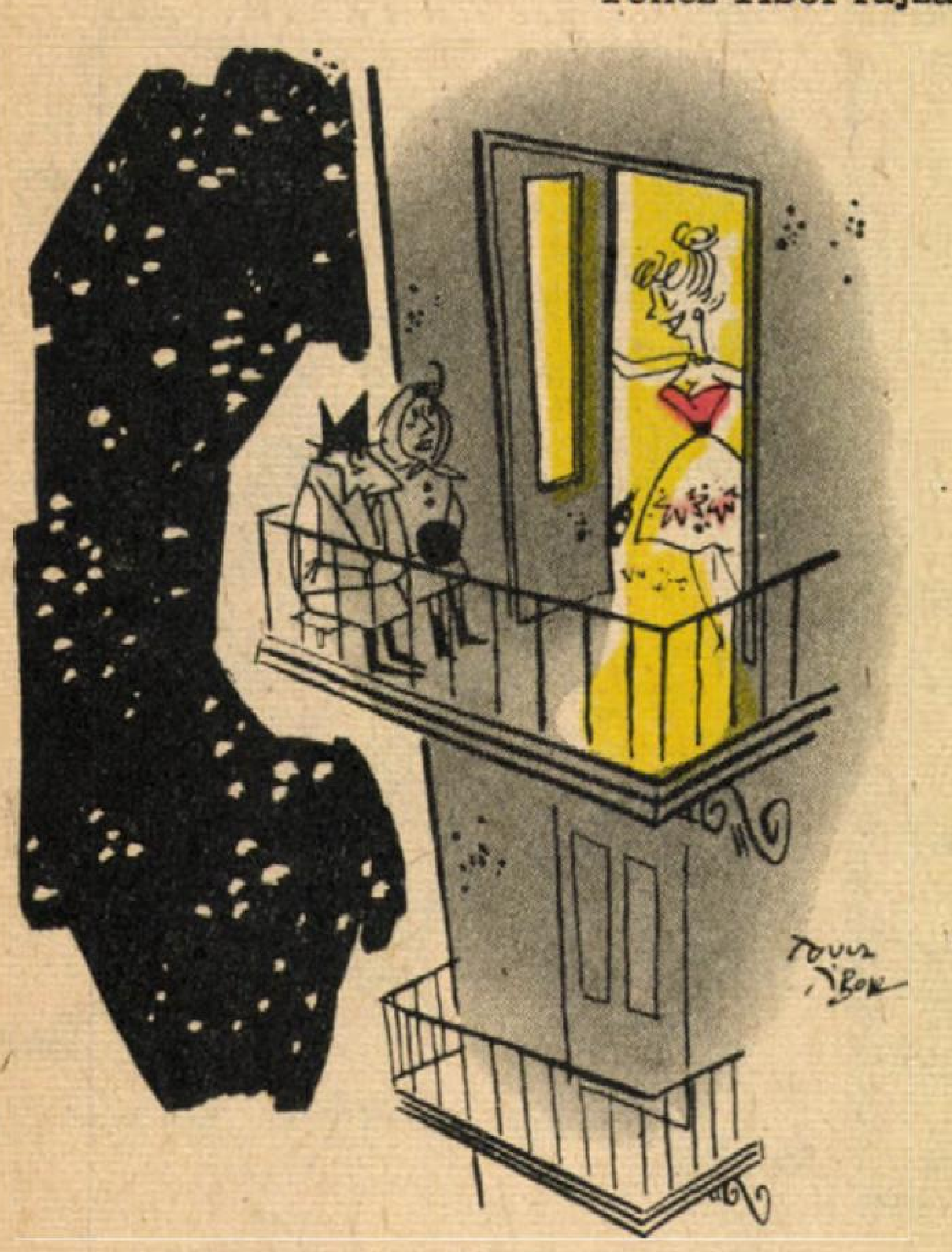

– Anyuci, apuci! Bejöhettek!

LEVÉL a szemtelenségről

Tisztelt Fiatalember!

Nem lehetne állítani önről, hogy a sablonok híve. Ha így lenne, egyszerűen csak elhíresztelte volna, hogy rokona a Főigazgatónak, és mint a főhős annyi humoreszkben, amelyet már eddig erről a témáról írtak, esetleg ön is soronkívüli előléptetésben, fizetésemelésben és prémiumban részesült volna.

Ön nem híresztelt semmit, viszont felkereste a Főigazgatót. Mielőtt még a bájos és enyhén molett titkárnő, ahogy illik, töviről-hegyire kikérdezhette volna, ön közölte a nevét s hogy a Főigazgató unokaöccse és rokoni tiszteletét óhajtja tenni legkedvesebb unokabátyjánál.

S mivel a rokonság a legszigorúbb titkárnő szemében is szent dolog, legott jelentés tétetett az ön látogatásáról a főigazgatói szobában, noha ott országos ügyekről értekeztek éppen. De hát az ügyes titkárnők még értekezlet közben is zavartalanul tudnak a főnökük fülébe súgni és a választ pillanatok alatt felfogni. Ennek köszönhető, hogy a titkárnő hamarosan közölhette önnel: valami tévedés lehet a dologban, mert a Főigazgató elvtársnak egyáltalán nincs unokaöccse. Erre ön hangosan felkacagott és türelmesen várt másfél órát az értekezlet végéig, mert most már a bájos titkárnő kedvéért is be akarta bizonyítani, hogy igenis van unokaöccse a Főigazgatónak.

Amikor az értekezlet végeztével a Főigazgató kijött az előszobába, ön a nyakába borult és harsány „szervusz, Jancsikám!" kiáltással köszöntötte őt, majd férfias kézrázás közben tudtára adta, hogy ha ön nem is direkt unokaöccse a Főigazgatónak, mégiscsak az unokaöccse.

„A te feleséged bátyja feleségének az unokaöccse vagyok, tehát a feleséged révén a te unokaöcséd is!" — magyarázta ön utólérhetetlen közvetlenséggel a meglepetéstől magába roskadt Főigazgatónak. E viharos találkozás után bementek a Főigazgató szobájába, ahol ön kifejtette látogatása célját, ha már ilyen magasrangú bácsikája van, szeretne két és félezer forintos állásba kerülni. Most még ezerötöt sem keres, pedig már huszonhárom éves, és hát a Főigazgató is alig több harmincnál, mégis milyen pozícióban van. „Ehhez segíts, János, ezért jöttem. A vér nem válhat vízzé!"

Ön tegezve, a Főigazgató magázva és dadogva búcsúzott, ami arra mutat, hogy nem ígért semmit és nem ismerte el a rokonságot. Viszont néhány nap múlva megkapta az ön levelét:

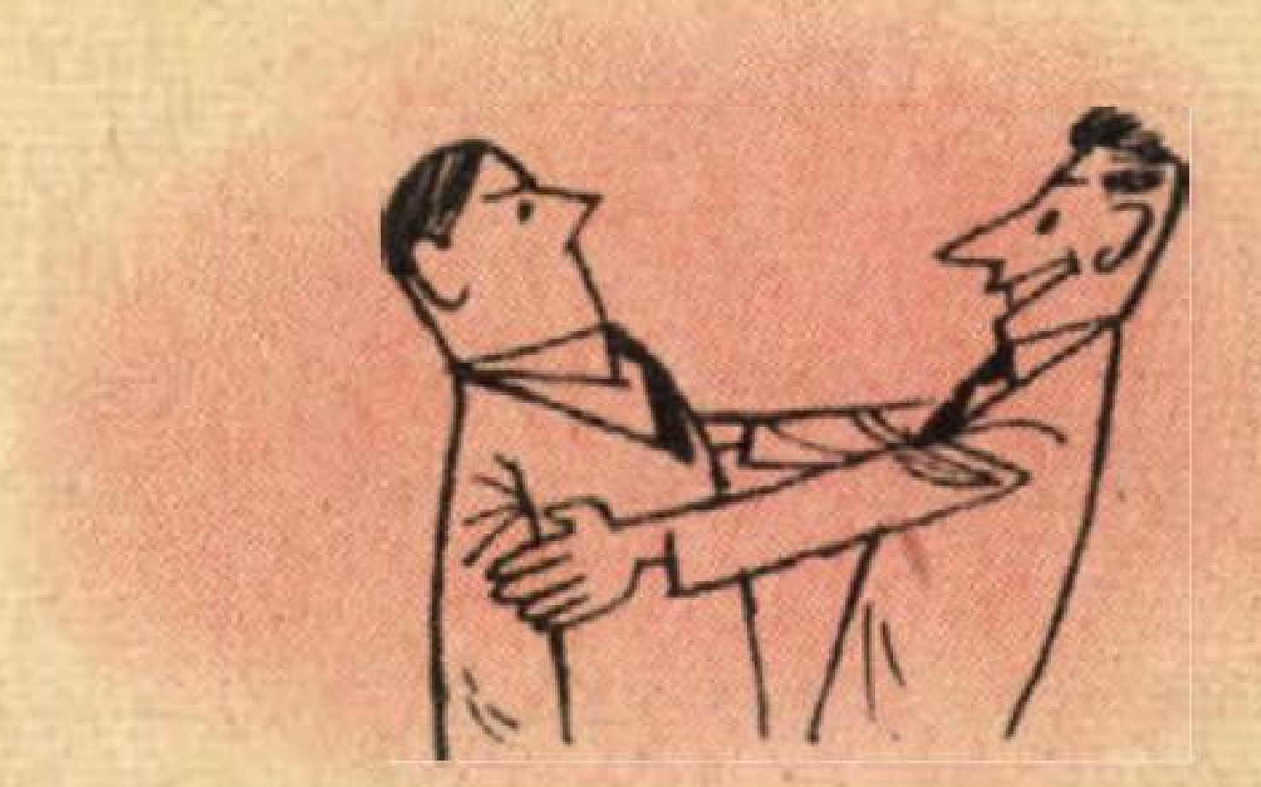

„Kedves Jancsikám! Nagy örömmel töltött el, hogy legutóbbi beszélgetésünk alkalmával igazi rokonszeretettel foglalkoztál velem. Különösen jólesett, hogy képességeimhez mérten a mai 1450 forintos fizetésemet alacsonynak véled és készséggel segítesz abban, hogy záros határidőn belül legalább 2500 forintos státuszba helyezzenek."

A levélből a továbbiakban is kitűnik, hogy ön milyen bensőséges rokoni viszonyban van az unokabátyjával, a Főigazgatóval, aki egyébként — elárulom önnek — egyetlen lépést sem tett az ön érdekében.

De hát elég volt a levél másolatát bemutatnia egy-két illetékes kollégának, és azóta ön már két és fél ezres státuszból szemléli a világot.

Mert nemcsak a szemtelenség mérhetetlen nálunk, Fiatalember, hanem a szolgalelkűség is!

Földes György

Jucika névnapja

Pusztai Pál rajza

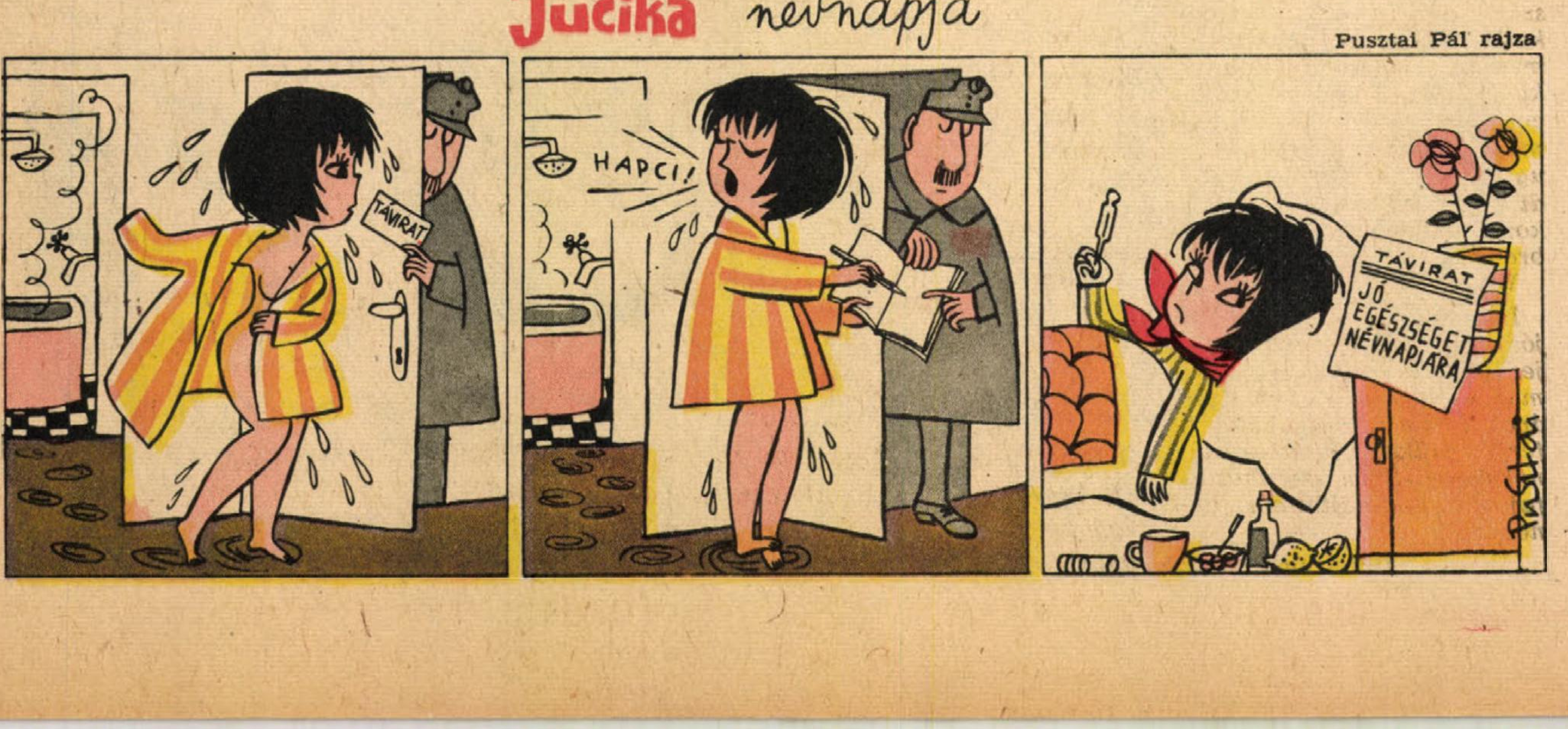

Hogyan lettem próféta...

Egy esztendővel ezelőtt, az alábbi kis dolgozatot tettem közzé a Ludas Matyi február másodiki számában „Műkorcsolya” címmel:

„Mint minden igaz magyar, én is kedvelem a sportot. Valaha nagyon szerettem volna kimagasló eredményeket elérni, s hogy ez nem sikerült, az csak rajtam és a körülményeken mulott...

A fentiek előrebocsátása után érthető, hogy megdobbant a szívem, mikor az újság hírül adta, hogy az idei férfi műkorcsolyázó bajnokságnak összesen két résztvevője van.

Íme a NAGY LEHETŐSÉG, amely csupán egyszer adódik az ember életében! A Sors kárpótolni akar balszerencsés gyermekkoromért.

Csak benevezek, s a harmadik hely máris a zsebemben van. Ha egy tízmilliós sportnemzet versenyén valakit mindössze ketten előznek meg, ország-világ előtt az tiszteletreméltó teljesítmény.

Kétségtelen, a dolognak lesznek árnyoldalai: teszem azt, midőn a reflektorfényben úszó jégtükrön a nézősereg szeme láttára szánkázom fel s alá nadrágféken, mert hogy műkorcsolyázni nem tudok, azt talán felesleges bizonygatnom. No de a dicsőséget sehol sem adják ingyen...

S különben is, a részletkérdéseket hamar elfelejti a történelem, viszont a medália még száz év múlva is lakásom dísze lesz.

A fiam látni fogja, hogy az apja volt valaki!

S ekkor pompás ötletem támadt. Régebben a férfi műkorcsolyázó bajnokságokon lényegesen több versenyző indult, mint manapság. Tehát a nevezések száma nyilvánvalóan csökkenő tendenciát mutat. Ha még egy évet türelmesen kiböjtölök, jövőre már csak egyetlen ellenféllel kell megküzdenem, és akkor ugyanezért a pénzért valódi ezüst érem üti a markom, s nem pedig szimpla bronz...

Várok.”

Nos képzeljék, groteszk jóslatom szóról szóra beteljesült. Az idén valóban már csak egyetlenegy árva induló lézengett a férfi műkorcsolyázó bajnokságon. S én szórakozott fajankó, elfelejtettem benevezni!

Dalmáth Ferenc

Emeletráépítés készül!

Pusztai Pál rajza

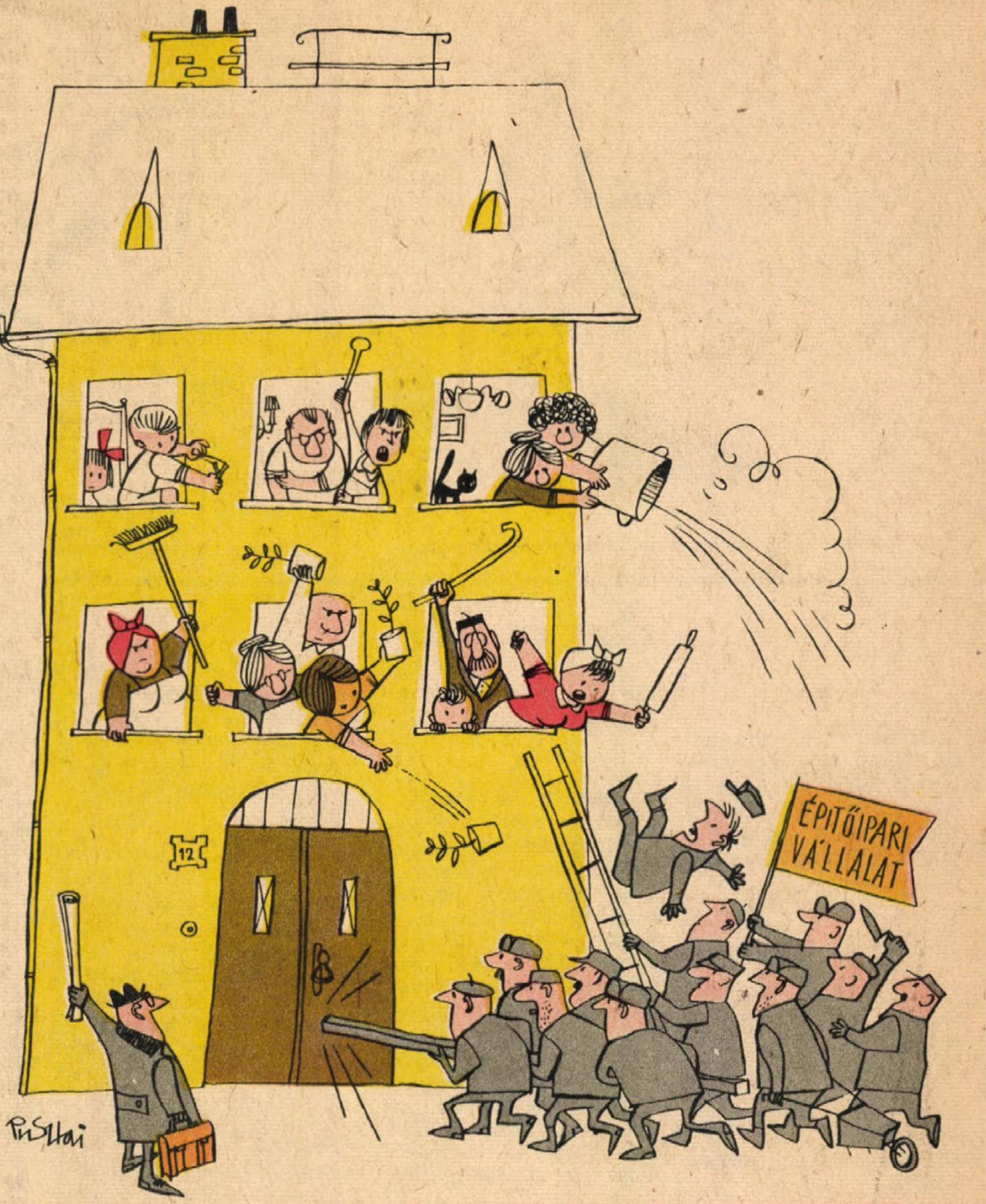

Tollhegyről

Egy hadügyminiszter panamabotrányáról

Mint a lapok jelentik: Bonnba
már becsapott az első bomba.
Nem csüng nyomában felhőgomba,
csak Strausz úr boltja dőlt halomba.

Áhítat egy főhivatal felvonóján

A Biblia csalt, az Ígéret Földje
itt, Pesten van, nem ott lenn, Keleten:
úgy sehol sem marad a szó örökre
ígéret, mint e négy emeleten.

Szempont-kritikusok

X-ről ezért, Zé-ről meg azért fontos
jót írni, Ypszilon meg főkolompos!
Hol a kezek még ma is egymást mossák,
kész öngyilkosság a tárgyilagosság.

Egy irodalomtörténészhez

Hogy törpe cimboráid megnöveljed,
különb írókat eltörpít a könyved.
Megéred — példaképed is megérte —:
nem az írók, — könyved kerül szemétre.

Hollós Korvin Lajos

Titkárnő-automatát szerkesztettek

Vasvári Anna rajza

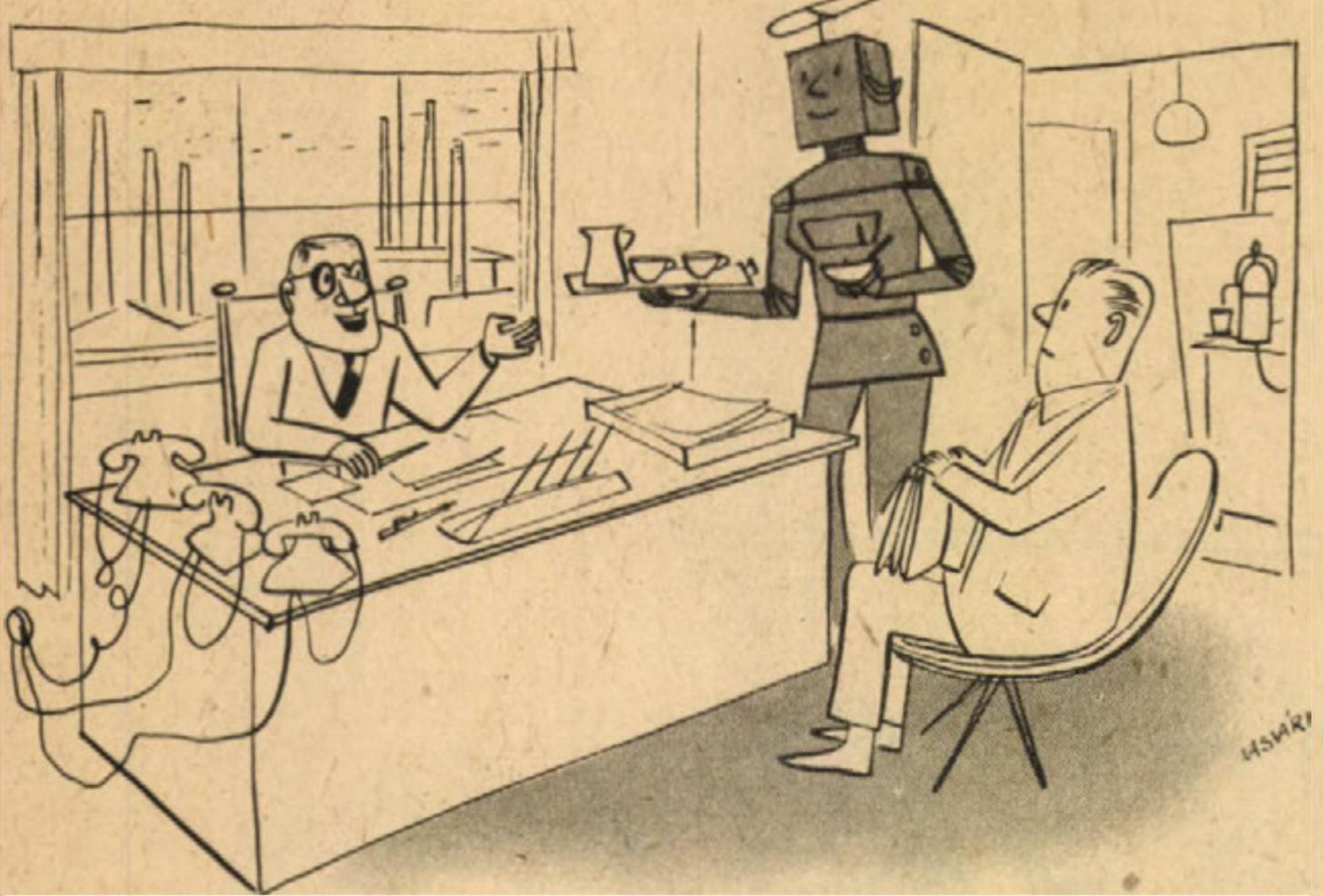

– Isteni kávét főz, csak ne lenne olyan érzékeny...

Szélsőséges ebadta

Toncz Tibor rajza

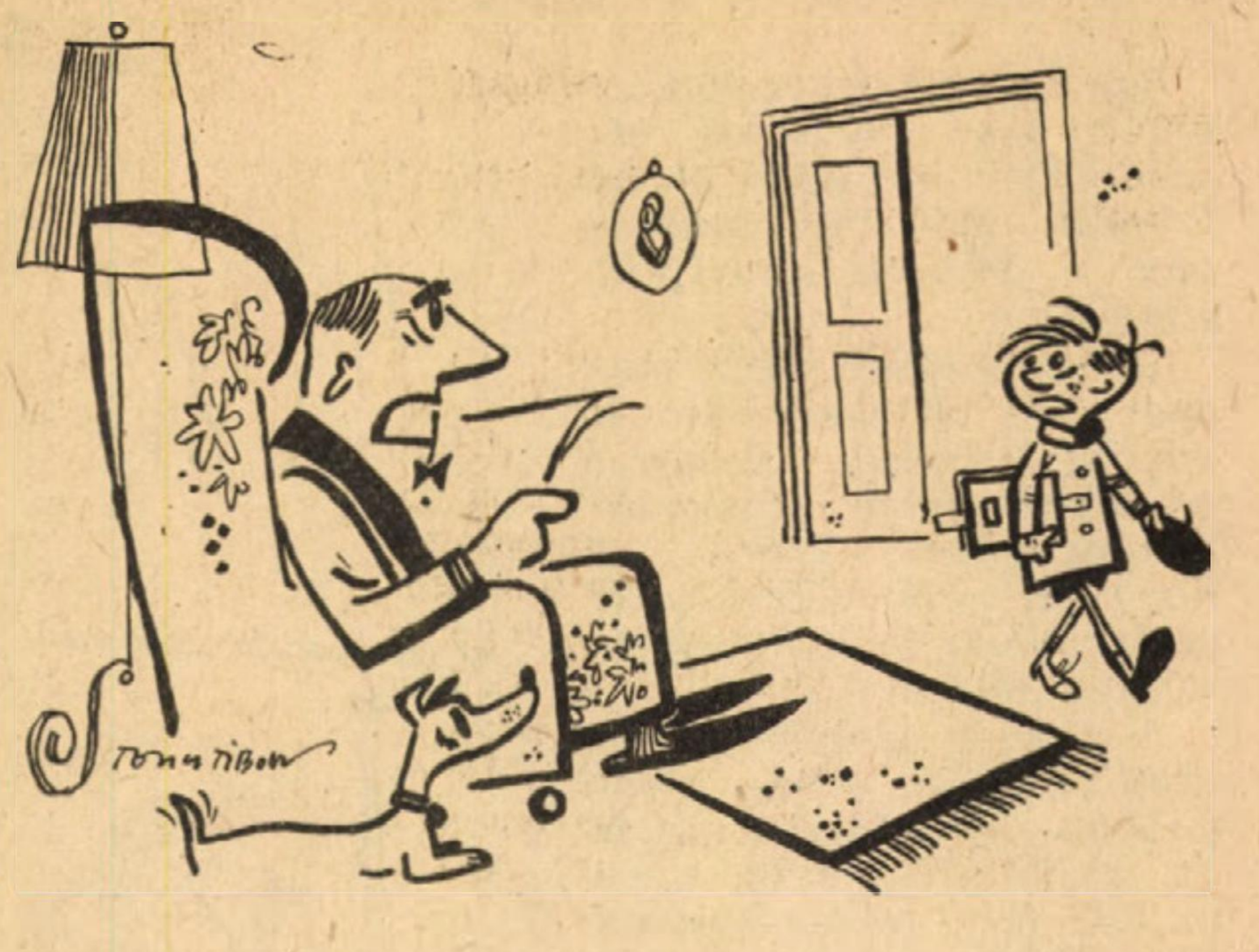

– Alázatos szolgája, apu!
– Bolond vagy, te kölyök?! Hogy köszönsz apádnak?!
– Hát mit mondjak, ha egyszer a sziát nem szereted?...

Egy és más

1.

Riportot olvastam hétfői lapunkban egy elfelejtett pesti fürdőről. A riporter egy mérnök társaságában szállt alá, hogy felfedezze a fürdőt. Így ír róla többek között:

„Fürdő a Lenin körút és Majakovszkij utca sarkán? És nem is akármilyen!... Itt valamikor nyilvános fürdő volt — magyaráz a mérnök. — Annyit tudunk csak róla, hogy az 1930-as évek elején megszüntették...”

Boldog vagyok, hogy a kutatók ismereteit egy-két adattal kiegészíthetem. A fürdőt, mely a Lenin (Teréz) körút és Majakovszkij (Király) utca sarkán volt, Terézkörúti fürdőnek hívták, volt benne gőzfürdő is, medence is, kádfürdő is, ez utóbbi, ha jól emlékszem, 80 fillérbe került. A kabinost Sanyi bácsinak hívták.

Mind erre a hozzám hasonlóan matuzsálemi kort (kb. 50 évet) megért pesti lakosok jól emlékeznek. Hogy is szól a Ludas ismert mottója? Nincsenek elfelejtett fürdők, csak fiatal riporterek vannak...

2.

Olvasom, hogy a KÖZÉRT kísérletképpen nyolc nagyforgalmú boltban bevezeti a főtt hentesáru (tarja, szafaládé, kolbász) árusítását, s ha a kísérlet beválik, még több üzletben kaphatók lesznek az említett csemegék.

De megérett-e vajon az idő az efféle vakmerő kísérletekre? Tart-e már ott a technikai civilizáció, hogy ki lehessen főzni egy pár szafaládét?

Bizonyos-e, hogy felforr a víz, ha felforralják? És vajon ehetőnek bizonyul-e a főtt kolbász? És vajon fogják-e enni a pestiek a főtt tarját? Mindmegannyi rejtelmes kérdés.

Igaz ugyan, hogy a meleg vizet egy spártai fizikus már ezelőtt 3000 évvel feltalálta, az is igaz, hogy főtt kolbászt már 1746-ban árusított Wachshuber Vencel a Korona utcában, de ma, 1962-ben vajon sikerül-e megismételni e hajmeresztő mutatványokat? Én minden kísérletnek szenvedélyes híve vagyok, de az az érzésem, hogy ez a kísérlet még korai. 2—300 évet még várhatott volna a KÖZÉRT.

3.

A busz-megállók kérdése ugyan már a könyökünkön jön ki, de H. Gy. főosztályvezető a Magyar Nemzetben olyan meglepő nyilatkozatot tett, hogy ide kell írnom:

„A megállók megszüntetése által felszabadult menetidőt férőhely formájában kívánjuk az elkövetkező időkben utazóközönségünk rendelkezésére bocsátani.”

Fából vaskarikát még nem tudunk gyártani, a kör négyszögesítése úgyszintén megoldatlan probléma. De ki bánja ezt, amikor az Autóbuszüzemnek sikerült az időt térré átalakítani!

Ámbátor, ha meggondolom, talán nem is új gondolat ez. Nyelvhasználatunk bizonyítja, hogy az időt férőhellyé át lehet alakítani: „Üljön le már egy *percre!*”

(t.)

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

(Kallus rajza)

1945-ben néhány napot töltöttem Sárospatakon. Már első nap beleszerettem a festői várba és arról ábrándoztam, hogy milyen jó lenne egy ideig itt lakni. Tetszett nekem az ábránd: várúrnő lennék... Megnéztem a vár csodálatosan szép Rákóczi szárnyát, amely három szobából és előszobából, pontosabban előcsarnokból állott. Mi lenne, ha rendbehoznák és kibérelném?

Elhatároztam, hogy szakembereket hivatok. Kitűnt, hogy a romok eltakarítását és a festést néhány ékszerem árából fedezhetem, de a tető hiányzó cserepeire már nem jut pénz. Akkor már annyira beleszerettem a Rákóczi lakosztályba, hogy szabadtéri előadást hirdettem a vár udvarára és szereplőket kerestem. Az előadás jövedelméből akartam a tetőt rendbehozatni. Másnap névjegyet hoztak be hozzám. A név alatt ez volt olvasható: „Patkányirtó és tárogatóművész”.

Egy hét múlva autóreflektorok világítása mellett megkezdődött a szabadtéri előadás. Úgy volt, hogy az én ünnepi megnyitóm után jön a tárogató, ami igen stílszerűnek ígérkezett a Rákóczi időkre emlékeztető várudvaron. Egy kicsit bosszankodtam, hogy a patkányirtás és a tárogató művésze nem akart eljönni a próbákra, de magabiztossága megnyugtatott. „Nem kell nekem próba!” – legyintett fölényesen.

Prológommal nagy sikerem volt. És ekkor megszólalt a tárogató. Olyan hamisakat fújt, hogy a kezdeti dermesztő csend után a közönség kacagni kezdett. Borzalmas volt!

Felrohantam a patkányirtóhoz és rákiáltottam: „Mit csinál, maga szerencsétlen?!”

Ő a legnagyobb flegmával válaszolt: „Mit idegeskedik? Mindössze egy billentyű hiányzik a tárogatómról...”

Mezei Mária

Pesti tudósítónktól

A színvakok száma világszerte emelkedik.

Idejében szólok: érdemes áttérni a színes televízióra?

*

Az orvosi felfedezések határa a csillagos ég. Most azt sütötték ki, hogy hideg hálószobában aludni egészségtelen. A hideg hálószobában történő alvás légzőszervi megbetegedéseket, reumatikus bántalmakat okoz, huzamosabb időn túl öregségi ártalmak is felléphetnek. Mivel mindenki tudja, hogy meleg hálószobában aludni is egészségtelen, le lehet szögezni, hogy általában egészségtelen dolog hálószobában aludni. Aludjunk inkább ebédlőben vagy előszobában.

*

Egyik barátom rendkívüli érdeklődést mutat a modern tudományok iránt. Elsősorban az atomfizikáról szeretne mindent megtudni, ami emberileg lehetséges. Mivel a nagyobbik fia második gimnáziumba jár, a gyereket faggatja gyakran. A gyerek türelmesen igyekszik kielégíteni apja érdeklődését, bár kétségtelen, hogy ez néha túlságosan nagy megterhelést jelent számára. Az anya rá is szólt a férjére:

— Miért gyötröd azt a szegény gyereket annyi kérdéssel?

A gyerek a régi vicc csattanójával védte meg az apját:

— Csak hadd kérdezzen! Úgy tanul a szülő!

f. l.

Ezt olvastuk...

Bizonytalan ereklye

A Népszava híradása szerint a londoni árverési csarnokban kiállították I. Károly angol király ingét, melyben a bitófa alá ment. Miután Károlynak fejét vették, bitófa alatt nem járt a nevezetes ingben, a gyászos fehérneműt talán más alkalommal, esetleg házasságkötéskor viselte.

Követelőző asszonyka

Az Esti Hírlap munkatársa beszélgetést folytatott egy édesanyával, aki férjére panaszkodott, ekképpen: „A férjem képtelen a lányos anya szemével nézni a dolgot.”

Az a férfi vesse rá az első követ, aki még sohasem volt lányos anya!

Öröm a házhoz!

Jó hírt olvastunk a Népszava vendéglátó-ipari riportjában. Illetékesek azt nyilatkozták, hogy „A két meglevő... étterem után újabb három helyen ehetnek a vendégek gyorsan és kényelmesen”.

Nem szabad hát türelmetlenkedni! Hiszen már öt pesti vendéglőben is jó körülmények várnak az éhes vándorra!

Dr. Árgus

Van ez így manapság

Mészáros András rajza

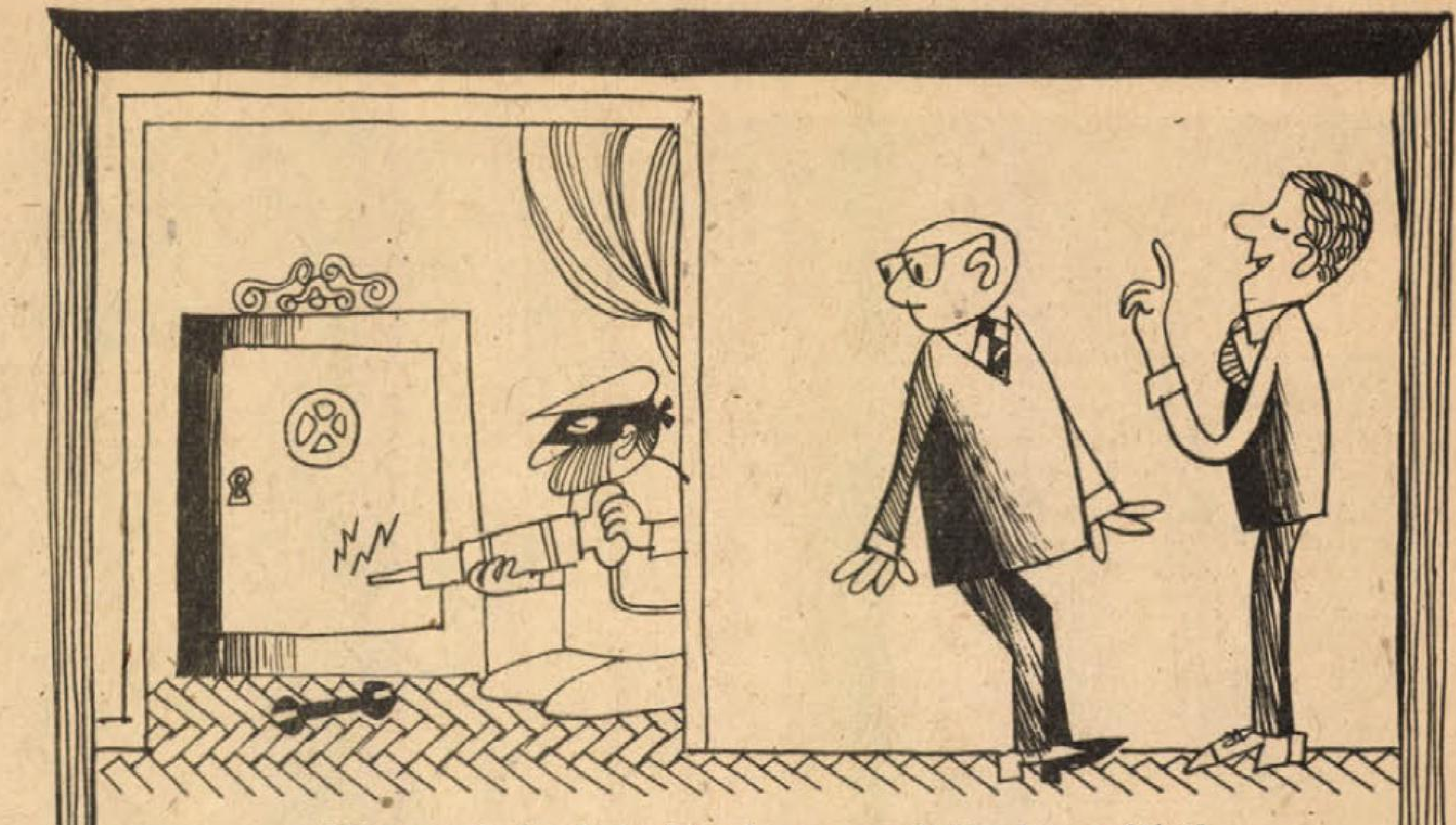

– Nem szabad mindenkit eleve gyanakvással szemlélni!

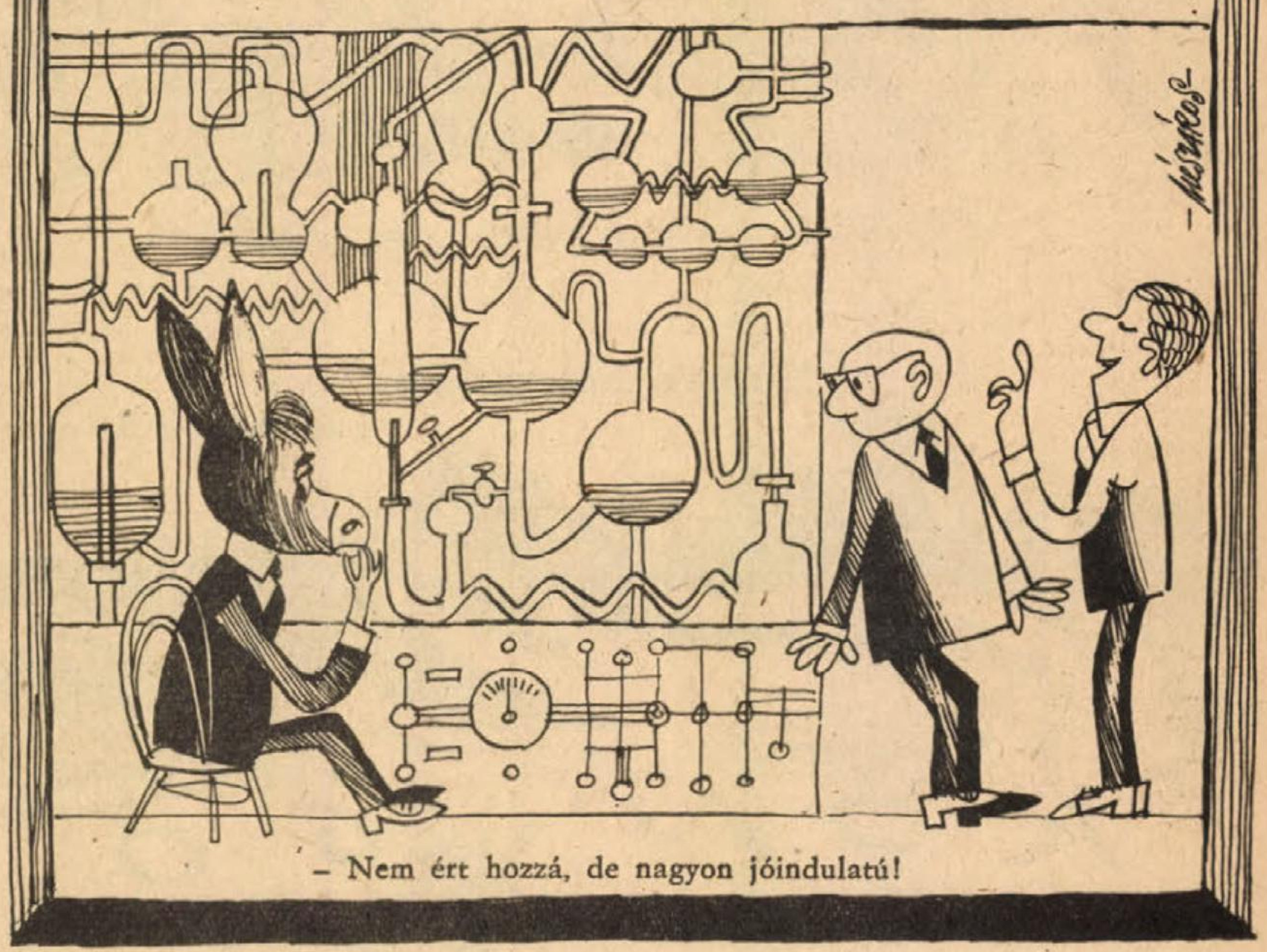

– Nem ért hozzá, de nagyon jóindulatú!

Csalódás

Gerő Sándor rajza

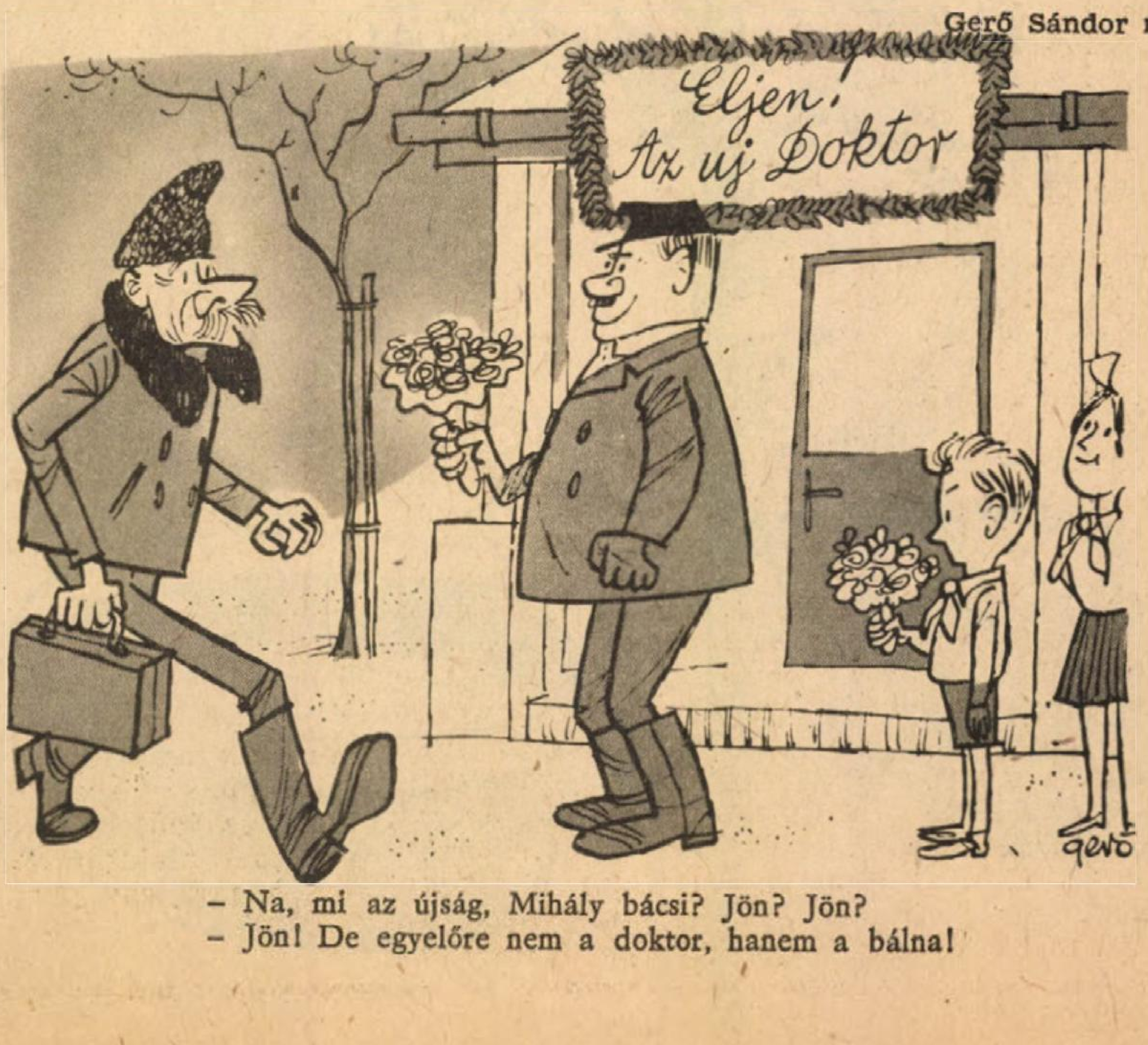

– Na, mi az újság, Mihály bácsi? Jön? Jön?
– Jön! De egyelőre nem a doktor, hanem a bálna!

Újítási megbízottak a javából

Gerő Sándor rajza

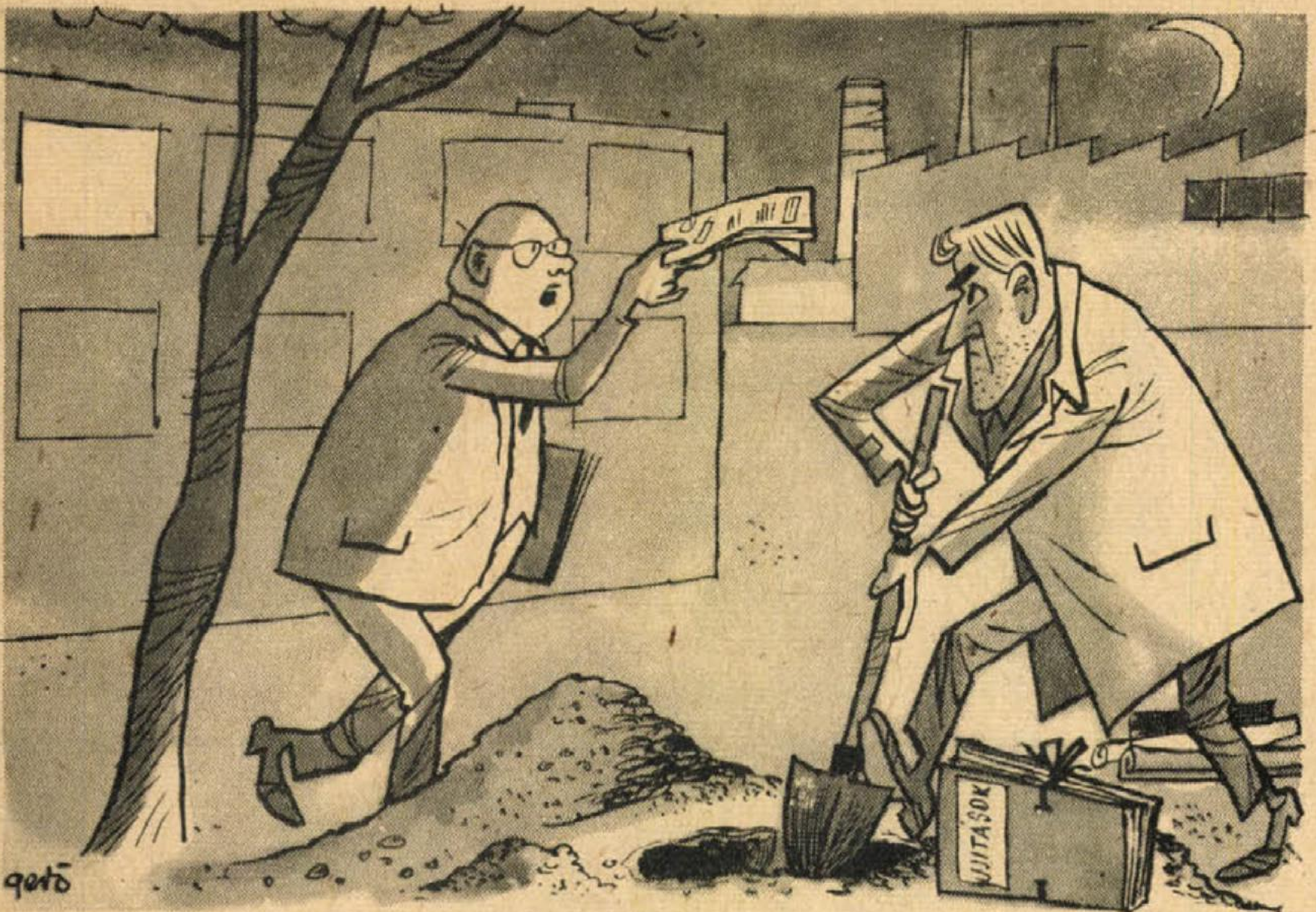

- Te őrült! Most majdnem elástad a saját újításunkat is!

Kongói helyzetkép

Szűr-Szabó József rajza

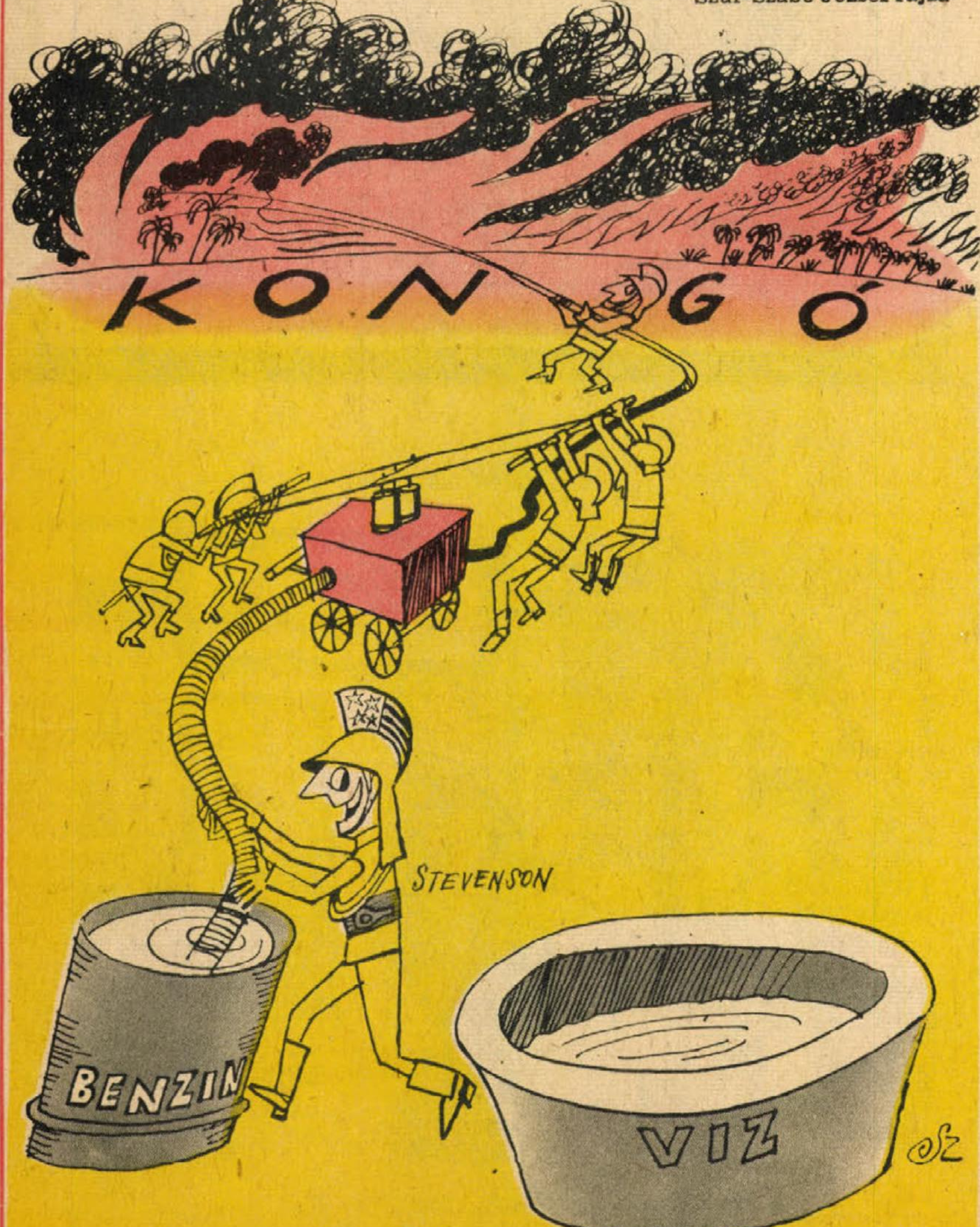

Milyen játékos Kalikó?

Annyi vita, veszekedés, sőt verekedés folyt már a címben jelzett, valóban nem mindennapi fontosságú probléma körül, hogy szükségesnek látjuk néhány kommentár nélküli dokumentummal magunk is hozzájárulni a nagy kérdés eldöntéséhez. A kérdés röviden ez: Kalikó a világ legnagyobb játékosa-e, mint sokan állítják, vagy a világ legkisebb játékosa, mint ugyancsak sokan állítják, avagy a világ legközepesebb játékosa, mint ugyancsak sokan állítják? Beszéljenek tehát a dokumentumok.

1. Kivonat egy újságcikkből, abból az időből, amikor a Kalikót felfedezték:

„... Ismételjük, nem szeretjük a nagy jelzőket, ezért eme fiatalemberről, aki ma — kézcsók neki érte! — feltűnt labdarúgásunk egén, enynyit mondunk csupán: ilyen még nem volt, és nem is lesz, fenomenális, tökéletes, zseniális, briliáns, szenzációs, frappáns, frenetikus. Hűvös, tárgyilagos sportemberekhez méltóan ennél többet nem is mondunk róla. Fejezzük be róla szóló cikkünket azzal a tárgyilagos megállapítással, hogy hurrá, hozsánna, halleluja.”

2. Amikor a fenti jellegű cikkeket a közönség már megunta és Kalikó is egy árnyalattal halványabb volt egy mérkőzésen:

„... ismételjük, kérem, ez nem megy. Az a hűhó, amit egyesek Kalikó körül csapnak, megbosszulja magát. Nem csoda, hogy ez a jobb sorsra érdemes fiatalember kerékkötője volt a csapatnak. Nem ő a bűnös ebben, hanem azok, akik elhitették ezzel a szegény futball-analfabétával, hogy nemcsak a világ legjobb centerkapusa a jobbszélen, hanem nagyobb festő, mint Tintoretto és nagyobb muzsikus, mint Beethoven. Zokogva ültünk a lelátón, és szégyelltük magunkat helyette. Az ilyen embert nem lenne szabad pályára engedni, vagy ha mégis odaengedik, egy kis kalitkában kellene tartani a labdát, hogy ne rúghasson bele. Sürgős intézkedést kérünk!”

3. Beszélgetés meccs közben a lelátón:

— Kalikó magának jól játszik?! Nesze!

— Kalikó magának nem játszik jól?! Nesze!

*

Aki ezek után se tudja még, hogy milyen játékos Kalikó kettő, annak azt ajánljuk, hogy ne járjon futballmeccsre.

(g.)

Jóság

Amióta eltörtem a jobb csuklómat, és felkötött karral járok, az emberiség jóságába vetett hitem lassanként helyreáll. Nem is képzeltem az első pillanatban, amikor a lejtős budai utcán autóbusz után futva elestem, hogy milyen felemelő morális élményekben lesz részem. A balesetemet megelőző időszakban volt egy olyan érzésem, hogy az emberek túlnyomó része nem szenved jóság-hipertrófiában, nem mindenki gyűjti a jócselekedeteket.

Most a jóság melege sugárzik felém. Az autóbuszon idősebb hölgyek átadják a helyüket. Hiába szabadkozom, nincs eredménye.

— Tessék csak leülni! — mondják: — Nehogy valaki nekimenjen a fájós kezének!

Szigorú tekintetű anyák szólnak rá gyermekükre:

— Add át a helyedet a bácsinak! Nem látod, hogy fáj a keze?

Viszonzásul néha ismertetem elrettentő példámat a gyerekek előtt, s hangsúlyozom, hogy így jár az, aki síkos úton szaladgál.

Leszállásnál előre engednek. Nincs az a vad tekintetű huligán, akinek a szívét ne öntené el valami régen érzett melegség. Egymást is figyelmeztetik:

— Vigyázz, te hülye, nem látod, hogy a mukinak fel van kötve a keze?

A nagy Csemege-áruházban véletlenül nekiütköztem egy hölgynek. Az illető vasvilla-szemekkel fordult vissza, s látni lehetett, hogy szókincsének néhány vaskos darabja már ugrásra készen áll. Amikor meglátta gipsszel rögzített jobb kezemet, a lelkiismeretfurdalás szava buggyant ki belőle:

— Jaj, bocsánat, nem ütötte meg magát? Itt nagyon kell vigyázni, az emberek nem néznek se jobbra, se balra.

Megnyugtattam, hogy állapotom nem ad okot különösebb aggodalomra, s az illető megdicsőülten távozott.

Megnyugodva gondoltam arra, hogy az emberek alapjában véve jók, de néha hiányzik az a csonttörés, amely ezt kiváltja belőlük. Több gipsz, több géz, több pólya kellene ahhoz, hogy az emberekből eltűnjön az egymás iránti ellenszenv. Borzadva gondolok arra, hogy mi lesz néhány hét múlva, amikor leszedik a kezemről a gipszet. Újra ki leszek téve felebarátaim negatív érzelmeinek, s hiába kérem őket arra, hogy csak a legközelebbi balesetig várjanak.

Már így is ért csalódás. A napokban egy tolókocsis lábtörött férfi annyira magára vont minden figyelmet és szeretetet, hogy engem észre sem vettek. Miért? Mert az én csuklóm már kezd gyógyulni? Arról is én tehetek?!

Feleki László

Francia rakétakísérlet

Kaján Tibor rajza

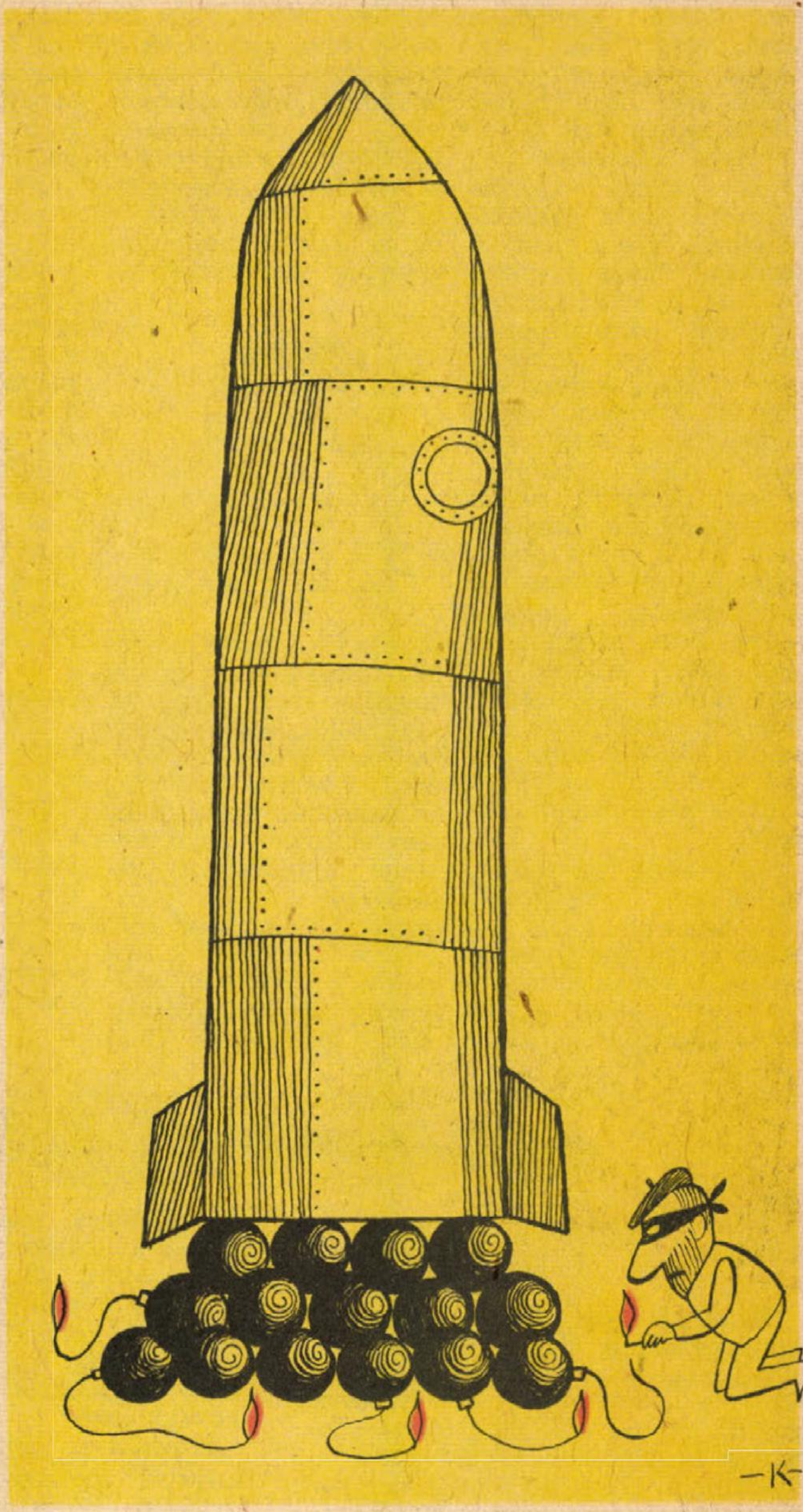

Népharag

Gerő Sándor rajza

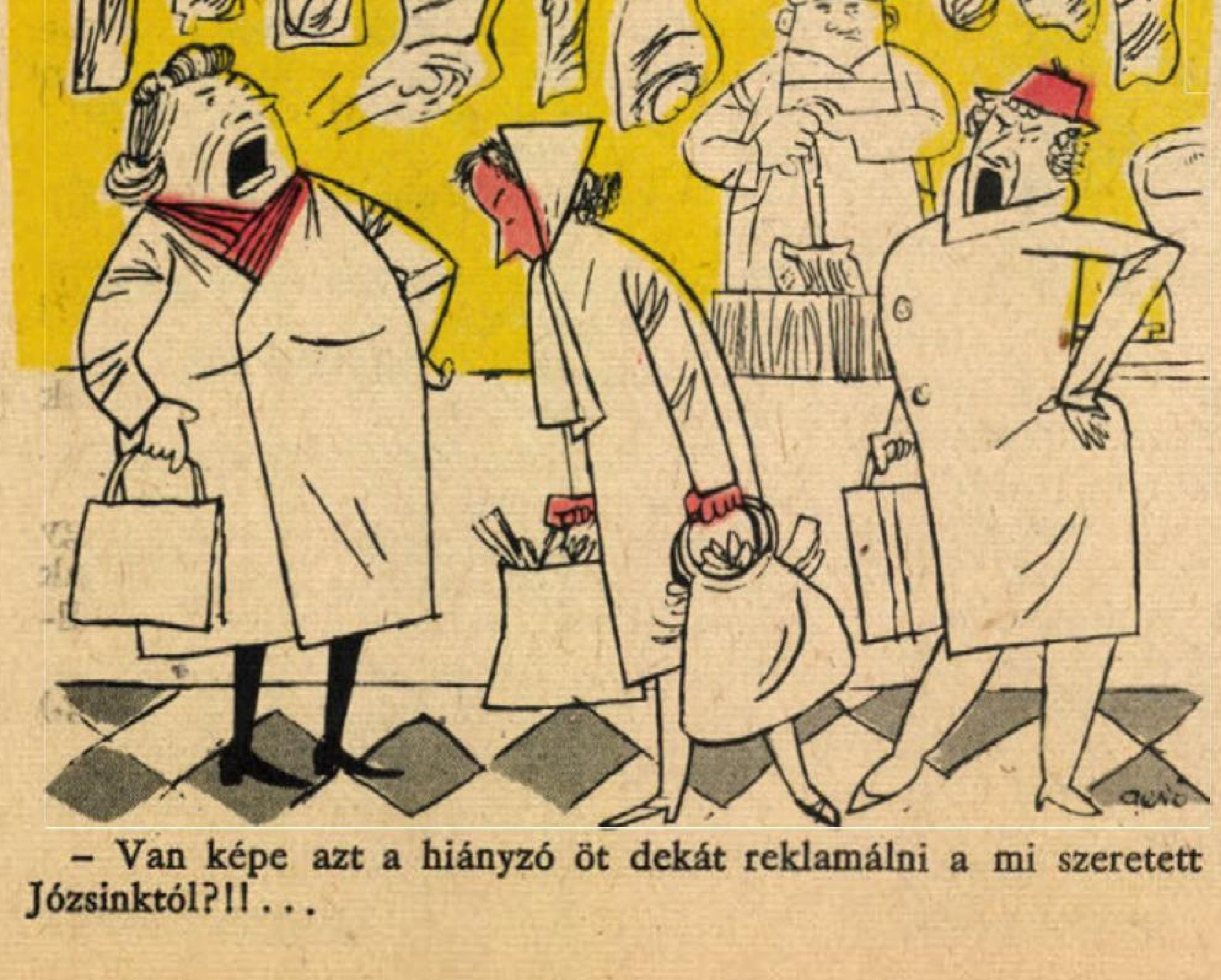

– Van képe azt a hiányzó öt dekát reklamálni a mi szeretett Józsinktól?!! . . .

Váratlan fordulat

Szegő Gizi rajza

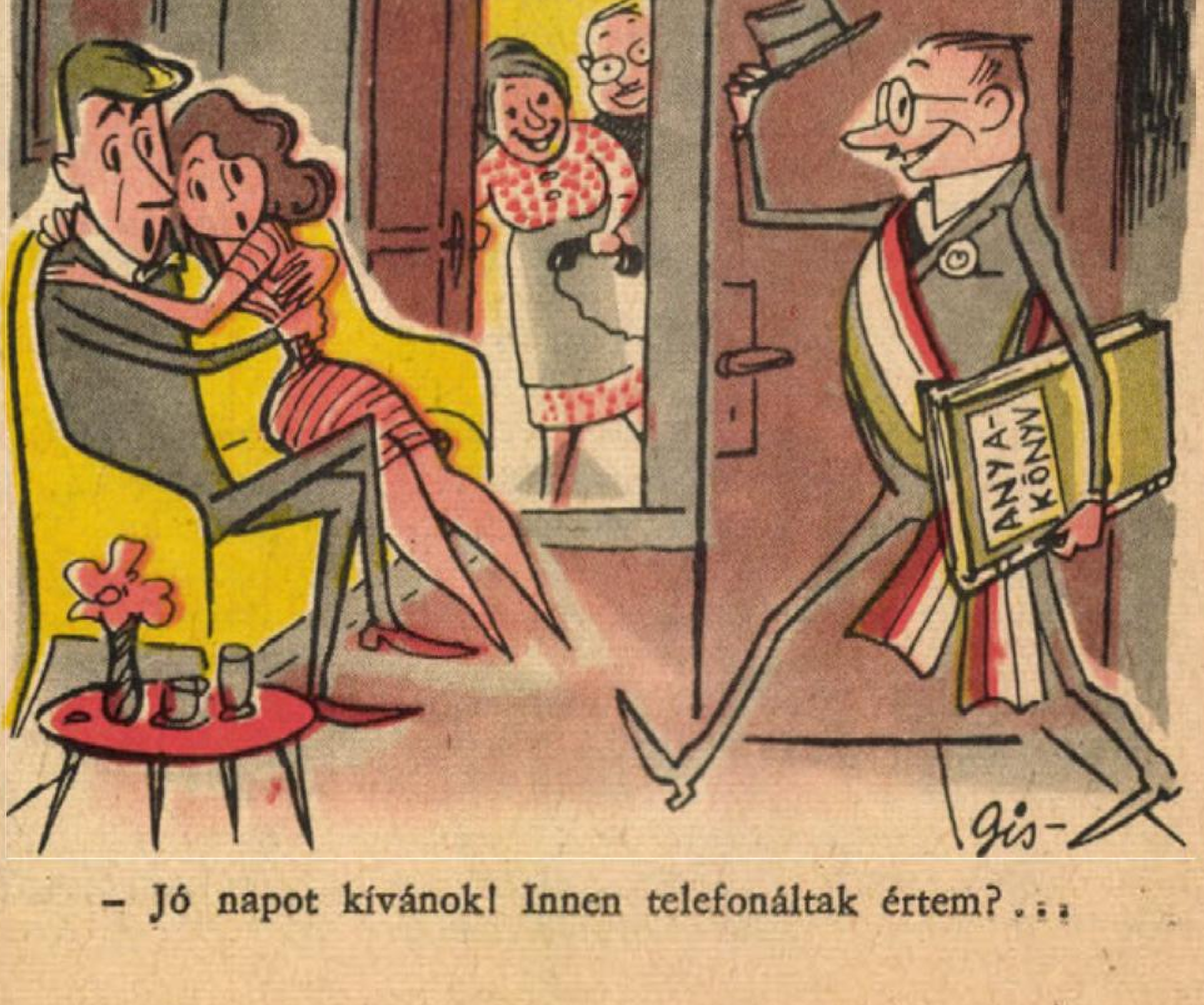

– Jó napot kívánok! Innen telefonáltak értem? . . .

SAPKA TESZI AZ EMBERT

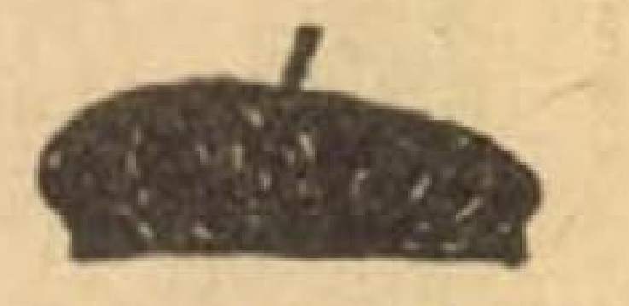

Tamás barátom 190 magas és legalább 120 kiló. Jó néhány évtizede ismerem; kezdetben nőkről beszélgettünk, mostanság könyvekről. Tamás jól öltözködik, bár négy és fél méter szövet kell a ruhájához; hatvanas kalapja egyedi gyártás terméke, és a mértékvételnél ideges lesz a susztere. Pedig szavamra, nem eszik többet a normális mennyiségnél. Nem is igen tehetné, mert írással keresi kenyerét. Mindezt régóta tudom róla, ezért voltam annyira elhűlve, mikor tegnap reggel szokott rendes öltözékében, de a fején ócska, színehagyott, formátlan micisapkával toppant elém. A sapka alatt rég nem látott boldog mosoly ömlött el terjedelmes ábrázatán, ami annál feltűnőbb volt, mivel az utóbbi hetekben inkább mélabúsnak láttam.

— Elment az eszed, Bandikám? — üdvözöltem szemrehányóan. — Hogy rakhattad a fejedre ezt a vacakot?

— Ne gyalázd — felelte áhítattal —, ez a sapka adta vissza az életkedvemet, hallgass meg. Tudod, sokat utazom villamoson, autóbuszon, trolin, mert lábaim nehezen bírják a gyaloglást. Viszont egyik járművet sem szabták rám, és bármennyire igyekeztem meggörbülni a kocsikban, zökkenőknél én is meginogtam, és a tumultusban percenként hallottam az ilyesfajta megjegyzéseket: „Négy utas helyét foglalja el!", „Nem lehet tőle közlekedni!". De különbeket is: „Nézd azt a kifalt disznót!", „Meglátszik rajta, hogy nem dolgozott sohasem. Vagy politikai ízű felszólítást: „Talán mozdulna a nagyságos úr!"

Nem ülhettem le, ha akadt is hely, mert számomra ez csak félmegoldás lett volna, és a térközöket sem rám szabták. Utazásom első pillanatától ellenségemmé vált az egész kocsi, még a nyolcvan-kilencven kilósok is; aki csak tehette lökött rajtam, de legalábbis görbén nézett rám. Végül is a múlt héten betelt a pohár; véletlenül kiegyenesedtem utazás közben, minek következtében kalapomat lesodorta a tetőzet, utána kaptam; a zsúfolt autóbuszban ezt a mozdulatomat hangos méltatlankodás fogadta, szidtak, mint a bokrot, egyszerre tízen tapostak a földre került kalapomon, míg elszíntelenedett roncsait sikerült megkaparintanom. Több kalapom nem lévén, másnap ezzel a sapkával indultam útnak...

— És ettől lettél ilyen boldog?

— Úgy ahogy mondod. Azóta véletlenül sem löktek meg, nem mordult rám fenekedve senki, egyetlen megjegyzést sem hallottam, ma reggelig, amikor is mögöttem valaki csendesen megszólalt: — Álljon már kissé arább, szakikám!

Kőműves Imre

MIT HOZHAT A JÖVŐ?

Volt már nálunk olyan divat,
Hogy az asszony sírva virradt,
Uracskája után szaladt:
— Fűzzed be a derekamat!
Mert a jelszó: darázsderék.
Karcsúságból sosem elég.

Volt már olyan divat nálunk,
A fülünkig ért a vállunk.
Ruha, kabát ki volt tömve,
Nem volt okunk az örömre.
Akkortájt az volt a „szabál":
Minden nőnek atléta-váll!

Volt már nálunk olyan módi:
Fel kellett a begyet tolni.
Ez a divat volt a: princessz.
Azt hittük, hogy mindig így lesz,
Aztán ez is végéhez ért.
Nem bánkódott senki ezért.

Most az ejtett derék járja.
Erre mondjuk: nincsen párja!
Csípő alatt van az övünk,
Derékszíjat oda kötünk.
Úgy lehet, még lejjebb halad,
A szoknyánk már csak egy falat...

Eltöprengek rajta gyakran,
Lesz-e korszak a divatban,
Amikor a tervezőket
Nem ragadja el az ötlet,
S helyén hagyja e zsivány had
Valamennyi porcikánkat!

K. Tóth Lenke

A színésznő süteményt süt

— Ma én főzök! — jelentette ki a színésznő. — Kérem a szakácskönyveket.

Mimi, a házvezetőnő, kiemelt a könyvespolcról nyolc szakácskönyvet, aztán átnyalábolta, és bevitte őket a hálószobába, a színésznő ágyára. Tudni kell, hogy a szakácskönyv a színésznő legkedvesebb olvasmánya. Ragyogó fantáziája van, és rettenetesen szeret enni. Csodálatos ebédeket szokott összeállítani. Az asztalra azonban rendszerint angolos főzelék került, egy szelet párolt hússal, tekintettel a fogyókúrára. Általában, ha túl fáradt volt, vagy rosszkedvű, a szakácskönyveihez menekült, belemélyedt édes és fűszeres titkaikba. De főzni csak egyszer-kétszer főzött. Illetve kivonult a konyhára, és elszívott két cigarettát a gáztűzhely mellett. Mire ugyanis felöltözött, felvett valami konyhai toalettet, arra már meg is unta a szakácsnéskodást. Inkább az elmélet, a fantázia híve volt.

Mimi most is biztos volt benne, hogy semmi se lesz a főzésből, de tévedett. A színésznő nem főzött ugyan, de sütött. Teasüteményt. Kifogyott a teasütemény, a házilag készített pedig olcsóbb és kedvesebb, gondolta. És milyen hangulatos pillanat:

— Tessék, vegyen. Én sütöttem.

Volt ebben némi otthoni mamanosztalgia és a lányszerepek emléke. Aztán már rendelkezett is a konyhán. Mimi hozta a lisztet, a sót, a cukrot, a diót. Mindent sajátkezűleg mért, kevert, csak a tojásokat törte fel Mimi. Tojást feltörni nem mert. S dolgozott, sürgött-forgott. Odáig hevítette a munka láza, hogy idegcsillapítót kellett bevennie. Végre, a sütés drámai pillanatokban bővelkedő feszültsége után elkészült a teasütemény.

A színésznő délután nem aludt. A művével foglalkozott. Egyik tálról átrakta a másikra. De nem jött vendég, akit meg lehetett volna kínálni. Máskor egymás sarkába léptek a látogatók, folyton szólt a csengő. Mimi nem győzött hazudni, hogy a művésznő a városban van, már elindult a színházba, vagy vidékre utazott. Most nem jött senki. A csengő, a telefon hallgatott, mint a hal. Hét órakor leült a telefonhoz, hogy meghív valakit. Két szám nem felelt, három állandóan mással beszélt, négy barátja nem volt otthon, egy otthon volt, de fertőző szemgyulladása volt.

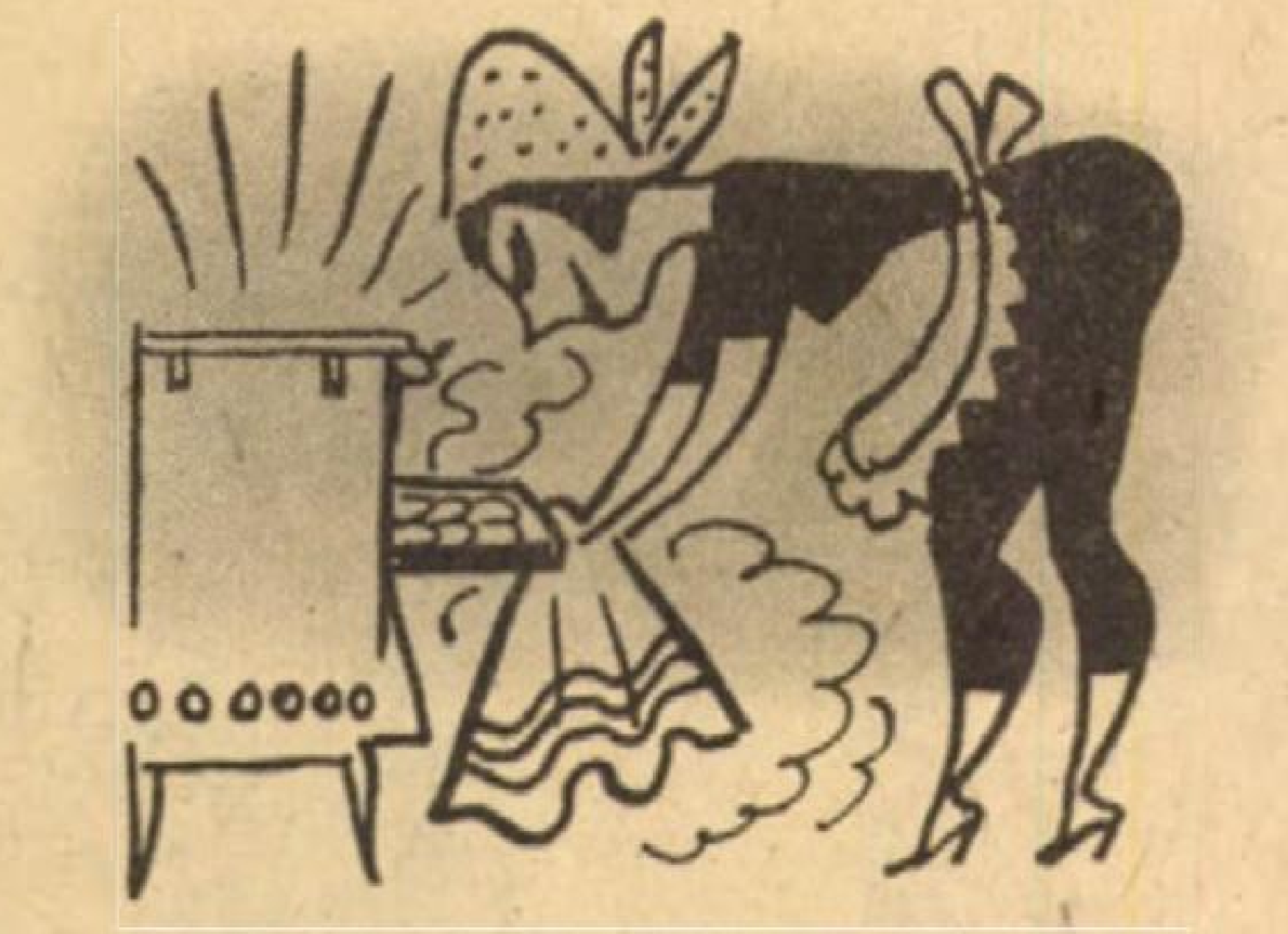

Nyolckor csengettek. Mimi az előszobába rohant, a színésznő pedig a nyitott ajtóban állt, a legbűbájosabb mosolyával. Vidracsek jött, a maszek színházi ügynök.

— Ne haragudjék, drága művésznő...

— Dehogy haragszom, Vidracsek. Jöjjön, jöjjön.

Vidracsek legutóbb vidéki turnéra vitte a színésznőt, becsapta és még adós is maradt neki. Ki volt adva az utasítás Miminek, ha Vidracsek jön: orrára vágni az ajtót.

Vidracsek csodálkozott a szíves fogadtatáson, s hol Mimire, hol a színésznőre pislogva, követte a színésznőt a szalonba.

— Hamar egy teát, Mimi. Iszik egy teát, Vidracsek, ugye?

— Megmérgeznek! — hőkölt magában az ügynök, de nem mert ellenkezni. Vagy megmérgezik vagy nem. Ha meg akarják mérgezni, és nem fogadja el a teát, akkor legfeljebb agyonverik. Mindegy.

— Tessék, Vidracsek, vegyen. Én sütöttem.

Ekkor Vidracsek már nem gondolkozott, csak evett.

— Csodálatos, művésznő! Egy álom! Szédületes!

Vidracsek megpendítette egy újabb turné lehetőségét.

— Nagyon szívesen, Vidracsek. De vegyen még. Mit szól hozzá? Én sütöttem!

S amikor Vidracsek, zsebében az új szerződéssel kilépett az ajtón, megtapogatta a homlokát.

— Nem értem — morogta. — Nem értem!

Fendrik Ferenc

Figyelmeztető táblák

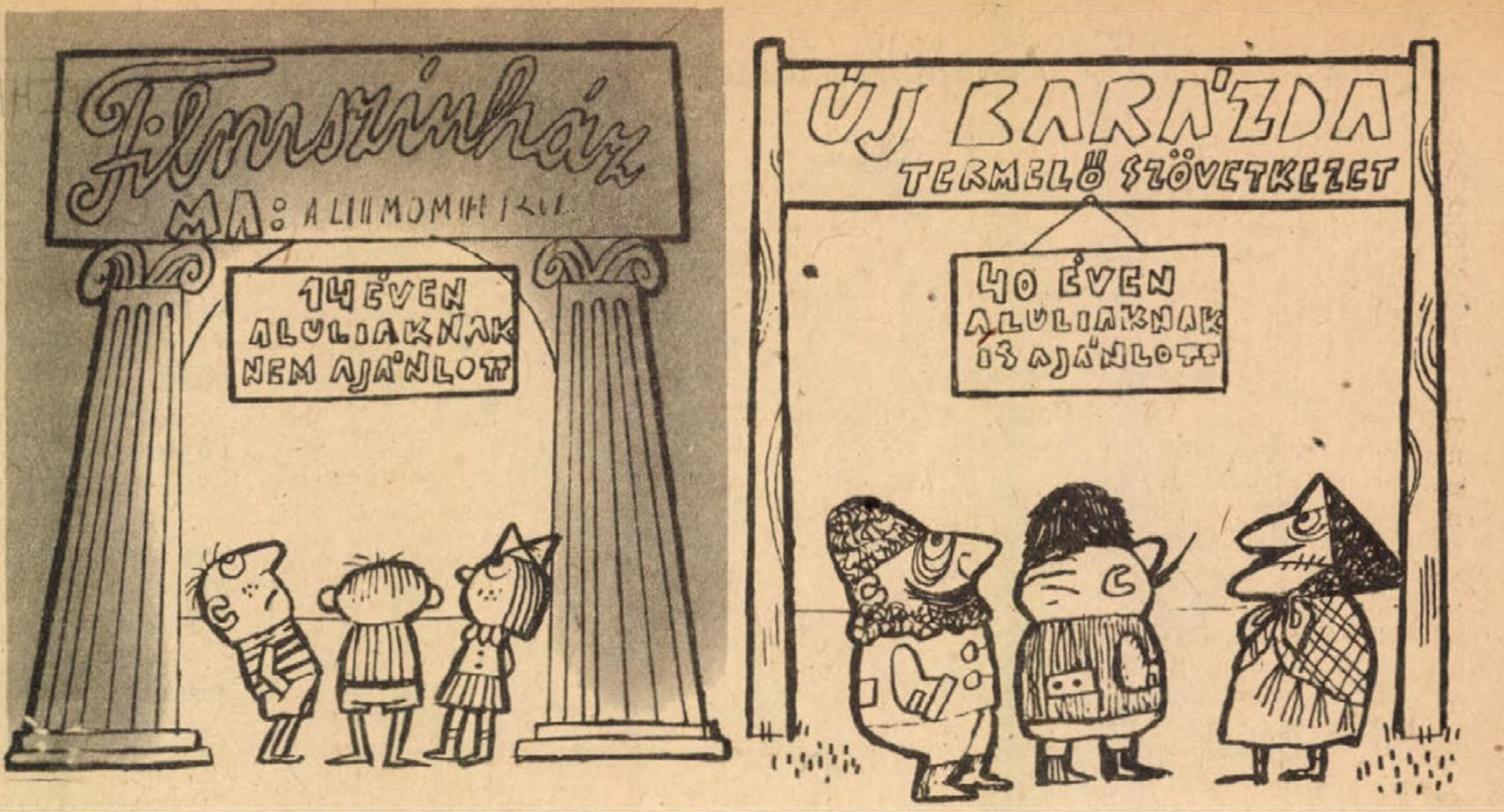
Filmszínház
MA:
14 ÉVEN ALULIAKNAK NEM AJÁNLOTT
ÚJ BARÁZDA TERMELŐ SZÖVETKEZET
40 ÉVEN ALULIAKNAK IS AJÁNLOTT

Fülöp György rajza

…hogyha a munkánkat egyébként…

— Tisztelt egyeztető bizottság!

Először is azt kívánom elmondani, hogy velünk együtt minden közeli és távoli kartársunk nagyon megdöbbent, amikor kiderült, hogy fegyelmi eljárás indult ellenem és Czakó kartárs ellen. Régi osztályvezetőnk, Sinkó Kelemen, soha nem tudott volna ilyen igazságtalan lenni hozzánk, de hát sajnos őt elhelyezték. Ez a nagyvonalú emberek sorsa. Sinkó Kelemen nagyvonalú vezető volt, kérem, nem kukacoskodott, nem hajcsárkodott, az volt a szavajárása: „Csak a munkájukat végezzék el, kartársak, én mással nem törődöm."

Nem is törődött, de mi evvel nem éltünk vissza, kérem, alaptalan eme vád ellenünk.

Mert kérdem én, mi kára származik abból a népgazdaságnak, ha mi naponta kétszer átugrunk a szemközti eszpresszóba, délelőtt és délután is egy-egy órácskára, hogyha a munkánkat egyébként elvégezzük? Különben téves ez az állítás, miszerint minden nap kétszer ugrottunk át a szemközti eszpresszóba, mert szombatonként egyszer, egyetlenegyszer, délelőtt szoktunk csupán, hiszen délben befejeződik a munkaidőnk.

A régi osztályvezetőnk nagyvonalú ember volt, s nagyon sajnálatos, hogy az új osztályvezetőnk nem az, és következetes magatartásunk miatt most ide juttatott bennünket. Mert kérdem én, mi kára származik abból a népgazdaságnak, ha mi, Czakó kartárssal, a saját íróasztalunknál egy kicsit elkártyázgatunk, hogyha a munkánkat egyébként elvégezzük? Különben helytelen az az állítás, miszerint rabló ultit szoktunk játszani, mi, kérem, szolidan, snapszlizni szoktunk. Kérem a kibic kartársak tanúkénti kihallgatását.

Na, aztán itt van a következő vádpont ellenünk. Erről csupán annyit, hogy megkérdezem az elvtársaktól, kívánatos-e, hogy a dolgozók jól érezzék magukat a munkahelyükön? Ugyebár, nagyon is kívánatos… Nem, kérem, nem igaz, e célból mi nem konyakot szoktunk bevinni a munkahelyünkre, csak egyszerű kisüsti szilvapálinkát. A vádnak ez a pontja sem helytálló tehát.

És kérdem én, mi kára származik abból a népgazdaságnak, ha két fegyelmezett dolgozó, én meg a Czakó kartárs, a saját irodahelyiségünkben, csukott ajtók mellett, piano, eldalolgatunk, elnótázgatunk néha, hogyha a munkánkat egyébként elvégezzük?

Ugyan, dehogy tangóharmonika mellett szoktunk mulatni, egyszerű, gombos harmonikája van csak Czakó Bandinak…

Na, tetszik látni, tisztelt egyeztető bizottság, csupa-csupa téves állításon alapszik ez az egész fegyelmi eljárás ellenünk. Kérdem én, csoda aztán, ha ilyen körülmények között az ember nem képes elvégezni a munkáját?

Dunai Ferenc

Megálló-vita

Toncz Tibor rajza

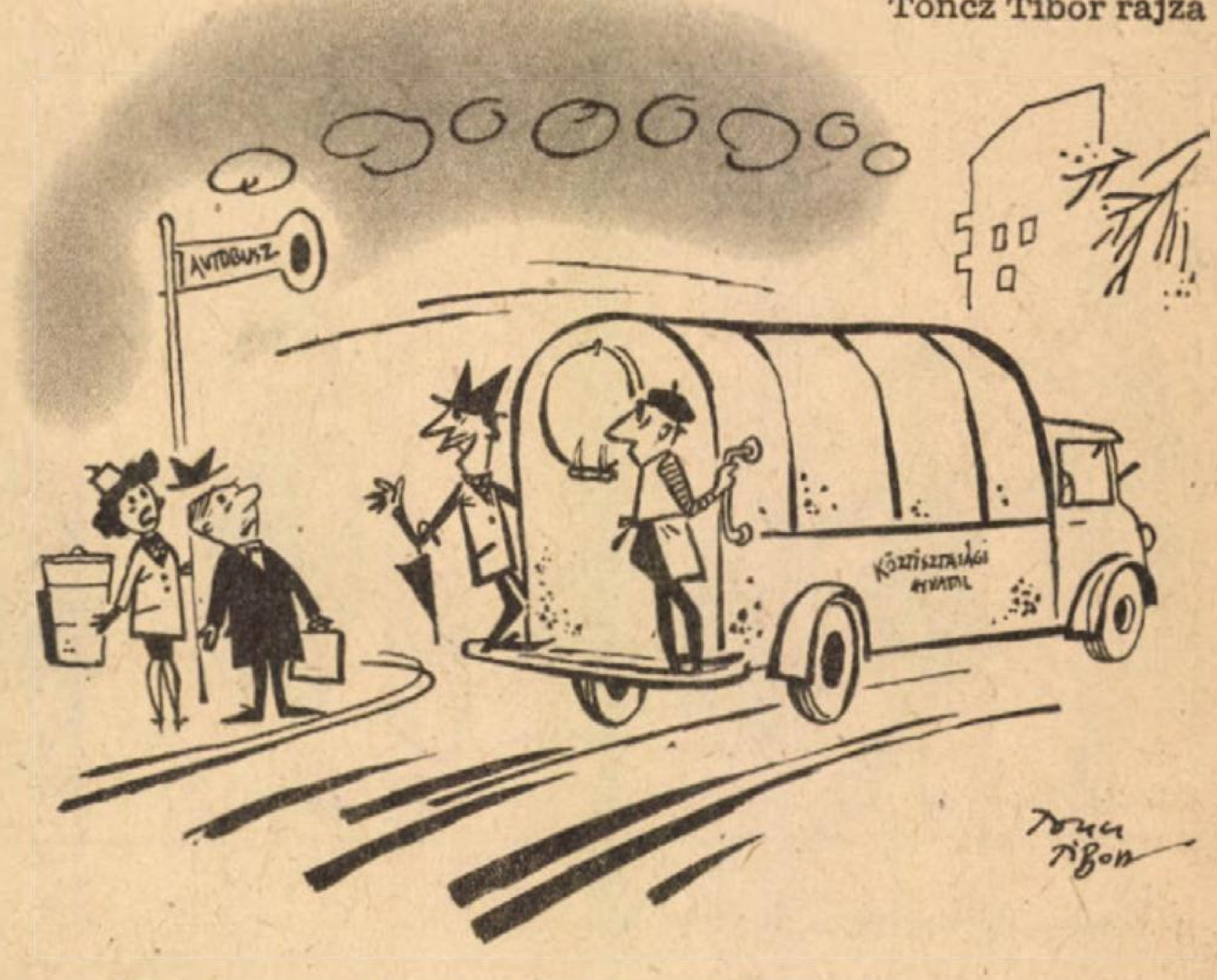

– Itt nincs probléma, öregem! Ez minden háznál megáll…

Felkészültek rá

Várnai György rajza

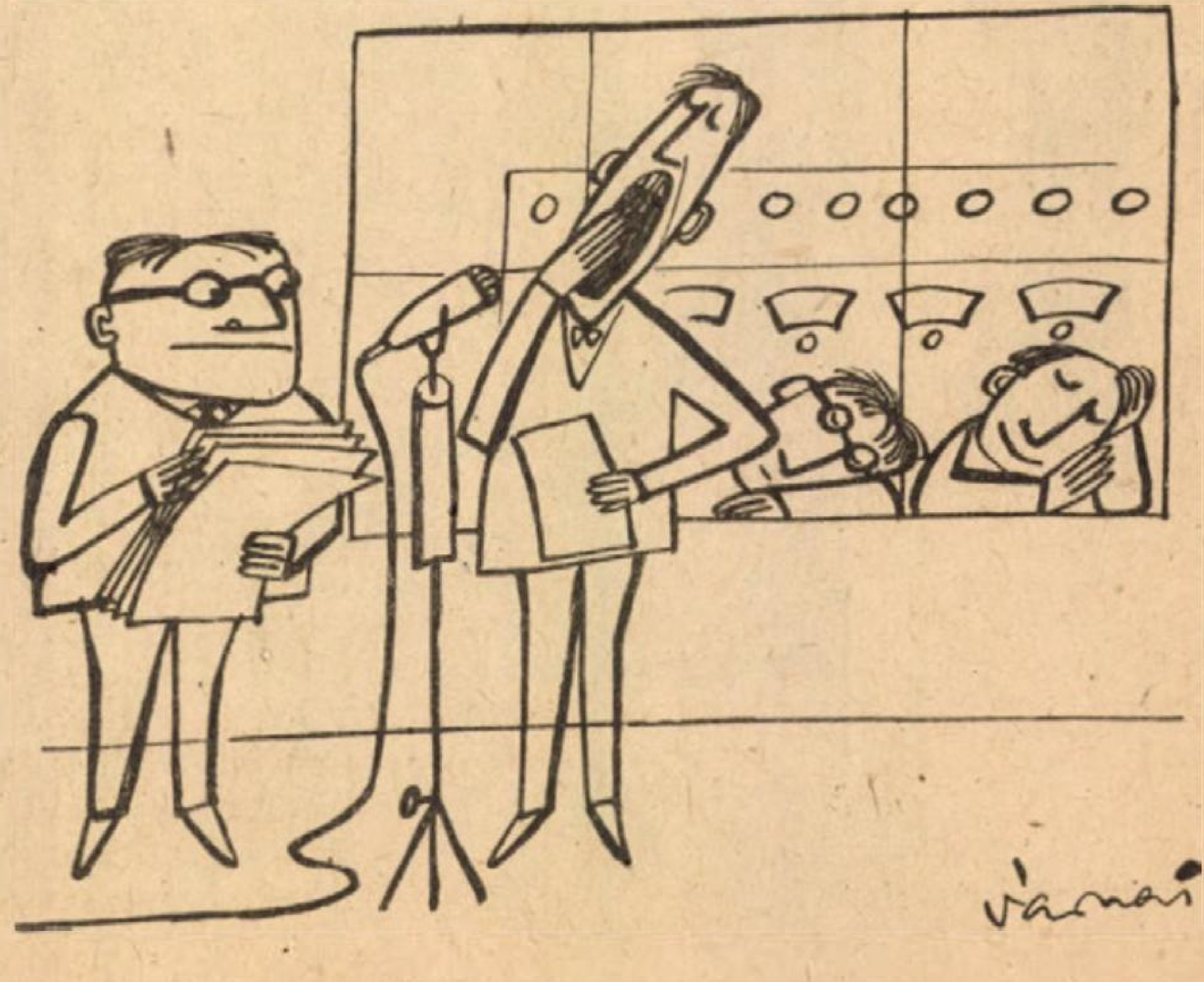

– Kedves hallgatóink, kommentárunk következik!

Szülői értekezlet

Balázs-Piri Balázs rajza

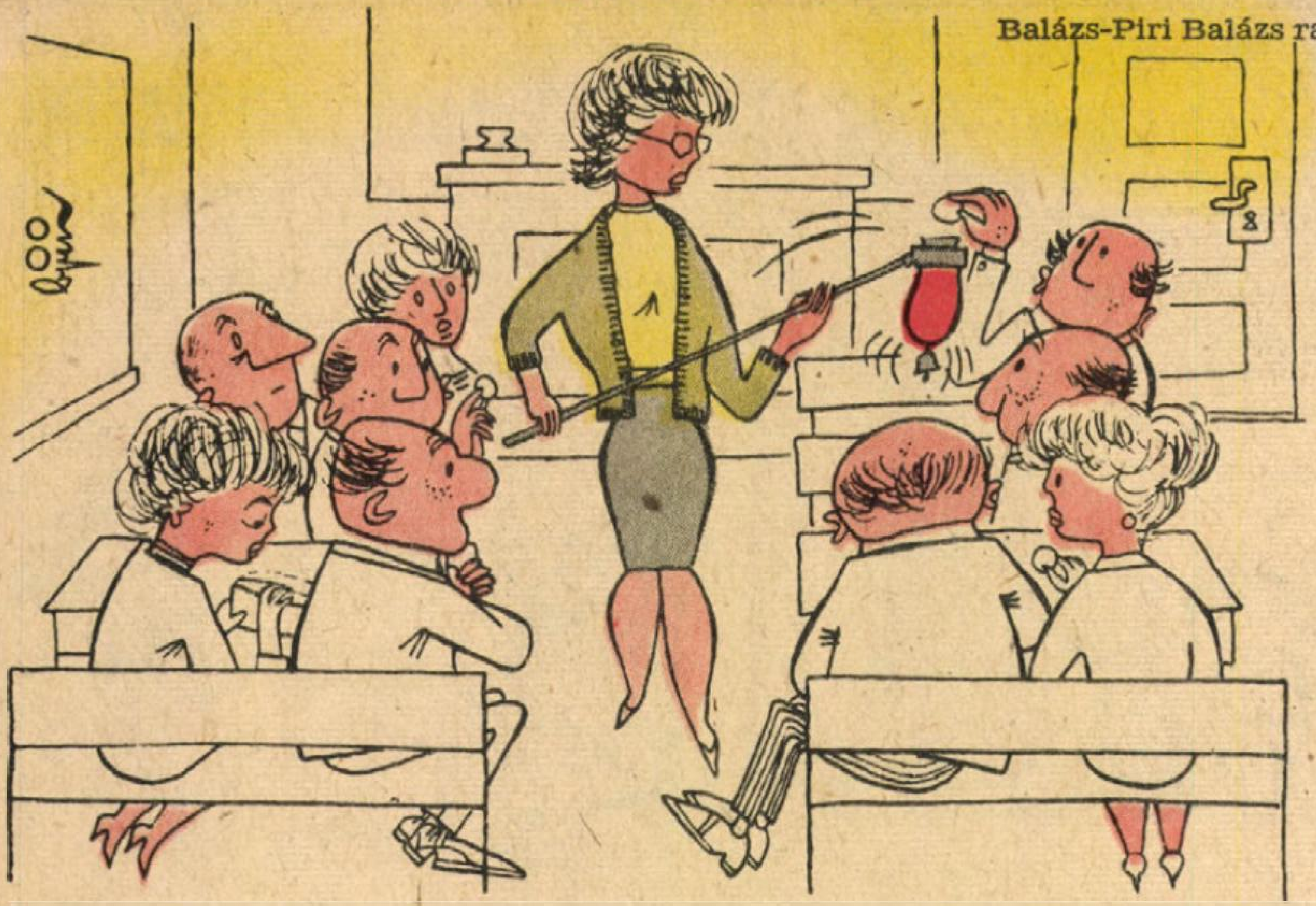

Felvágósdi

Toncz Tibor rajza

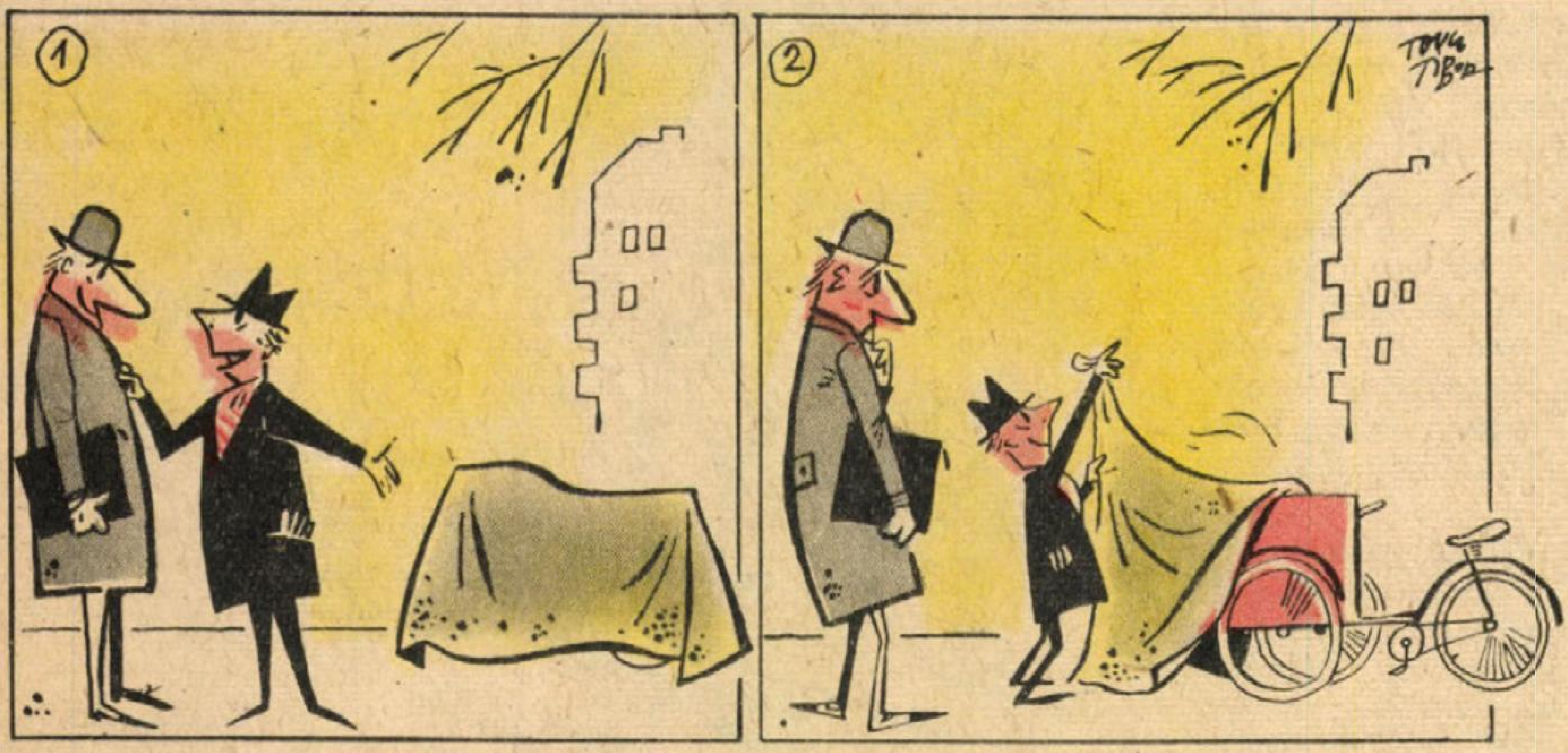

– Gyere, beviszlek a kocsimon . . .

: : : : : : : : : ! .

Falusi téli esték

Pusztai Pál rajza

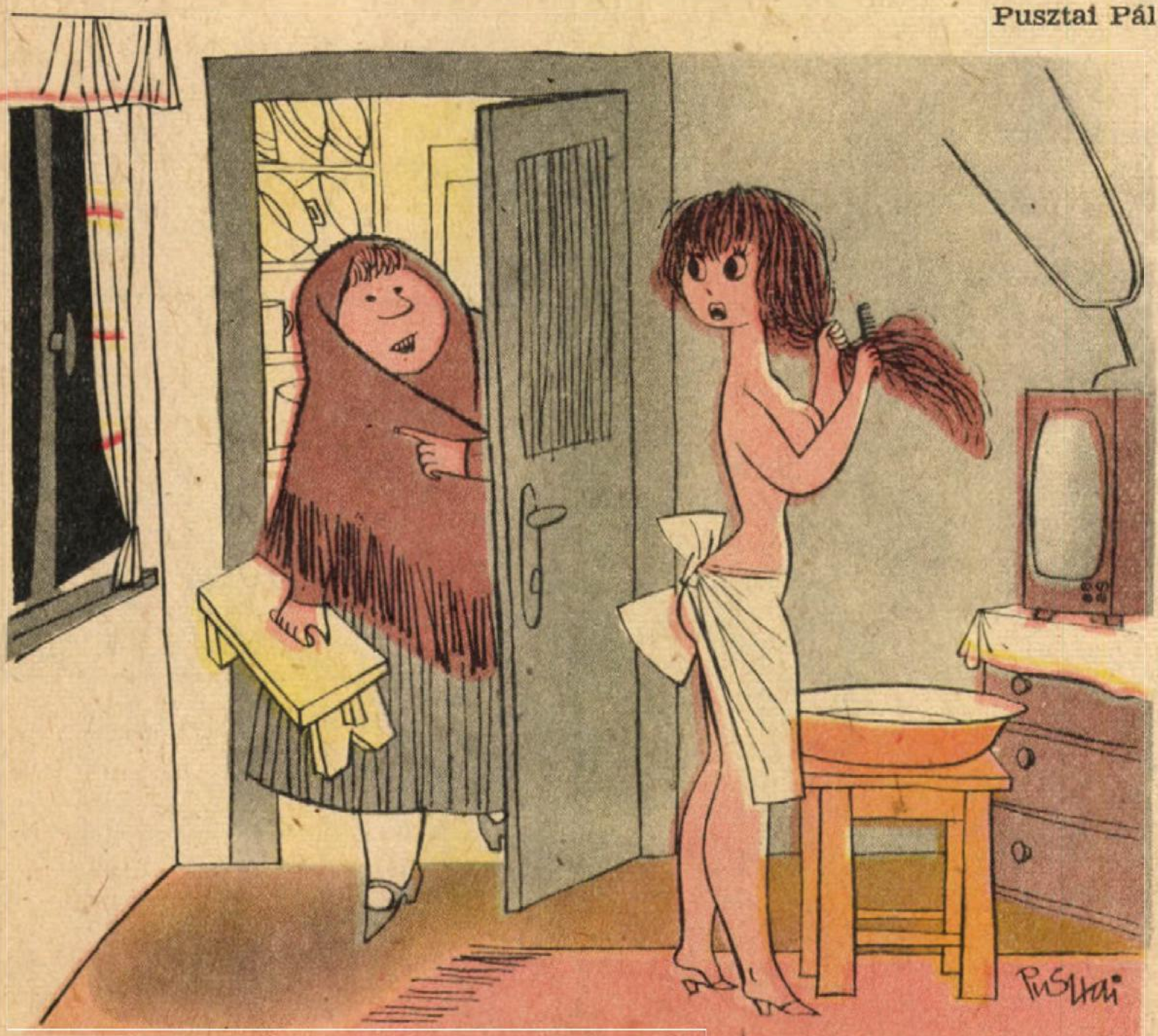

– Ma nincs televízió, Panni néni!
– Nincs? Annyian állnak itt az ablak előtt, azt hittem ma végre jó műsor van!

Villamoson

— Talán nem könyökölne a hasamba!

— Maga meg ne nyomja ki a belemet!

— Még maga beszél? Leszakítja a vesémet, maga rinocerosz!

— Vadállat!

— Tudja meg, hogy nekem kétszáznegyvenes vérnyomásom van. Minden kis izgalom végzetes lehet a számomra!

— Bocsánat, jól hallottam? Kétszáznegyvenet mondott?

— Pontosan annyit.

— És mit szed?

— Rausedylt.

— Nekem csak kétszázhúszam van. A rausedylt nem bírom. Kaptam Svájcból egy új orvosságot. Ott is csak most került forgalomba, abban nagyon bízom.

— Ugyan kérem! Az ismert legendák a külföldi gyógyszerekről! Tudja meg, hogy a mi Chinoinunk az egész világ számára szállít. Rausedyl kell és nyugalom. Már lementem kétszázötvenről kétszáznegyvenre, és remélem, száznyolcvanig leviszem.

— Mondja és a diéta?

— Kevés édesség, kevés hús, kevés kenyér, sok gyümölcs. Szigorú diéta. A legszigorúbb!

(És így tovább, mint két szerető testvér.)

—sti

E heti hirdetésünk

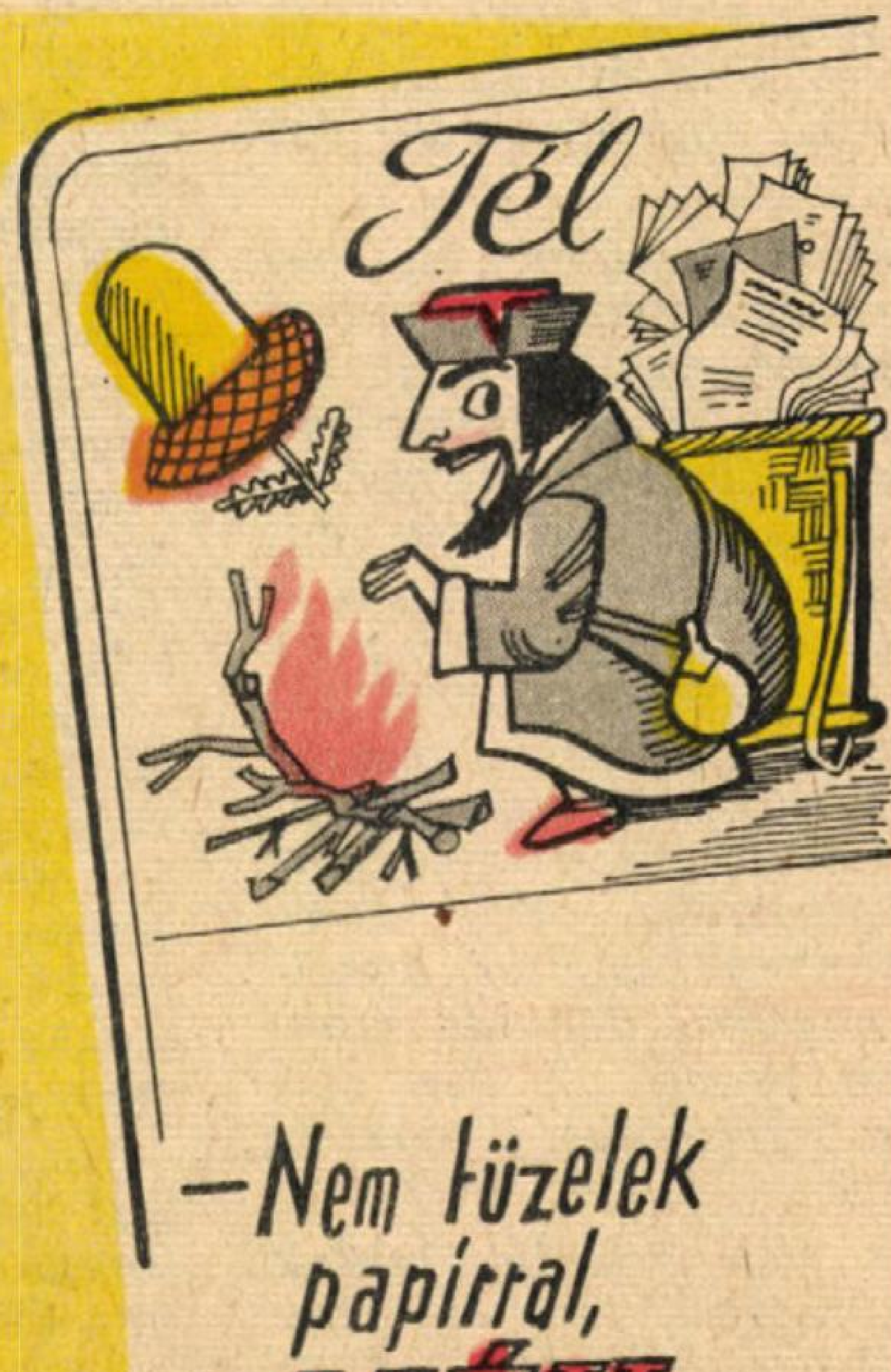
Tél
–Nem tüzelek papirral, a MÉH pénzt ad érte!

Olaszországban is!

Toncz Tibor rajza

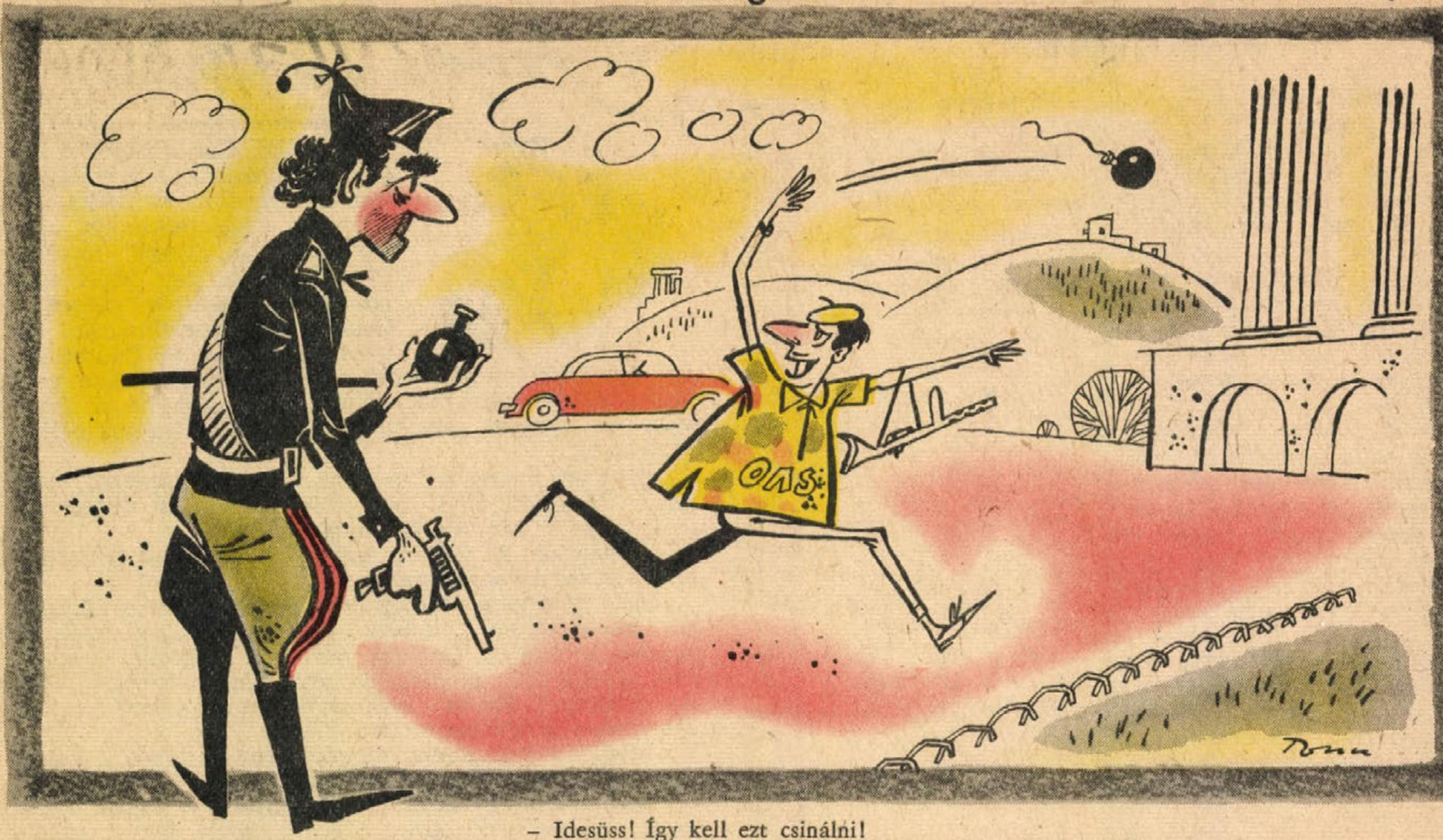

– Idesüss! Így kell ezt csinálni!

STATISZTIKA

A heti műsorkalauz alapján kis statisztikát készítettem a színházaink repertoárjában játszott művek hőseinek foglalkozásáról. Előzetes gyanakvásomat kétségtelenül igazolja a csöppet sem meglepő, de igen jellemző eredmény. Színpadi hőseink foglalkozás szerinti „szociális összetétele" ugyanis így fest a számok tükrében:

Császár, király, királynő, királyfi, nemes úr és egyéb főrendi személyiség összesen tizenhárom uralkodik színpadjainkon. E legmagasabb körökhöz tartozik még egy darab pápa és három bíbornok. Íróból, festőből és más művészekből ötöt találunk a mai hősök között. Négy tudóson és három orvoson kívül még számtalan igazgató, főkönyvelő, osztályvezető, mérnök és rengeteg egyéb értelmiségi egészíti ki a sort.

Mai magyar munkáshős viszont egy akad csupán. Igaz, hogy ugyanő két darabban is játszik.

Hosszas keresgélés után tudtam csak egyetlen paraszti hőst fölmutatni — e kivételt erősítő szabály a Napfogyatkozásban látható.

Mai életünk egészében tehát a színpad világa az egyetlen, ahol a kétkezi dolgozók kisebbségben vannak.

Ja, és még valahol. Az írók képzeletében.

(k—y)

Haszontalan kölyök

Várnai György rajza

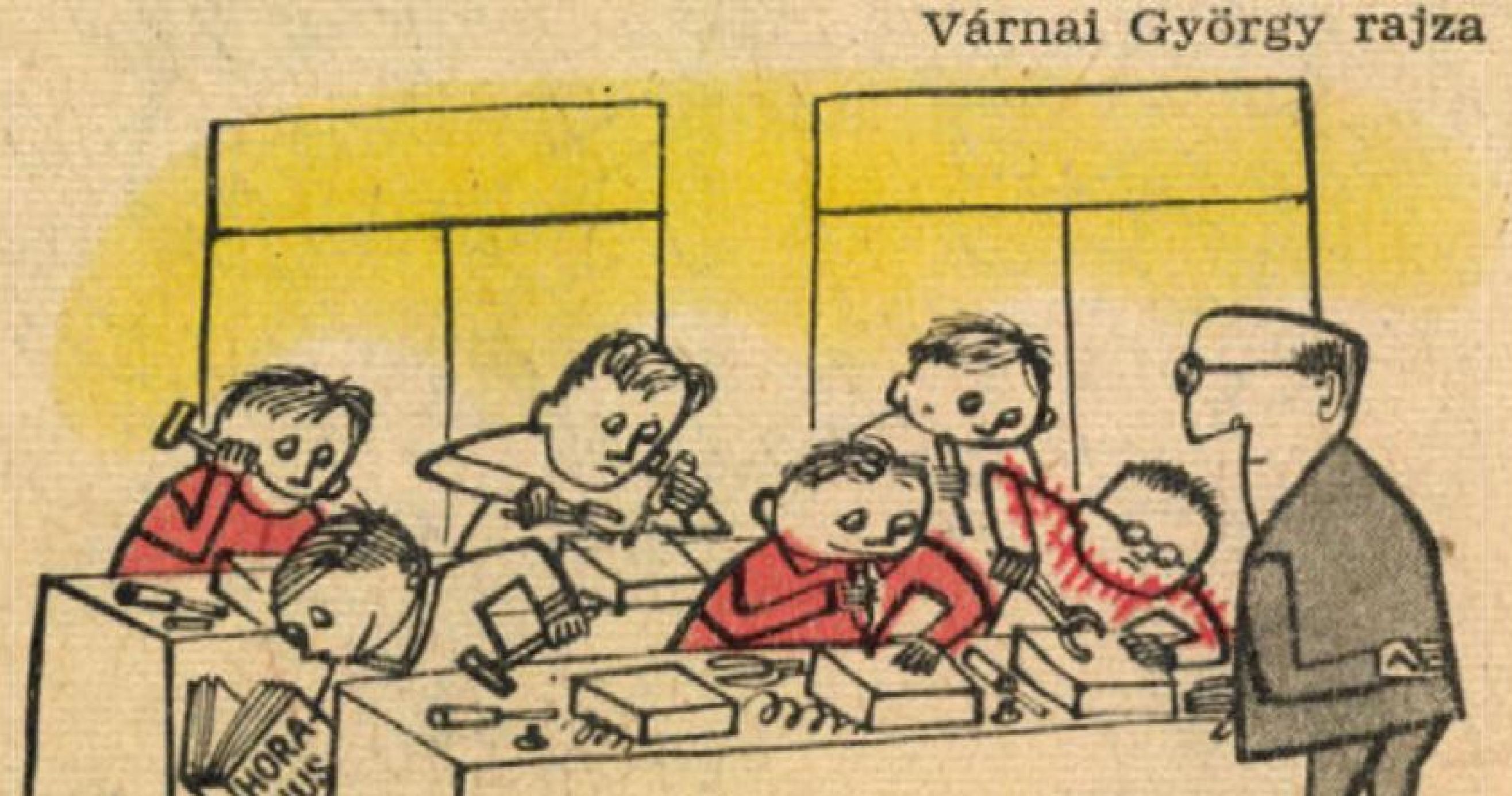

Mindenféle

Ha az ember nagyon nem akar dolgozni, mindig segítségére siet egy fejfájás.

Az emberiség még nagyon fiatal, ki kell tombolnia magát.

Egészségesnek lenni sem jó. Rengeteg kötelezettséggel jár.

Az igazságtalan kritikánál is veszélyesebb az igazságtalan dicséret.

Matematikailag fejlettebb korban a négyzetgyök mínusz tizenhárom lesz a szerencsétlen szám.

Az embereknél az én-tudatnál jobban ki van fejlődve az ön-érzet.

F. L.

Remete

Réber László rajza

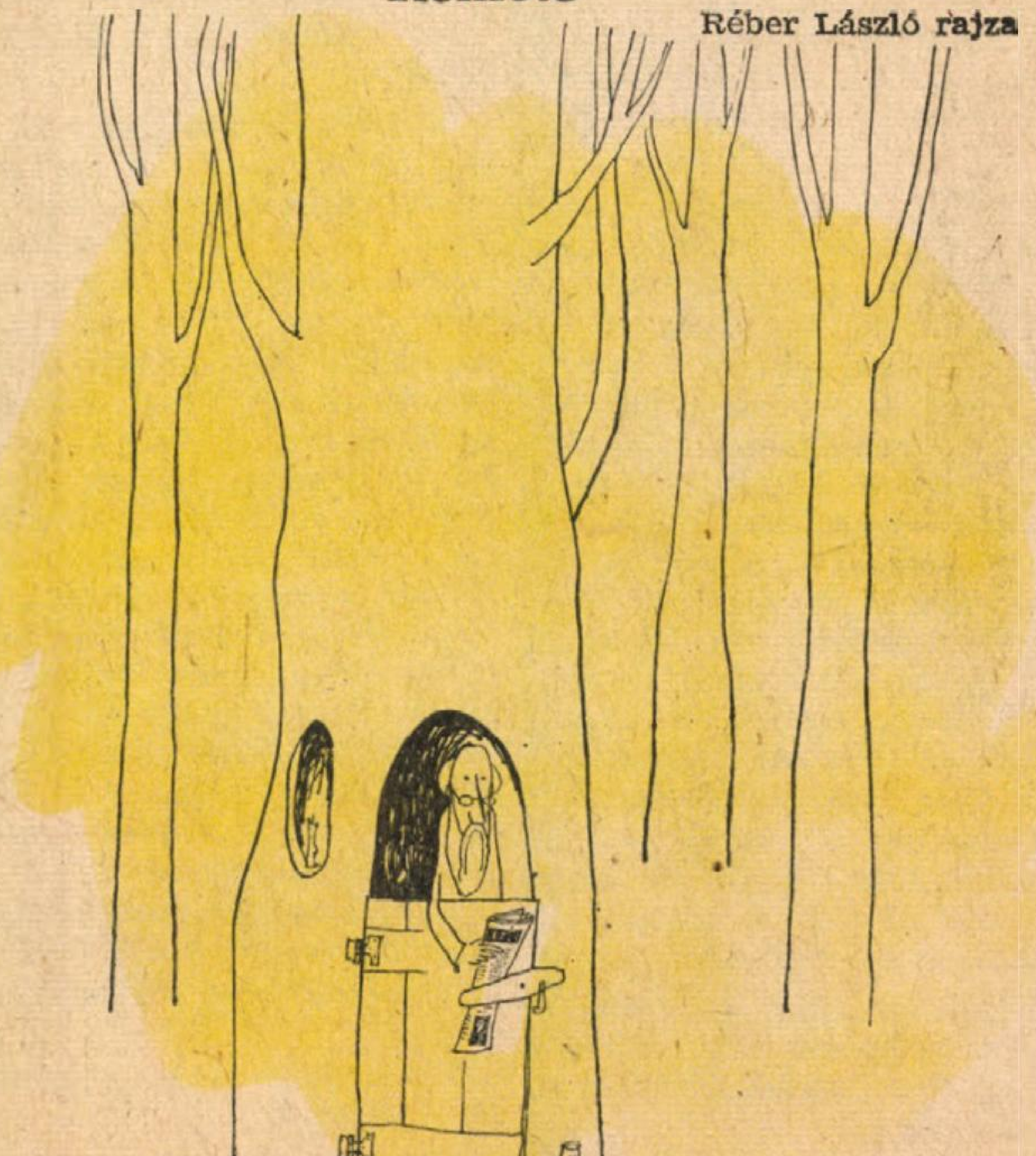

FAGYŰJTEMÉNY

— Tízféle fafajtát kell szép simára gyalulva a legközelebbi politechnikai órára vinni — állt elém a minap kisfiam, sírásra görbült szájjal.

— Ne bőgj! — rivalltam rá. — A Szent István téri iskola hatodikos tanulójához nem méltó a pityergés! Tudod, hogy már sok leckédet megcsináltam, ezt is megoldjuk valahogy — tettem hozzá szelídebben.

Arról persze hallgattam, hogy ezt a házi feladatot jómagam is nehéznek találtam. És joggal. Pincénkben ugyanis beható kutatás után is mindössze kétféle fára bukkantam. — Sebaj — biztattam magam —, csak nem csüggedni!

Éji órán fogtam hát a családi kisbaltát, és köztereinken próbáltam szerencsét. Sajnos, a kopácsolás zajára rendőrök siettek elő, ezért csak hatósági eljárásra sikerült szert tennem — fára nem.

Portyámat másnap egy maszek asztalosnál folytattam. — Sajnálom, uram — mondotta —, ilyen kis üzlettel én nem érek rá foglalkozni!

Kezdek kifogyni az ötletekből. A fatelepre nem merek kimenni; jól néznénk ki, ha az összes Szent István téri szülők egyénileg fordulnának a TÜZÉP-hez.

Egyetlen megoldás marad: hasítok majd a rádiómból egy szép darabot, lefűrészelem néhány (lehetőleg különböző) szék lábát, fölszedem a parkettát, és rámás cipőm sarkából is aprítok egy szép mintának valót. Ha egyszer az iskola előírja, öntudatos szülő nem lehet kicsinyes.

Persze, tízféle fája még így se lesz a gyereknek.

Ha át nem iratkozunk egy másik iskolába, meg fogunk bukni, azt hiszem!

(k—s)

CUDAR VILÁG ALBERTIRSÁN

Az egyik albertirsai földművesszövetkezeti húsboltban — a vasútállomás közelében — a boltvezető tovább fejlesztette azt a hagyományt, hogy lehet-e két dekával több, és nem kérdezi meg, hogy lehet-e öt dekával több, hanem ehelyett kereken kivágja.

— Négy forinttal több. Három forinttal hosszabb!

Hogy a vevők általában mit mondanának legszívesebben az ilyen kereken kimondott szavakra, az teljes virágjában egyik, a bolt közelében lakó vásárló leveléből tűnik ki.

Eszerint a nevezett vevő kellő indulattal kifizette a *hat forinttal felsrófolt vételárat*, és mivel nem tudta pontosan megállapítani, hogy miért fizetett többet, betért a közeli vegyesboltba. Megmérte a vásárolt húst, és meglepetten tapasztalta, hogy a boltos pontosan annyi húst adott, amennyit kért. A hat forintért semmit sem kapott.

A húsboltos már akkor meghökkent, amikor az asszonyt az ajtóban meglátta. Arra még jobban meglepődött, amikor az szóvá tette, hogy hat forinttal többet számolt. És itt jött a húsboltos meglepő megjegyzése.

— Egyszer akar az ember egy kis zsebpénzt csinálni, és már azt sem hagyják. Hát nem cudar világ ez?

K. R.

Az örök tábla

Múlt heti számunkban a nemtörődömség néhány esetét ismertettük. Ezúttal megtoldjuk még eggyel. Először októberben lettünk figyelmesek a Lánchíd budai hídfőjénél, az autóbuszmegállónál egy falhoz támasztott hirdető táblára, amelyen augusztus 25-i sétahajózásra csábította a járókelőket a plakát.

Na, ezt ottfelejtették, – gondoltuk –, de talán észreveszik azok is, akik kitették, és hamarosan elviszik az állvánnyal együtt.

Novemberben még ott volt, és még decemberben sem szúrt szemet az idejétmúlt hajókázási felhívás. De hát ezt nem kellett a leltárba venni! Viszont arra már felfigyelhetett volna, aki arra illetékes, hogy hiányzik a leltárból egy elég költséges, kétméteres faállvány, amelyre a plakátot ragasztották. Január végén befedte a hó, február 1-én a havat lefújta a szél, a plakát és az állvány azonban még állta az idők viharát. Február 7-én végre azt láttuk: történt valami. A plakátnak csak egy része volt a faállványon. Másik részét biztos leszakította a február 5-i viharos szél. De a hatalmas faállvány még mindig ott áll és a plakátfoszlányokon még mindig olvasható a felhívás egy része és a sétahajózás 1961. augusztus 25-i dátuma.

Vajon mikor viszik el a táblát a járdáról?

(p.)

Fogas KÉRDÉS

Régi mozirajongó családból származom. Bár a hetedik kerületben lakom, de a múlt héten egy jó film kedvéért komótosan felsétáltam a szabadság-hegyi „Rege” moziba. Előadás után már sötét volt odakünn. Hazafelé menet a fogaskerekű végállomásán jegyet váltottam, és felszálltam egy szerelvényre. A kocsi peronján kis dobozka volt, figyelmeztető felirattal, hogy oda dobjam be az érvényes menetjegyet, miután a fogaskerekű kalauz nélkül közlekedik.

Jegyemet magasra emeltem és előbb köhögni, krákogni kezdtem, majd egy divatos táncdalt fütyörésztem, hogy felhívjam útitársaim figyelmét:

— Nézzétek, én vettem jegyet, és íme, szabályszerűen elhelyeztem a tartályban.

Senki nem akart felfigyelni rám. Ezek után könnyedén beleejtettem a dobozba a jegyemet, és elhelyezkedtem az ülésen. Újságot vettem a kezembe és elmerültem egy elvi jelentőségű társadalomtudományi cikk olvasásában. Kicsit megrezzentem, amikor valaki gyengéden megkopogtatta a hátam:

— Szabad a jegyeket ellenőrzésre? — kérte a jegyemet egy ellenőr formájú ellenőr.

Jeges borzadály futott végig rajtam, a hátam közepétől egészen a tarkómig. Ugyan, miféle jegyet adhatnék át ellenőrzésre, amikor az új szabályzat értelmében felszálláskor be kellett dobnom a jegyet egy kis dobozkába? Szánalmasan dadogtam erről néhány szót a hatósági közegnek. Aztán csak vacogtam és térdem szapora ritmusban verődött össze. Mi lesz, ha az ellenőr szélhámosnak, csalónak, tolvajnak titulál? Mi lesz, ha nem hisz majd nekem? Büntetést kell fizetnem majd, és nyilvánosan megszégyenítenek. Pipacs piros arccal aggódtam sorsomért, míg végül az ellenőr kedvesen figyelmeztetett: Máskor tessék letépni a jegy ellenőrző-szelvényét, hogy kívánatra azt felmutathassa. További jó utazást!

A szemem elpárásodott és a szívem ujjongani kezdett. Hisznek nekem! Nem kételkednek becsületemben és a jóhiszeműségemben. Aznap vesztem össze a menyasszonyommal, és födémcsere is volt a házunkban, de mégis nagyon boldog voltam.

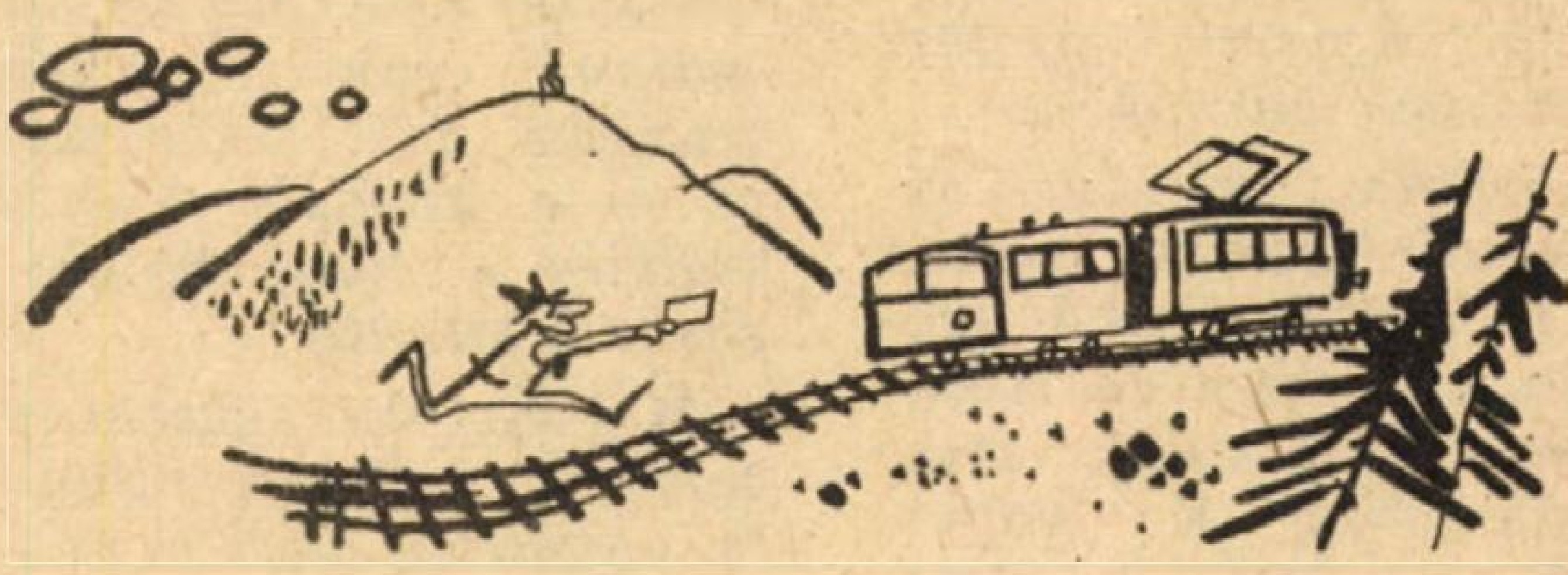

Hálás szívvel mondok köszönetet a kedves ellenőr kartársnak, és ígérem, hogy máskor is méltó leszek a bizalmára. Köszönöm Önnek. Ismét bízom az Emberiség jövőjében!...

Galambos Szilveszter

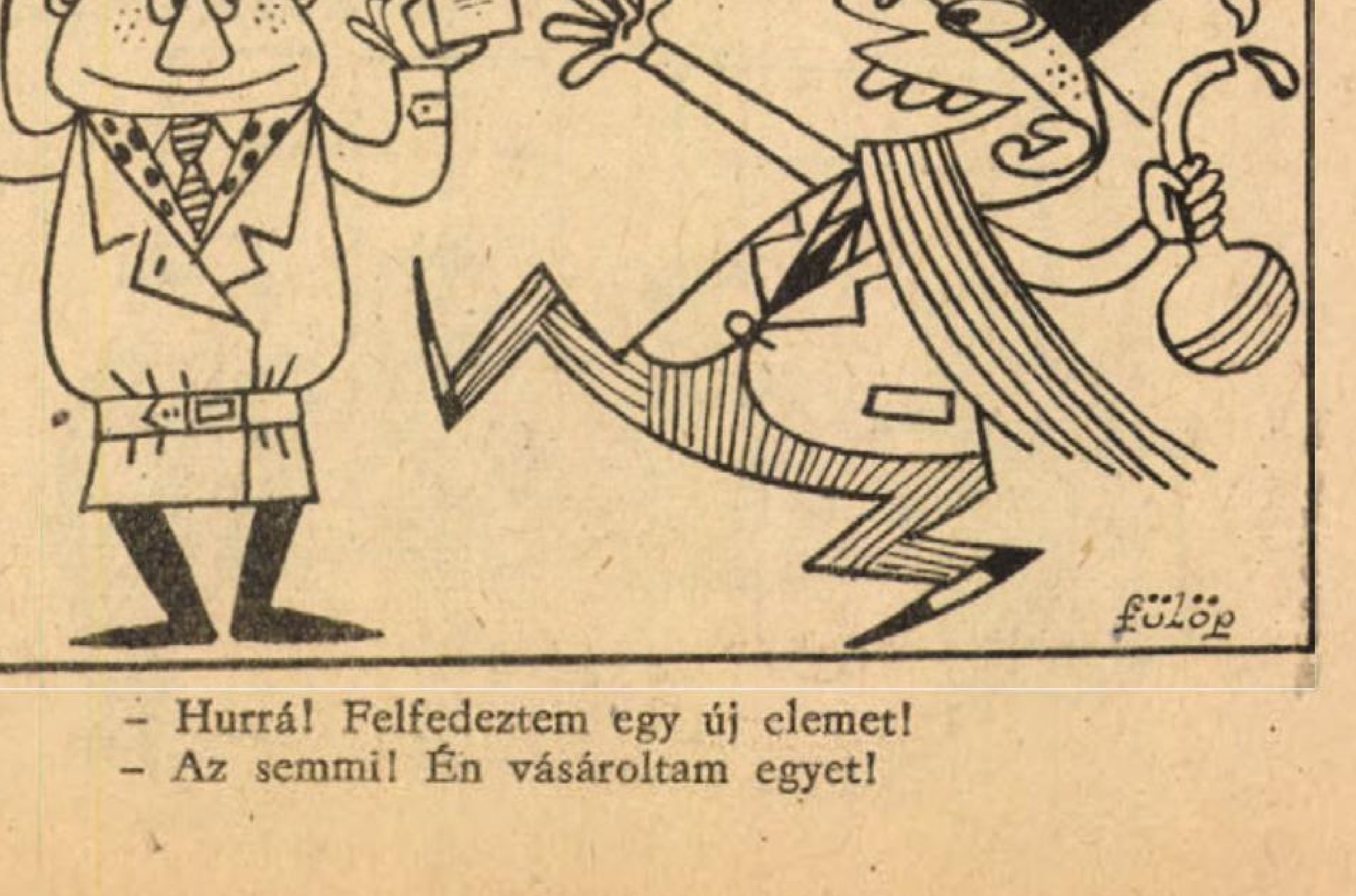
Nem lehet zseblámpa elemet kapni
Fülöp

– Hurrá! Felfedeztem egy új elemet!
– Az semmi! Én vásároltam egyet!

Csehszlovák KARIKATÚRÁK

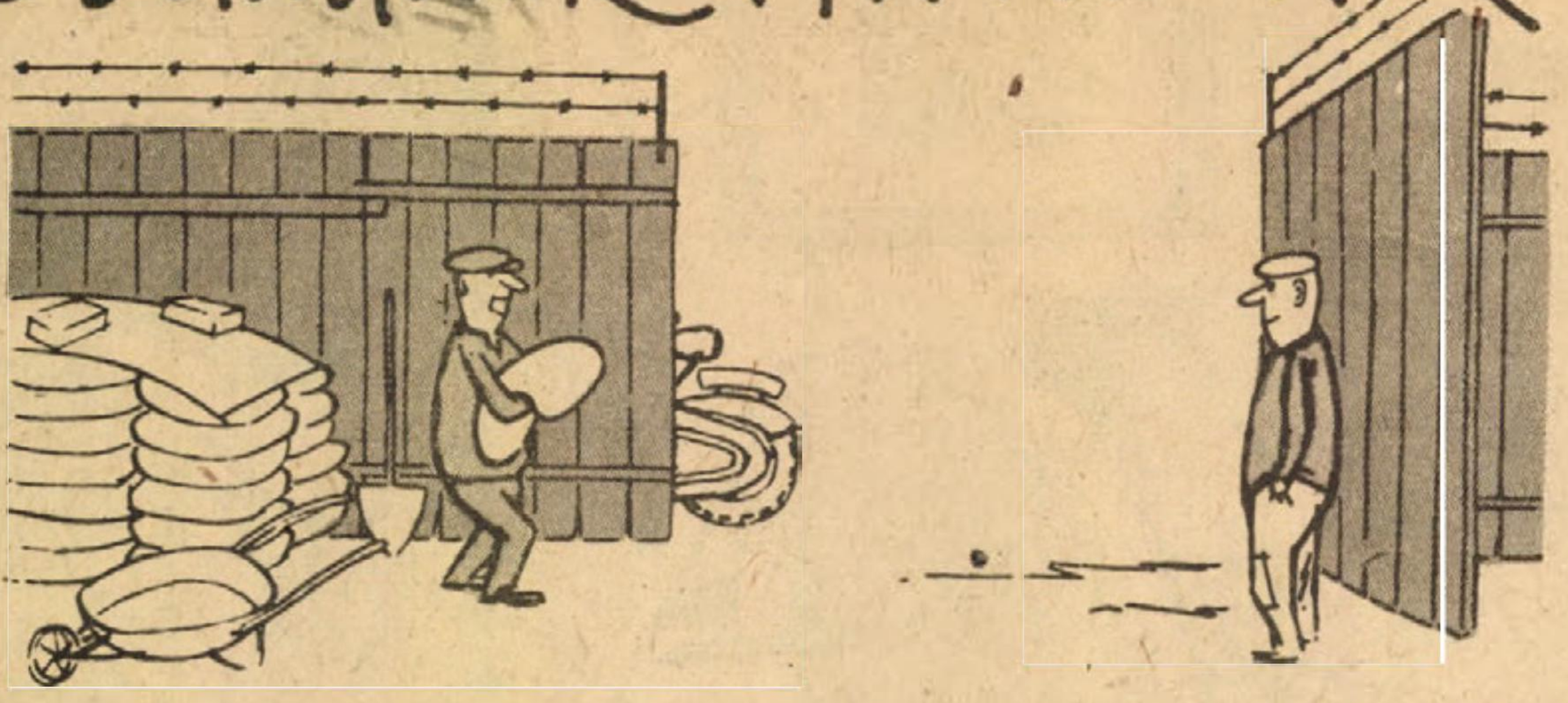

– Remek dolog ez a gépesítés! Amíg nem volt motorom, legfeljebb tizenöt kiló cementet tudtam naponta hazavinni...

Szövetségesek a Louvre-ban

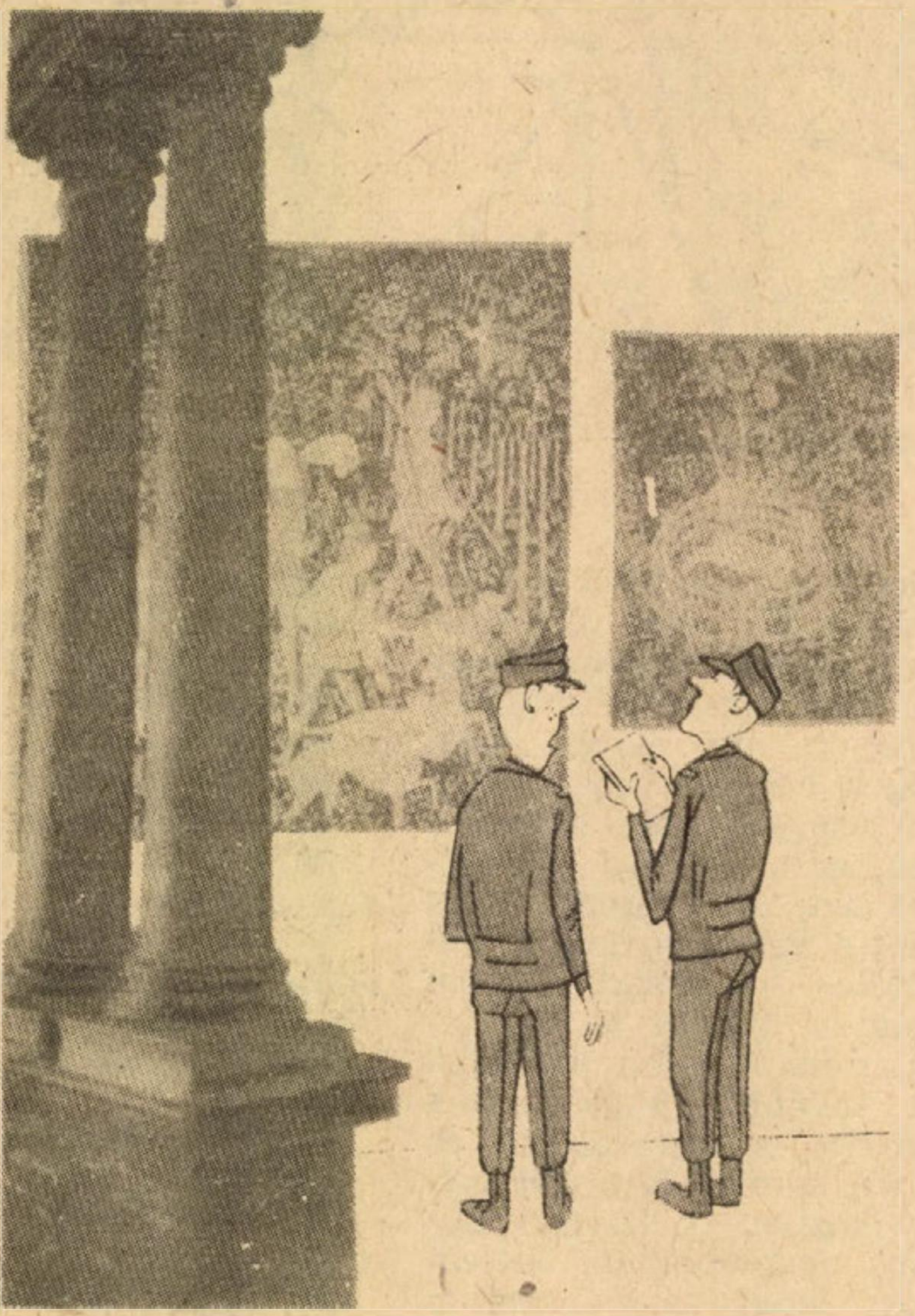

– Hihetetlen, Fritz, mi mindent hagytunk itt az elmúlt háborúban...

Udvarias kiszolgálás

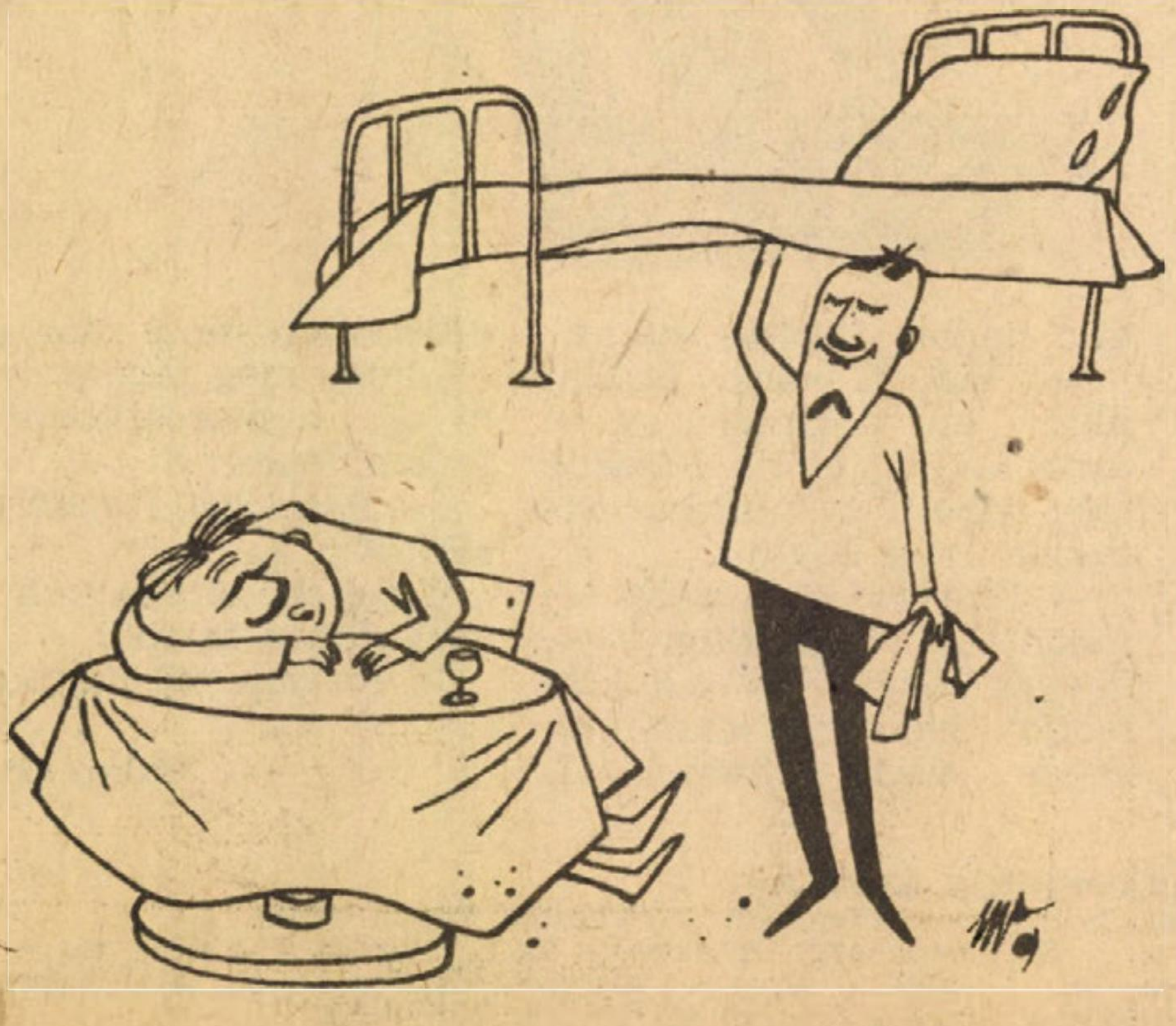

A közoktatás fejlődése Nyugat-Németországban

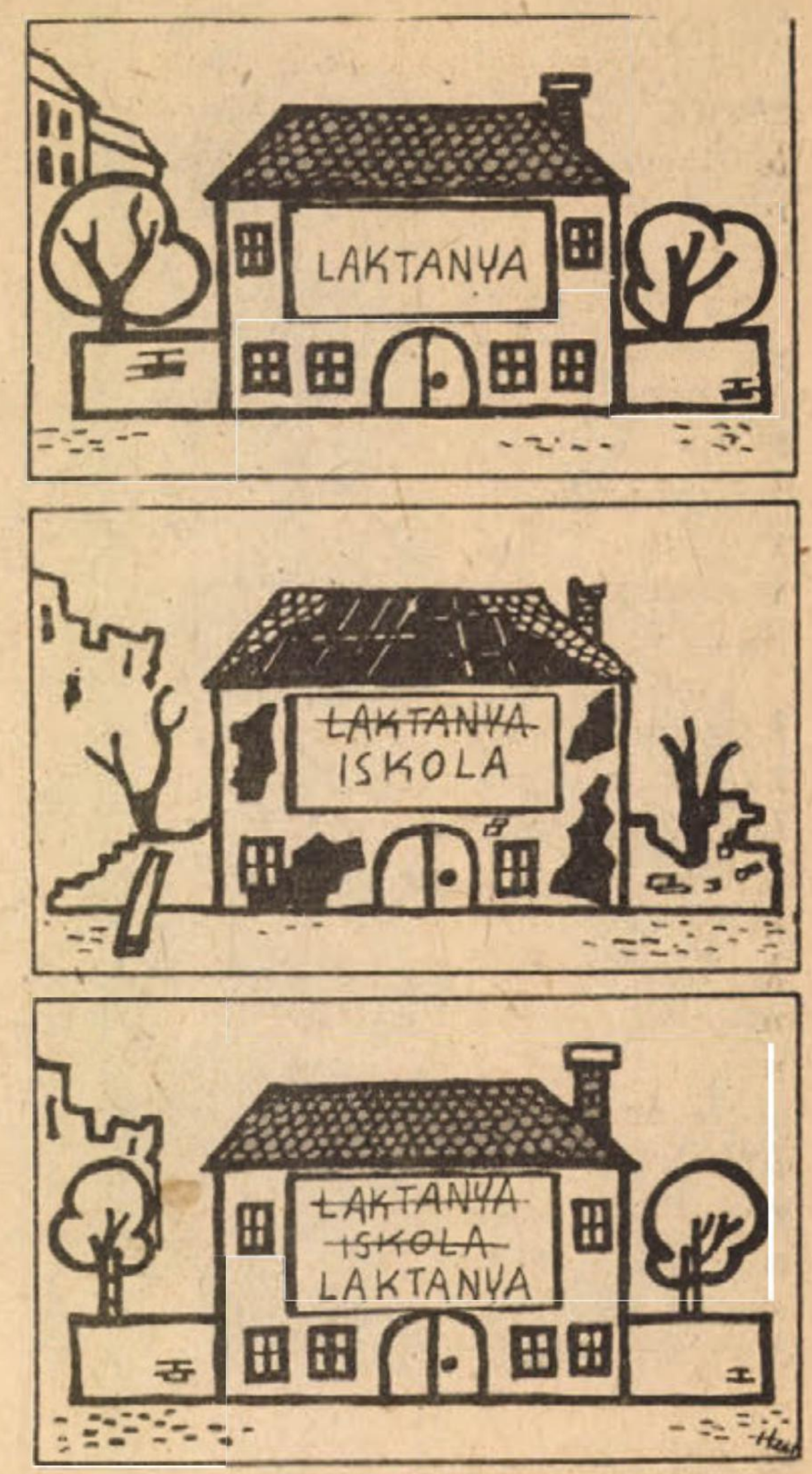
LAKTANYA
~~LAKTANYA~~
ISKOLA
~~LAKTANYA~~
~~ISKOLA~~
LAKTANYA

Kritika

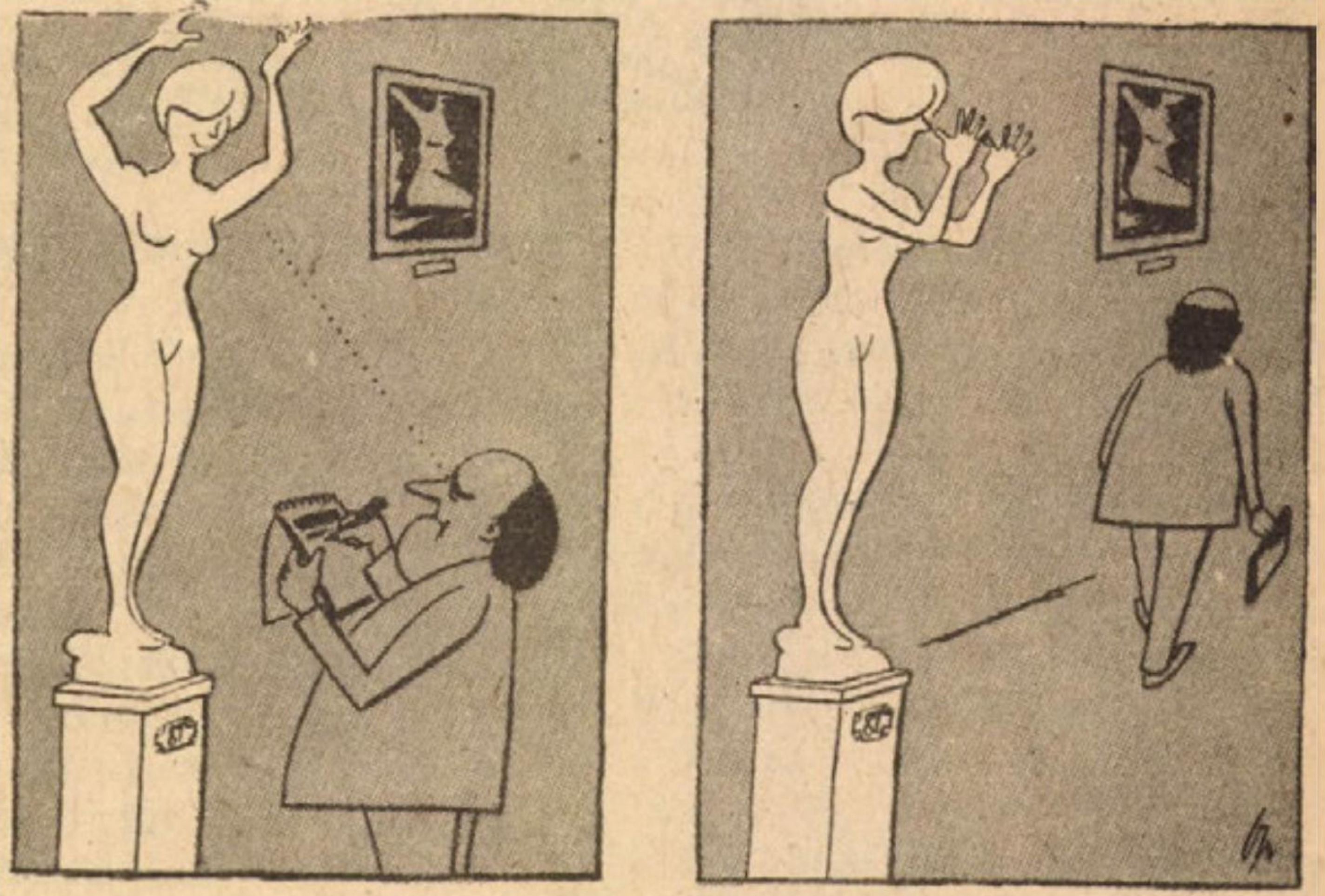

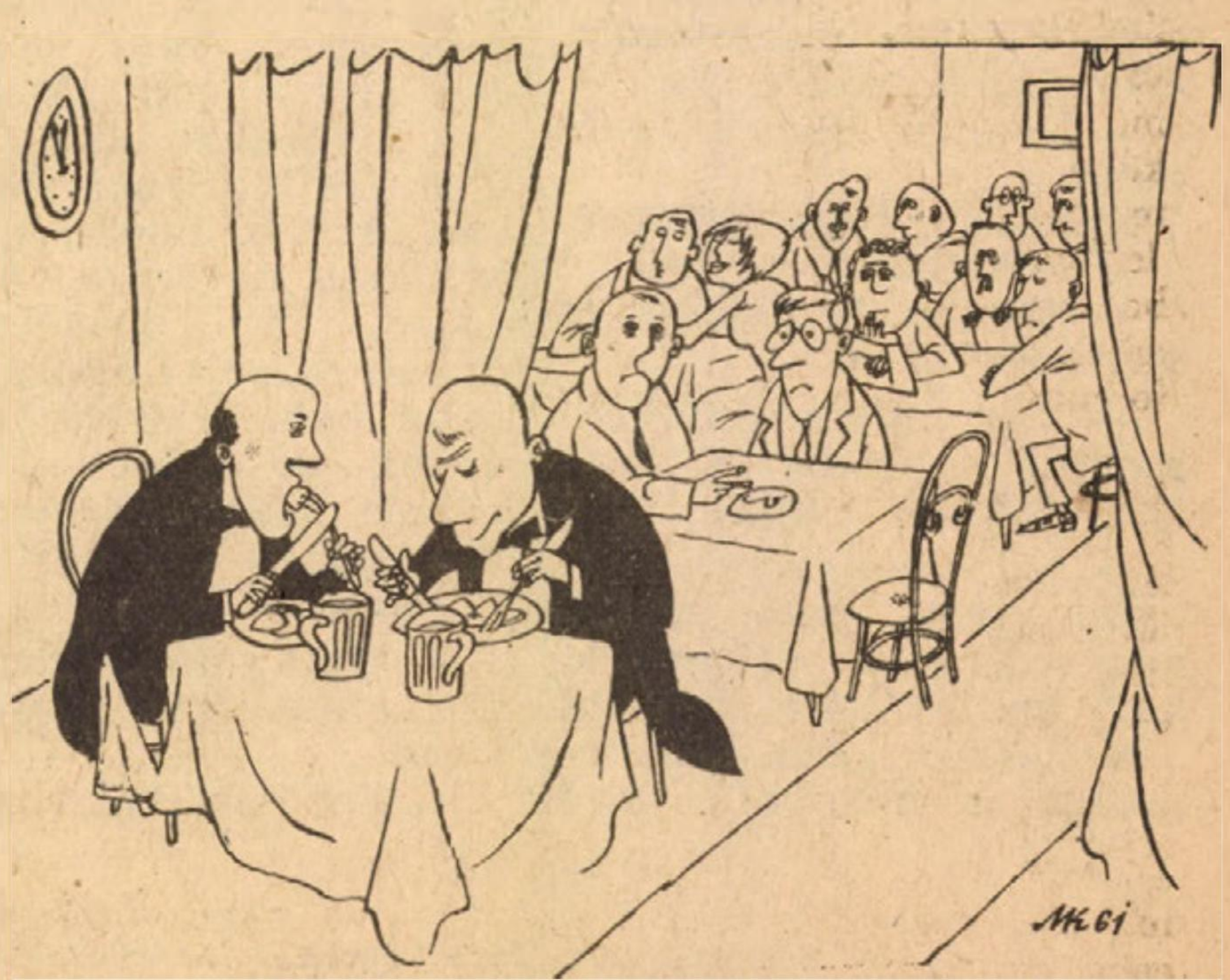

Aki itt nem dolgozik, ne is egyék.

Itt a magyarázat!

Szegő Gizi rajza

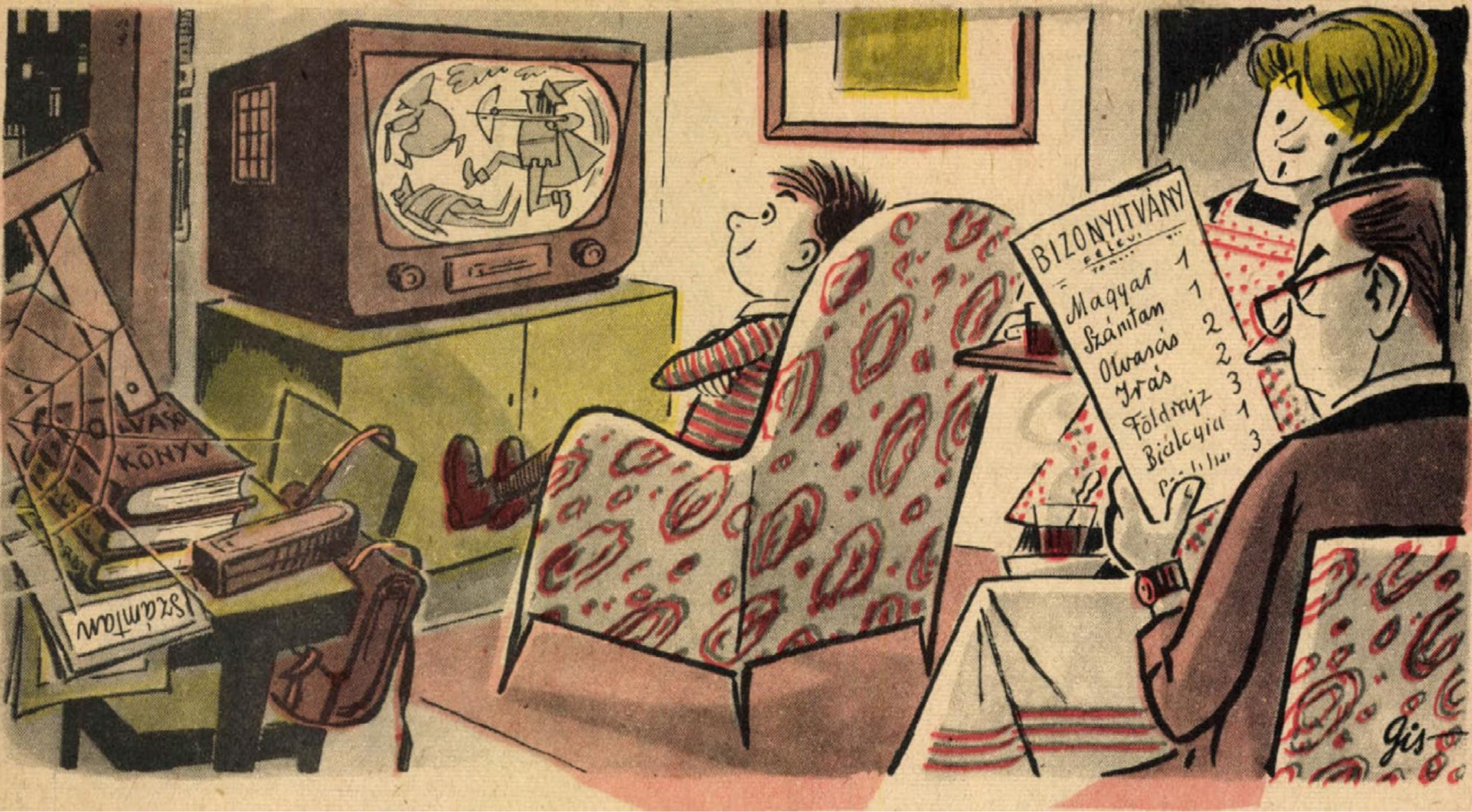

– ...A hiba az ön készülékében van.

X-kartárs

Sajnos, még sokan vannak olyanok, akik nem hajlandók tudomásul venni, hogy azok az idők már elmúltak.

Nemrégiben például alkalmam volt elbeszélgetni X kartárssal, aki Kovács János fejében dolgozik, vezető beosztásban. Nagyon nehezen tudtam bejutni hozzá, de egy humorista nem ismer lehetetlent. A szobája ott van mindjárt az Eustach-kürt mögött, szép kilátással az agytekervényekre.

Sokáig vártam rá, mert épp Szabad Nép-félórán volt. Amikor megérkezett, gyanakodva nézett rám:

— Honnan jön a kartárs?

Mondtam, hogy hazulról.

— Mit óhajt?

— Néhány felvilágosítást szeretnék kérni...

— Nem adhatok felvilágosítást — felelte X kurtán, elutasító hangon.

— Azt szeretném megtudni, miért nem engedi meg Kovács Jánosnak, hogy megbírálja a főnökét?

X kartárs gyengéden leporolta az íróasztalán lévő szoborról a port, és így szólt:

— Ez tévedés, kérem. Én állandóan biztatom Kovácsot, hogy legyen bátor, kritizáljon bátran, de a kritika legyen építő, és ne destruktív, és ne ássa alá senkinek a tekintélyét, és nagyon ügyeljen arra, hogy az ellenség ne tudja felhasználni azt, amit mond. Én biztatom Kovácsot, de óvom attól, hogy elhamarkodott lépéseket tegyen, és a lelkére kötöm, mielőtt beszél, gondolja meg alaposan a dolgot: helyes-e, hogy az adott nemzetközi helyzetben, épp most és épp ott és épp akkor és épp a főnökét bírálja? Én biztatom Kovácsot, de egyben arra is intem, hogy a kritikája ne legyen általánosító, sértő, személyeskedő, ne lehessen belőle helytelen következtetéseket levonni, és mielőtt beszél, nézzen utána önmagának, mert az se mindegy, hogy ki bírál...

— Most már kezdem érteni, miért olyan gyáva Kovács!...

— Ezt kikérem magamnak! — csattant fel X kartárs. — Én azért ülök Kovács János fejében, hogy ne csináljon hülyeségeket. Bíráljon, de előbb rágja meg a dolgot, konzultáljon a feleségével és vizsgálja meg, nem lehet-e félreérteni azt, amit mond, nem lehet-e belemagyarázni különféle dolgokat, nem mond-e többet a kelleténél, nem mond-e kevesebbet, továbbá, hogy kinek kaparja ki a gesztenyét, és ki fog a markába röhögni.

Miközben X kartárs beszélt, megdöbbenve vettem észre, hogy az íróasztalon álló naptár 1952-öt mutat.

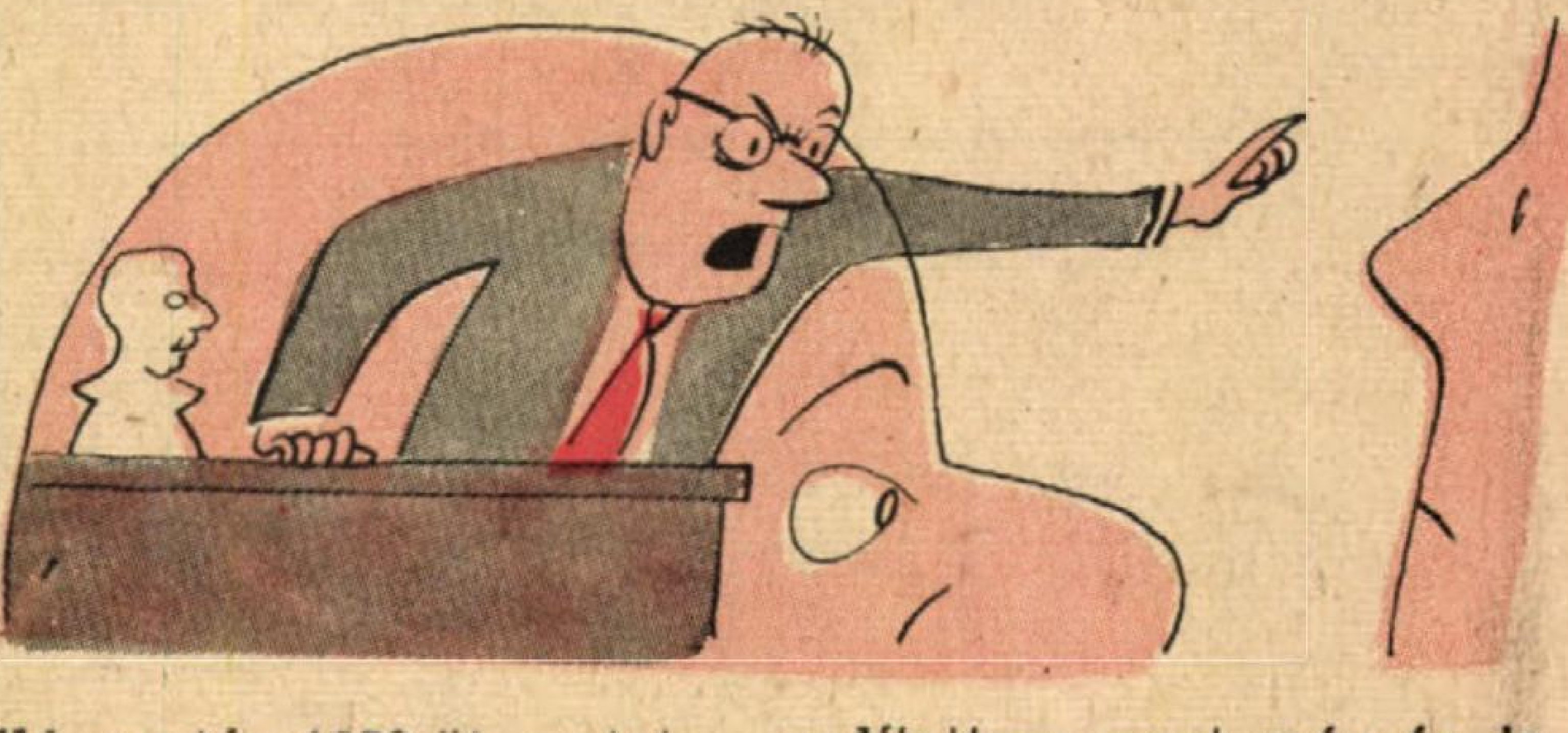

— Ha Kovács bírálni akar, én biztatom, csak arra kérem, előbb beszélje meg velem a kérdést, vitassuk meg együtt...

— Kedves X kartárs — mondtam ingerülten —, hagyja békén Kovácsot. Ne szóljon bele mindenbe! És vegye végre tudomásul, hogy már nem 1952-őt írunk, hanem 1962-őt!

— Micsoda hang ez?! — kiáltotta X kartárs, és az asztalra csapott. — Mit gondol, kivel beszél?

Kovácsnak azonnal megfájdult a feje és beszedett egy antineuralgicát.

— Az a baj, hogy egyes emberek fejében, mint például a szegény Kovács Jánoséban is, olyanok ülnek, mint ön!

— Ez az ellenség hangja! — üvöltött X.

Kovács beszedett egy karilt.

— Vegye tudomásul — ordítottam most már én is —, hogy meg fogom önt írni egy humoreszkben! Le fogom leplezni!

— Rendőrt! Rendőrt! — sikította X.

Gyorsan eltávoztam Kovács János fejéből.

X kartárs ott maradt.

Mikes György

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.0561 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.